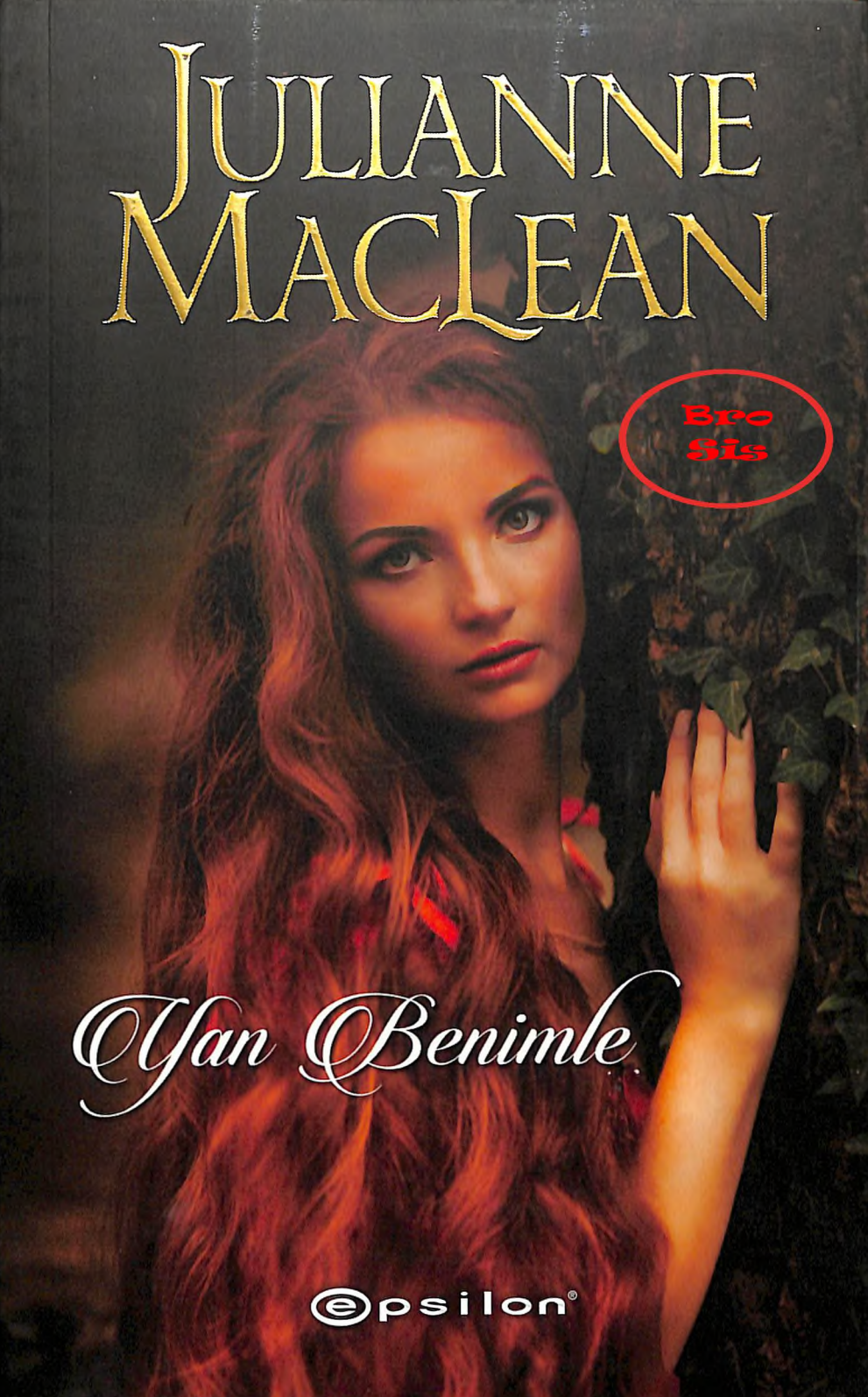

JULIANNE
MACLEAN
Bro
Sis
Yan Benimle
epsilon

"Çok özel bir aşk hikâyesi... baştan sona akıcı!"

Romance Reader

Lachlan MacDonald gücüyle savaşta erkekleri korkudan, yakışıklılığı ve cazibesiyle kadınları heyecandan titreten çapkın bir İskoçyalıdır. Ancak bir gün bir büyücü tarafından sonsuza dek lanetlenir: Bundan böyle birlikte olacağı her kadın can çekişerek ölecektir. Catherine Montgomery hafızasını kaybetmiş, son beş yılını hatırlamayan, varlıklı ve asil bir leydidir. Neden bu hale geldiğini umutsuzca öğrenmek isteyen Catherine'in yolu günün birinde Lachlan'la kesişir. Aradığı tüm cevapları bu yakışıklı adamda bulabileceğine inanan Catherine onunla uzun ve tehlikeli bir yolculuğa çıkar.

Ancak bir sorun vardır: Lachlan'la Catherine bu yolculuk boyunca tüm bedenlerini ele geçiren arzu ve şehvete karşı gelebilecekler midir?

ISBN 978-605-173-315-9

9 786051 733159

₺25

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com

"Sizi bütün gece ayakta tutacak tutku dolu bir aşk romanı"

Elizabeth Hayt, New York Times bestseller yazarı

"Julianne MacLean okuyucuyu hikâyeye nasıl sürükleyeceğini iyi biliyor."

Once Upon a Romance

"Büyüleyici!"

Teresa Medeiros, New York Times bestseller yazarı

USA Today çok satan yazarı Julianne MacLean, İngiliz Edebiyatı ve İşletme üzerine eğitim gördü. Tarihi aşk romanları yanı sıra güncel aşk romanları da kaleme aldı. Üç kez RITA finalisti oldu ve çok sayıda ödül kazandı. Eşi ve kızıyla Nova Scotia'da yaşıyor.

YAN BENİMLE

YAN BENİMLE

Orijinal Adı: Seduced by The Highlander
Yazarı: Julianne MacLean
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Ülker Uyanık
Editör: Yağmur Yavaş
Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Ekim 2017

ISBN: 978-605-173-315-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2011 Julianne MacLean

Türkçe Yayım Hakkı: Aslı Karasuil Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Basım ve Cilt: GD Ofset Matbaacılık ve Tic. San. A.Ş.
Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi,
A5 Blok, 4. Kat, No: 407
İkitelli OSB, Başakşehir / İstanbul
Tel: (0212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90
Sertifika No: 32211

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

YAN BENİMLE

Julianne MacLean

Çeviri
Ülker Uyanık

epsilon®

Giriş

Kilmartin Glen, İskoçya Dağlık Bölgesi
Aralık, 1718

Arzu, şehvet, seks.

Rüyasında bu duygular içinde boğuluyordu. Umutsuz ve çılgın arzular denizinde her dakika daha da derinlere batıyordu. Yumuşacık eller göğsünü ve omuzlarını okşarken ıslak dudaklar bedenini alev gibi yalayıp geçiyordu.

O, Kinloch Şatosu'nun sahibi, savaşçı, İskoçya'da kadın avcısı olarak nam salan Lachlan MacDonald'dı. Aslında yalnızca tek bir kadını, daha doğrusu anılarındaki o soluk ve değişken hayali seviyordu.

Bu rüyanın neresindeydi o kadın? Hatta rüyasına girmiş miydi? Bu gerçekten bir rüya mıydı? Daha çok ölüm gibi bir şeydi. Durum böyleyse, onunla yeniden birlikte olabilirlerdi, değil mi?

Güçlü bir anafor, bedeninin etrafında giderek artan bir hızla dönüyordu. Hayır, o kadın burada değildi, bu rüyada

yoktu. Lachlan, etrafındaki onlarca kadının hiçbirini tanımıyordu, hepsi de yabancıydı. Birden nefes alamadığını fark etti.

Müthiş bir panikle uyandı, soğuk havayı açlıkla ciğerlerine çekti. Kalkıp oturmak istedi, yapamadı. Kolları başının üstünde, bilekleri iplerle bağlıydı. Bacakları iki yana açılmıştı. Bilekleri de ayrı ayrı iplerle bağlanmıştı. Açık havada, hendek gibi bir yerdeydi. Yüzü gökyüzüne dönüktü.

Başı çatlayacakmışçasına ağrıyordu. Ölümden beter bir haldeydi. Müthiş bir öfkeyle haykırdı. Bağlarından kurtulmaya çalışırken kasları kopacakmış gibi gerildi. Ama çabaları boşunaydı. Çok sıkı bağlanmıştı, bedeni yeterince güçlü değildi.

Midesindekilerin boğazına doğru yükseldiğini hissetti. Sakinleşmeye çalışarak karanlıkta etrafına bakındı. Dört bir yanı taştan duvarlarla çevriliydi. Buz gibi kumdan bir yatakta yatıyordu.

Sıradan bir çukur değildi burası. Açık bir mezardı. Eski çağlara ait bir lahitti.

Lachlan yumruklarını sıkarak öfkeyle bağırdı. Ancak sesi taş mezarın duvarlarında baş döndüren daireler çizerek çınladı sadece.

Ona uyuşturucu bir şeyler mi vermişlerdi? Eğer öyleyse, kim yapmıştı bunu? Lachlan buraya nasıl gelmişti?

Kafasını dolduran yoğun sisin içinde el yordamıyla en son neler yaptığını hatırlamaya çalıştı. Kinloch Şatosu'nun Lordu, kuzeni Angus MacDonald'ın görevlendirmesiyle tek başına Kilmartin Glen'e gidiyordu. Öğle yemeği için bir birahanede mola vermişti...

Ciğerlerinin güçlükle alıp verdiği nefesi gecenin ayazında minik buhar bulutçukları oluşturuyordu.

Yavaş yavaş hatırlıyordu olanları. Bir kadın vardı. Tarladaki samanlığa gitmişlerdi. Lachlan ellerini eteğinin altına kaydırdığında kadın kıkırdamaya, gülmeye başlamıştı. Ama ondan sonrası yoktu. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Kendini bir rüyanın içinde bulmuştu.

Yaklaşan ayak seslerini duydu. Mezarın ayakucunda bir şekil belirdi. Bir kadın. Arkasından vuran ay ışığında bir gölge gibi duruyordu. Öne doğru eğilerek yere bir şeyler bıraktı. İpten bir sapı olan tahta bir kovaydı bu. Sonra doğruldu, gözlerini adama dikti.

Lachlan'ın kafası çok karışıktı ama yine de bu silueti tanır gibiydi. Falcı Raonaid'di. Bir ay kadar önce Lachlan, Raonaid'i Kinloch Şatosu'ndan kovduğunda, kadın onu pişman edeceğine yemin etmişti.

"*Raonaid...*"

Lachlan ölümden asla korkmazdı ama bu kadın içine şeytani bir korku salıyordu. Ruhlar âlemindeki güçlerle işbirliği yapıyordu. Lachlan, Raonaid'i görür görmez bu kötücül yanını fark etmiş, bu yüzden onu Kinloch'tan kovması için Angus'u yüreklendirmişti.

Kadın bir adım ilerledi ve bir kova dolusu kemiği üzerine boşalttı. Kiltinin üzerine dökülen kemiklere iğrenerek bakan Lachlan ürperdi.

"Bunlar da ne böyle? Eski âşıklarının kemikleri mi?" diye sordu.

Raonaid, eteklerini toplayarak mezarın içine atladı. Bacaklarını ayırarak Lachlan'ın üzerine oturdu.

"Eğer beni baştan çıkarmayı umuyorsan," diye homurdandı Lachland sıktığı dişlerinin arasından, "hayal kırıklığına uğrayacaksın. Çünkü asla istediğini yapmayacağım."

Raonaid güzel bir kadındı. İskoçya'nın en arzu edilen kadınlarından biriydi. Saçları gür ve kızıl, bedeni diri ve canlıydı. İri göğüsleri muhteşemdi. Yüzü bir meleğinki gibiydi. Ama Lachlan ondan iğreniyordu.

"Ben *seni* istemiyorum," dedi kadın gözleri nefretle parlarken. "Hiçbir zaman da istemedim. Ben Angus'u istedim. O benim bir yıldan fazla bir süredir sevgilimdi, ama ne oldu? *Sen* geldin ve onu benden uzaklaştırdın."

Başı o kadar zonkluyordu ki Lachlan bir türlü düzgün düşünemiyordu. "Angus bu dünyaya senin yatak oyuncağın olmak için gelmedi. O, MacDonaldlar'ı yönetmek, Kinloch Şatosu'nun sahibi ve komutanı olmak için doğdu. Ben de haklarına sahip çıkması için ona yardım ettim. Eğer onu gerçekten sevseydin ve değer verseydin, asla kaderini engellemeye çalışmazdın. Özgür bırakırdın."

Raonaid öne doğru eğilerek nefretle fısıldadı kulağına. "Ama Angus'u düşmanının kızıyla evlenmeye zorladılar. Hayır Lachlan! Onu terk ettiği dünyaya ve hayata sürükleyerek geri götüren *sendin*. Onu bana karşı doldurdun."

Raonaid doğruldu, çizmesinin içinden küçük bir hançer çıkardı. Bıçağı Lachlan'ın gözlerinin önünde ileri geri sallamaya başladı, sonra uzanarak saçından bir tutam kesti. "Lanetleme büyüsü için buna ihtiyacım olacak," dedi. Sonra, bıçağın keskin ucuyla Lachlan'ın yanağına çabucak bir kesik attı. "Bir de bu kan damlası gerekiyor."

Müthiş bir öfkeye kapılan Lachlan kalçalarını oynatarak kadını üzerinden atmaya çalıştı ama Raonaid, sanki çocuk oyunu oynuyorlarmış gibi kahkahalarla güldü.

Kadın ona her ne verdiyse Lachlan'ın beyni hâlâ etkisi altındaydı. Bu ani davranışı da başını fena halde döndür-

müştü. Görüşü bulanıklaştı, midesi bulandı. Gözlerini kapattı. Yanağından süzülen bir damla kanın yavaşça kulağına dolduğunu hissetti.

Baş dönmesi geçince gözlerini açtı ve kadına baktı. "Balık temizler gibi bağırsaklarımı mı deşeceksin?" diye sordu. "Bunu yaparsan o sapık intikam duygunu tatmin edebilecek misin?"

"Hayır, öylesi çok kolay olur. Oysa ben senin acı çekmeni istiyorum. Çok uzun yıllar acı çekmelisin."

Uzandı, mezara düşen kemiklerden birini eline aldı, sonra yine kulağına fısıldadı. "Karına olanları biliyorum," dedi. Elindeki kemiği kullanarak yanağındaki kanı çenesine sürdü.

Lachlan buz kesmişti. Kadının altında, öfkeden çıldırmış bir halde kaskatı yatıyordu.

"Oğlunu doğururken korkunç acılar içinde can verdiğini biliyorum," diye devam etti Raonaid. "Haykırıyor, canhıraş çığlıklar atıyordu. Oğlunun yaşaması için her şeyi yapmaya hazırdı. Ama ne yazık ki ikisini birden kaybettin. Bundan tam on yıl önceydi. O meyhane orospusunu samanlığa götürürken hiç mi aklına gelmedi?"

Elbette hatırlamıştı Lachlan. Biraz da o yüzden götürmüştü kadını. Kafasını dağıtmak için.

"Beni o mu zehirledi?" diye sordu. "Para mı verdin ona?"

"Yok, o sadece şarabına bir şeyler damlatabilmem için gereken zamanı kazandırdı bana. O sırada siz ikiniz oynaşıyordunuz. Kız senin hayatının tek aşkının o olduğuna inanmak üzereydi."

Lachlan'ın dudakları kasıldı. Yumruklarını sıktı. Bütün gücüyle asıldığı ipler gıcırdadı.

"Serbest kalsan da artık çok geç," dedi Raonaid. " Çoktan lanetlendin bile. Sen kendine gelmeden önce yaptım ben büyüyü."

"Bana büyü mü yaptın?" Lachlan yeniden iplerine asıldı, çaresiz bedeni kadının altında kıvrandı.

Raonaid kalkıp mezardan dışarı çıktı. Yukarıdan süzdü erkeği bir süre. "Sevdiğin kadını rahmine tohumlarını serperek sen öldürdün. Hâlâ önünden geçen her uzun etekliyi baştan çıkarmaya uğraşıyorsun. İlk kez karşılaştığımızda, eğer evet deseydim benimle de yatacaktın Lachlan."

Lachlan iplerini yeniden zorlayarak cevap verdi. "Senin ne hain bir cadı olduğunu öğrenmeden önceydi o."

Ranoaid eğildi, boş kovayı aldı. "Acımasız biri olduğumu inkâr etmiyorum. Ama eğer kolay lokma olsaydım, sen benim ne olduğumu anlamadan çok önce girerdi koynuma. Şimdiye kadar kaç acımasız cadıyla beraber oldun? Hiç düşündün mü?"

Lachlan'ın verecek cevabı yoktu. Gerçekten de, hiçbir kadınla onun gerçek karakterini öğrenecek kadar uzun bir birliktelik yaşamamıştı.

"Düşündüğünü hiç sanmıyorum," dedi Raonaid. "İşte o yüzden ben de buna uygun bir büyü seçtim." Lachlan sessizce kadının yaptığı şeytani büyüyü açıklamasını bekledi. "Bugünden sonra yatağına girecek bütün kadınlar – istisnasız hepsi– gebe kalacak ve doğum sırasında korkunç acılar içinde can verecek. Bunu önlemek için elinden hiçbir şey gelmeyecek. Lachlan MacDonald'la bir gece geçirmek, senin büyüne kapılıp kollarına düşecek tüm kadınlar için bir ölüm fermanı olacak. Aynı zamanda bütün çocukların daha doğmadan ölüme mahkûm olacaklar."

Raonaid sözlerini bitirdikten sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Lachlan arkasından bağırdı, deli gibi çırpındı ama kadın geri dönmedi. Ayak sesleri karanlığın içinde kayboldu.

Lachlan saatler sonra yüzüne vuran günışığıyla uyandı. Bütün bağları çözülmüştü. Hava buz gibiydi. Nefesinin buharlaştığını görebiliyordu. Yanakları ve dudakları soğuktan hissizleşmişti.

Başı hâlâ zonkluyordu. Ağrı o kadar şiddetliydi ki yan tarafına dönüp midesindekileri çıkardı.

Güçsüzdü. Tüm bedeni kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Sürünerek mezardan çıktı, etrafına bakındı. Kilmartin Glen yakınlarında, yaklaşık bir buçuk metre çapında taştan yapılmış bir lahitti bu. Baktı, mezarın etrafını küçük taşların oluşturduğu bir çember sarmıştı. Daha büyük taşlardan oluşan ikinci çember, birinci çember ile mezarı çepeçevre dolanıyordu.

Lachlan hohlayarak ellerini ısıtmaya çalıştı, sonra yanağındaki kurumuş kan lekesine dokundu. Etrafa dağılmış taşların arasından geçerek üzeri ince bir buz tabakasıyla kaplanmış otlara doğru yürüdü. Önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra sırtüstü yuvarlandı. Gökyüzüne bakarak olanları düşünmeye başladı.

Batıl inançları olan biri değildi. Asla Angus gibi Raonaid'in gizli güçlerine inanmazdı. Ama böyle nasıl yaşanırdı? Ya büyüde gerçeklik payı varsa?

Elleri ve dizlerine dayanarak ayağa kalktı. Öksürdü, sendeleyerek ayaklarının üstünde durmaya çalıştı. Köye geri dönerken Raonaid'i bulmaya yemin etti. Ne kadar sürerse sürsün, ne kadar uzaklara gitmesi gerekirse gereksin,

onu bulacaktı. Bir şekilde üzerindeki laneti kaldırmaya zorlayacaktı onu.

Belki de ölümle tehdit ederdi.

Evet, o zaman kadın kesinlikle yola gelirdi. Bu düşünce bedenine güç verdi.

Bölüm 1

Drumloch Malikânesi, İskoçya Sınırı
Ekim, 1721

LEYDİ CATHERINE MONTGOMERY'NİN GÜNLÜĞÜNDEN

Bugün hava çok güzel. Taş çembere ilk girişimi anlatmaya karar verdim. Tam olarak açıklayamıyorum ama buradaki bir şey beni rahatlatıyor Ve rahatlamaya kesinlikle çok ihtiyacım var Döndüğümden bu yana tam dört ay geçti. Aslında "dönmek", buradaki konumum düşünüldüğünde doğru sözcük değil.

Doktorun tüm çabalarına ve beynimle ilgili yaptığı bitmek bilmeyen deneylerine karşın daha önceki yaşamıma dair hiçbir şey hatırlayamıyorum hâlâ. Doktorun hem kafası çok karışık hem de inanılmaz hevesli. Bana öyle geliyor ki eğer bu hastalığımı tedavi ederse hayal kırıklığına uğrayacak. Bunu söylediğimde bana kı-

zıyor ama ben ruhumun yanlış yerde durduğunu hissediyorum. Sanki başka bir kadının bedenini ele geçirmişim ve onun bir zamanlar sahip olduğu her şeyi istiyormuşum gibi geliyor Kendimi bir şarlatan gibi hissediyorum. Bazen, ahlaksız, düzenbaz bir sahtekâr mıyım diye merak ediyorum, o zaman da büyükannem ve kuzenim John beni o olduğuma ikna etmeye uğraşıyorlar

Lady Catherine Montgomery. Bir İskoç kontunun kızı. Beş yıl önce kaybolmuş bir kadın.

Bana babamın büyük bir savaş kahramanı olduğunu, son ayaklanmada İskoçlar için Jakobenlerin saflarında savaşırken öldüğünü söylediler Ben de koyu bir Jakoben yanlısıyımdır Ama bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Kendi hakkımda bildiğim tek şey bana anlatılanlar, bir de ilkbahardan sonra yaşadıklarım. O ilkbaharda, İtalya'da bir çiftçinin ahırında bulunmuşum. Boş bir at bölmesinde aç ve soğuktan titrer durumdaymışım.

Benimle rahibeler ilgilendiler Yabancı ellerdeki o manastırda, bir anlamda yeniden doğdum. Sağlığıma kavuştum. Sorular sordum. Sonunda uzun zamandır kayıp olan, Drumloch'un varisi olduğum anlaşıldı.

Ben gerçekten o muyum? Bilmiyorum. Catherine Montgomery'nin portrelerinde görülen kız, hafif tombulca, masum görünüşlü bir kızdı. Oysa ben ne o kadar tombul ne de o kadar gencim. Bana söylediklerine göre, altı hafta önce yirmi beş yaşıma girmişim. Ve artık kesinlikle masum değilmişim. Manastırdaki doktor da doğruladı bunu.

O konudaki duygularımdan da emin değilim. Bazen hatırlayamadığım şeyleri hayal etmeye çalışıyorum, o zaman da rahatsız oluyorum. Ben kendi beynimde hâlâ bakireyim.

Çok ince bir vücudum var Bu yüzden hizmetlilerin bir kısmı beni tanıyamadı. Ancak hepsi de saçlarımın –sıra dışı bir kızıl–

tıpkı Catherine'inki gibi olduğu konusunda hemfikirler Bunun dışında, bazıları Catherine'le benzer hiçbir yanımın olmadığını düşünüyorlar ki o bazıları da hemen kovuldular zaten.

Ama ya haklılarsa? Bazen büyükannemin benden bir şeyler sakladığını hissediyorum. O kabul etmiyor ama ben yine de kuşkulanıyorum. Belki de torunu olmadığımı biliyor ama bunu kabul etmeyip benim onun torunu olduğuma inanmak istiyor. Bu da bir ihtimal. Sonuçta büyük bir savaş kahramanı olan oğlunu, babamı kaybetmiş. Ben oğlundan ona kalan tek hatırayım.

Ve tüm bunlar doğruysa, onların tek mirasçısı benim.

Mirasçı olsam da olmasam da, sürekli omzumun üzerinden arkaya bakmaktan alıkoyamıyorum kendimi. Gerçek Catherine Montgomery ya da hayaleti, birden ortaya çıkacak ve beni dolandırıcılıkla suçlayacakmış gibi hissediyorum.

Catherine deri kaplı günlüğünü kapattı, başını arkasındaki dikilitaşa yasladı, keşke bütün bunları yazmak zorunda kalmasaydım diye düşündü ama Doktor Williams düşüncelerini ve duygularını kâğıda dökmesi için yüreklendirmişti onu. Böylelikle aklında gizli kalmış bazı konular da açıklığa kavuşabilirmiş.

Başka bir deney. Doktor, günlüğü okumakta ısrar edecek miydi?

Catherine aceleyle defteri açtı, bekâret hakkında yazdıklarını yeniden gözden geçirdi. Doktorun hevesi hakkında yazdıklarının üstünü karalamayı düşündü.

Ama hayır. Olduğu gibi bırakacaktı. İçindeki her şey dürüstçe yazılmıştı. Eğer bu denemenin amacı o garip hastalığını tedavi etmek ve kayıp beş yılının sırrını çözmekse aklındaki her şeyi açık açık yazmalı, her şey, bir torba çakıl taşı gibi ortalığa saçılmalıydı.

Birden her şeyden sıkıldı. Günlüğü yanına bırakıp arkasındaki dikilitaşın uzun ve serin gölgesine, otların üzerine uzandı. Nedenini bilmiyordu ama ne zaman buraya gelse müthiş bir huzur duyuyordu.

Ayak bileğinin birini diğerinin üzerine attı, ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Gözlerini pofuduk beyaz bulutlarla dolu parlak mavi gökyüzüne dikti. Bulutlar boşlukta tembel tembel dolaşıyor, yuvarlanıyor, şekilden şekle giriyorlardı. Bu görüntü zihnini rahatlatıyordu. Bugün belki de geçmişin sırlarının ortaya dökületeceği gündü.

Çok geçmeden uykuya daldı. Rüyasında, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen yosunların üzerinde uçuşan sonbahar yapraklarını görüyordu. Çayırda yürüyen bir atın yumuşak ayak sesleri duyuluyordu. Atın burnundan verdiği nefes rüzgâra karışıyordu.

Rüyada genç kadın bir aynanın içindeydi. Çok uzaklardan gelen kendi sesini duyuyordu. Elini uzatıp aynadaki kadınla konuşmak istedi. *"Gel beni bul. Ben buradayım. Ben hep buradaydım."*

Sonra kadın birden korku ve telaşla kayboldu, görülmek istemeyen bir hayalet gibi.

Catherine rahatsızca kımıldanırken, taştan halkanın dışında bir şeyin varlığını hissetti. Ama bu biraz önce rüyasında gördüğü ruh değildi. Tüm bedeni ürperdi, hafifçe inledi. Kendi özel halkasının dışında biri onu gözetliyordu. Gözlerini üzerinde hissediyordu. Garip bir iradenin etkisinde kalan tüm duyuları harekete geçmişti. Doğrulmak istedi ama kımıldayamıyordu. Hâlâ uykudaydı ve bedeni kurşun gibi ağırdı.

Sonunda gözkapakları aralandı, gökyüzüne baktı. Sonra oturdu, etrafına bakındı.

Orada, taşlardan yaptığı dairenin hemen dışında, simsiyah bir savaş atının üzerine oturmuş vahşi görünümlü İskoçyalı bir adam ona bakıyor, ürkütücü bir sessizlikle onu inceliyordu. Catherine hâlâ rüya gördüğünü sanıyordu çünkü adam parlak güneş ışığının altında nefes kesici, tanrısal görünümlü bir rüya kahramanı gibiydi.

Rüzgârın karıştırdığı siyah saçları, atının parlak rengiyle aynıydı. Saçları geniş omuzlarından aşağı uzanıyor, fısıldayan rüzgârla hafif hafif kımıldıyordu. Koyu renk ekose bir kilt giymişti. Omzunda mat gümüşten bir broş vardı ve yuvarlak kalkanı sırtına bağlanmıştı. Belinde de deri bir kın içinde kılıcı sarkıyordu.

Adamın her yerinden cinsellik fışkırıyordu. Bu uygunsuz düşünceler Catherine'i başka yerlere sürükledi.

Ona seslenmek, kim olduğunu, ne istediğini sormak istedi ama sesi çıkmıyordu. Hâlâ rüyada gibiydi.

Belki rüya değil de bir halüsinasyon görüyordu. Son zamanlarda sık sık görüyordu zaten. Kendini ortalıkta dolaşırken, günlük işleri yaparken görüyordu. Bunların gerçek anılar mı yoksa geçmişi olmayan bir kadının uydurmaları mı olduğunu anlayamıyordu.

Ama *bu* adam kesinlikle uydurma değildi. Catherine dizlerinin üzerinde doğrulurken başı döndü. Adam bir savaşçıydı, orası kesindi. Günlerdir, belki de haftalardır at üstündeymiş gibi duruyordu. Silahları, yakışıklı yüzünde uzamış sakallarının gölgesi, yorgun ve kızgın gözlerinin ifadesi, kirli ve buruşuk gömleği bunu kanıtlıyordu.

At birden şiddetle sümkürdü, kocaman başını salladı. Catherine nefesini tuttu. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Bu dünyaya ait, gürültülü ses, Catherine'i hayal dünyasından çekip çıkardı.

Catherine, İskoçyalı'nın bir hayal ürünü olmadığını biliyordu. Tamamen etten kemikten bir insandı. Ama neden kendisine böyle bakıyordu? Böyle yoğun, böyle kızgın?

Kendisini tanıyor muydu?

Catherine eteklerini toplayarak yavaşça ayağa kalktı. Geçmişinden gelen ya da her kimse bu adamla yüz yüze gelmeye hazırlandı.

Adamın devasa savaş atı Catherine'in hareket ettiğini algılayınca huzursuzca bir daire çizdi. İskoçyalı atın dizginlerini çekti, gözlerini bir an bile kızdan ayırmamıştı.

"Sakin ol!" diye emretti koca siyah canavara. Derinlerden gelen sesi Catherine'in tüylerini ürpertti.

Catherine ayaklarını sıkıca yere bastı, kollarını bedenine sardı.

Hayvan anında efendisine itaat etti, İskoçyah eyerin üstünden atlayarak tok bir sesle yere indi.

İskoçyalı ve Catherine karşı karşıya kaldılar.

Catherine'in kalbi deli gibi çarpıyordu.

Adamı hatırlamaya çalışıyordu. Onu kesinlikle tanıyordu ama nereden?

Tanrım, Neden hatırlayamıyordu? Bu yüzü unutması imkânsızdı. Adamın simsiyah gözleri insanı delip geçiyordu sanki. O gözler hain hain parlayarak, vahşi bir kararlılıkla genç kadını taşların üstüne fırlatmak ister gibi bakıyordu.

Catherine koşmalıydı. İçgüdüleri büyük bir tehlikede olduğunu söylüyor ama bacakları hareket etmiyordu.

İskoçyalı gözlerini kısarak ona doğru yürüdü. Şu ana kadar Catherine'in özel alanı olan dairenin içine adım attı. Bu adam tüm dünyayı ele geçirecek kadar yürekli biriydi.

Otların üzerinde yürürken gözlerini kadınınkilerden

hiç ayırmamıştı. Kaslı bacaklarıyla uzun adımlar atarken bir eliyle kılıcının pirinç kabzasını kavramıştı. Her an onu yakalayabilirdi. Sonra ne yapacaktı?

Catherine arkaya doğru bir adım atınca dikilitaşa çarptı. Nefesi kesilmişti.

Adam birden üzerine atladı.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" Yoğun bir İskoç aksanıyla konuşuyordu. Dizini Catherine'in bacaklarının arasına sokarak onu adeta arkasındaki taşa çiviledi. Tecavüz mü edecekti yoksa parçalara mı ayıracaktı, Catherine'in hiçbir fikri yoktu. Belki de ikisini birden yapacaktı. Önce tecavüz edecek, sonra parçalayacaktı.

Bedeninin sert baskısıyla Catherine arkasındaki taşa yapışmıştı, inanılmaz bir şok geçiriyordu.

"Şaşırmalı mıyım?" Catherine korkusunu belli etmemeye kararlıydı. Oysa bedeni tir tir titriyor, nefes alamıyordu... "Birbirimizi tanıyor muyuz?"

"Son karşılaşmamızı hatırlamadığını söyleme sakın." Adam şimdi daha da yaklaşmıştı. Catherine, adamın sol yanağında bir yara izi olduğunu fark etti – mükemmel dokunmuş bir kumaşın üzerindeki minik bir pürüz gibiydi.

Adam ellerini Catherine'in omuzlarının üzerinden uzatıp taşa dayadı, kadım kollarıyla taş arasında hapsetmişti. Öfke dolu gözlerle onu süzüyordu. Teni, deri ve çam kokuyordu.

"Özür dilerim," dedi Catherine titreyerek, dizleri artık bedenini taşıyamıyordu. "Ama ben hiçbir şey hatırlamıyorum."

Yoksa bir zamanlar sevgili miydiler? Bekâretini alan adam o muydu yoksa? Olabilirdi. Ne kadar çekici olursa

olsun, bu adamın tehlikeli olduğunu anlayabiliyordu Catherine.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu İskoçyah. "Hiçbir şey mi?" Gözleri açıkça meydan okuyordu. "İyi öyleyse, ama korkma yavrum. Ben her şeyi hatırlıyorum. Son üç yıldır hep aklımda tutuyorum. Seni aramaktan asla vazgeçmedim. Seni bulmak ve sana *bunu* yapmak konusunda umudumu hiç yitirmedim."

Kocaman eliyle Catherine'i ensesinden tutarak kendine doğru çekti.

Afallayan ve nefessiz kalan Catherine çaresizce bir şeyler hatırlamaya uğraşıyordu. Adam üç yıldır kendisini arıyormuş, üç yıldır.

Ama aralarındaki ilişki neydi? Adam neden bu kadar öfkeliydi? Belki de Catherine ona ihanet etmişti.

Tanrı yardımcısı olsundu... Adamın her şeyi, kokusu, sesinin tınısı, Catherine'i taş duvara dayarkenki acımasızlığı genç kadının beynini alev topuna dönüştürmüştü.

İskoçyah, Catherine'i sırtından kavrayıp sertçe kendine doğru çekti. Genç kadının göğüsleri adamın kaya gibi sert göğsü karşısında ezildi.

Catherine onu elleriyle iterek uzaklaştırmak istedi.

"İşte bu güzelim," diye fısıldadı İskoçyah. "Savaş benimle, savaşmanı *istiyorum*. Geçmiş günlerin hatrına."

Catherine durmasını söylemek zorunda olduğunu biliyordu, sonuçta meyhane fahişesi değildi. Adamın ona bu şekilde davranmaya hakkı yoktu. Büyükannesi ve kuzenine bakılırsa Catherine soylu bir aileden geliyordu, üst tabakadan biriydi.

"İsminizi söylemenizi istiyorum," diyebildi sonunda.

"Bilmiyormuş gibi yapma." Adamın ses tonunda düşmanlık vardı.

Catherine parlak günışığında ona iyice baktı.

"Belki size inanması güç gelebilir beyefendi ama sizin beni tanıdığınız gayet belli olsa da ben sizi tanımıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Keşke hatırlayabilsem fakat kim olduğunuz hakkında en ufak bir fikrim yok. Böyle davranmayı bırakın lütfen."

İşte, söylemişti. Kesin bir dille ve duraksamadan.

Adam kısacık bir an onun yüzüne baktı ve Catherine'in kalbi sanki yerinden oynadı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

"Ne yani, böyle mi sürecek hep?" diye sordu İskoçyalı. "Masum rolü oynamaya devam mı edeceksin?"

Catherine kafasını toparlamaya çalışıyordu. "Gerçekten neden söz ettiğinizi anlamıyo–"

"Bundan kurtulacağını mı sandın?" Catherine'in bileklerini kavrayarak kollarını başının üzerine kaldırdı.

"Ne demek istiyorsunuz?" Kelimeler ağzından güçlükle çıktı. "Bırakın beni! Neyden kurtulacak mışım?"

Uyan Catherine, uyan!

"Beni lanetledin kadın! Şimdi de bu masum insanların kemikleri üzerinde dua ederek olmadığın bir kişi olmaya çalışıyorsun. Burada daha ne kadar kalmayı planlıyorsun? Bir keresinde bana zengin bir kadın olarak öleceğini söylemiştin. Bunu mu başarmaya çalışıyorsun?"

Catherine deli gibi başını iki yana sallıyordu. Bu arada adam aralarındaki havayı paramparça eden gerçekleri anlatmaya devam ediyordu.

"Ya da belki, ömrünün sonuna kadar Catherine Montgomery'nin kimliğiyle yaşamayı planlıyorsun?"

Catherine'in içini birden müthiş bir korku kapladı. "Benim hakkımda ne biliyorsunuz?" diye sordu.

İskoçyalı küçümseyerek baktı. "Senin kinci bir dişi şeytan ve yalancı bir hırsız olduğunu biliyorum. Aslında seni şimdi, şuracıkta öldürmeliyim ki bir sürü insanın başı beladan kurtulsun."

Adamın nefreti Catherine'i derinden sarstı. Catherine bu hakaretlere daha sert karşı çıkmaya çalıştı. "Ben hiçbir şey çalmadım," diye bağırdı. Oysa geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hizmetlilerin yarısı onun bir dolandırıcı olduğunu söylüyordi. İşte şimdi onların haklı olduklarını anlıyordu Catherine. Yine de onurunu savunduğu için içi rahattı. Drumloch'a kimseyi kandırmaya ya da kendisinin olmayan şeyleri almaya gelmemişti. En azından bunlar doğruydu.

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum," diye devam etti itirazlarına. "Dul Kontes İtalya'ya gelip torunu olduğumu iddia etti. Hâlâ aynı şeyleri söylüyor."

"Bunda *senin* hiç payın yok yani?" Öfkeyle yanan bakışlarını yüzünde gezdirdi. "Hiç büyü, iksir filan kullanmadın mı?"

"Hemen ne demek istediğinizi açıklayın bayım!" diye atıldı Catherine.

İskoçyah biraz çökerek kalçasını kadının bacaklarının arasına iyice yerleştirdi. "*Bu* sana bir şeyleri hatırlatıyor olmalı. Ne yapıp yapamayacağımı iyi bilirsin sen."

Adam inkâr edilemez bir şekilde uyanmıştı, iriliği ve gücü karşı konulamaz boyutlardaydı. Catherine'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Hayır, ben sadece son derece kaba ve acımasız olduğunuzu biliyorum."

İskoçyalı, bileklerini kıvırarak kendine biraz daha yaklaştırdı kadını. "Evet. Ben buyum işte. Ama beni sen bu hale getirdin. Zaten açıklamak zorunda da değilim. Sen *her şeyi* taşlardan okuyamıyor musun?"

Catherine adamın ne demek istediğini anlamamıştı ama onu daha fazla kızdırmayı göze alamadı. "Size karşı dürüst olacağım," dedi yutkunarak. "Gerçek Catherine Montgomery olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ben buraya bunların hiçbiri için gelmedim. Sizi tanımadığımı, hatırlamadığımı söylediğimde doğruyu söylüyordum. Çünkü hafızamı kaybettim. Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum."

İskoçyalı kaşlarını çattı.

"Buradaki kimse son beş yıldır nerede olduğumu bilmiyor," diye açıklamaya devam etti Catherine, "ama siz bir şeyler biliyor gibisiniz. Bana söyler misiniz neden–"

İskoçyalı kocaman eliyle genç kadının ağzını kapadı birden. Catherine'in gözleri panikle yerlerinden fırlayacaktı.

"Çabanı takdir ediyorum Raonaid ama *beni* kandıramazsın. Tam üç yıldır peşindeyim, şimdi seni buldum ve sen tıpkı düşündüğüm gibi davranıyorsun. Anlıyor musun?"

Adamın gözleri öfke ve arzuyla alev alevdi. Catherine onu daha fazla kızdırmamalı, sakinleştirmek için gerekeni yapmalıydı. Başını salladı.

İskoçyalı yavaş yavaş elini ağzından çekti ama bedeniyle Catherine'i taşa yaslamaya devam etti.

Genç kadının içindeki her şey –bütün düşünceleri, duyuları, duyguları– haykırarak onu uyarıyordu. Ama Catherine kafasını toplamalıydı, kendini mantıklı olarak açıklamalıydı, anlamasını sağlamalıydı.

"Bana 'Raonaid' dediniz," dedi dikkatle.

"Evet, senin adın bu." Sesindeki düşmancıl hava kaybolmuş gibiydi birden. Onun yerini sakin, daha çok meraklı bir tını almıştı.

Catherine titreyerek derin bir nefes aldı. Tüm istediği, adamın neden burada olduğunu anlamak ve kendi geçmişi hakkında bildiklerini öğrenmekti. Belki tanıdık bir şeyler duyar, hafızası yerine gelebilirdi. Zamanında adama ne yapmış olduğunu anlayabilirse onu bir şekilde sakinleştirebilirdi.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Düzeltmeni istiyorum."

Catherine'in nabzı yine yükseldi. "Neyi düzeltmemi?"

"Lanet büyüsünü."

Az önce de bu lanetten söz etmişti. Ama Catherine için bir anlam ifade etmiyordu.

"Hiçbirini hatırlamadığın kaç adamı lanetledin acaba?" diye sorarken hoyratça sarstı kadını.

Catherine'in içgüdüleri en azından adamın ne istediğini anlayana kadar suyuna gitmesini söylüyordu. Giderek daha fazla sinirlendiğini görüyordu Catherine. Belki kalkanlarını indirtebilirse karşı atağa geçerek kaçabilirdi.

İskoçyalı eğildi, bir eliyle kadının eteklerini kavrayıp yukarı doğru kaldırmaya başladı. "Çok farklı görünüyorsun," dedi. Sesi arzudan boğuk çıkıyordu. "Giysiler, saçın, parfümün... Seni tanımam bile bir mucize."

Elini içeri kaydırıp kadının kalçasına dokundu.

Catherine bacaklarını sıkarak engel oldu ama adam çok ısrarcıydı.

"Kaldır şu laneti Raonaid. Kaldırmazsan olacakları biliyorsun. "

"Hayır, yemin ederim *bilmiyorum*." Catherine adamı kollarını yumruklayarak uzaklaştırmak istedi. "Dur yoksa bağıracağım!"

"Durmamı mı istiyorsun?" Tükürürcesine ekledi. "Ve benim isteklerini yerine getirmemi bekliyorsun, öyle mi? Senin yüzünden üç yıldır kadın eli değmedi elime. Bir boğa kadar azgınım. *Senin* beni bu kadar tahrik edeceğini beklemiyordum açıkçası ama demek ki sandığımdan da vahim durumdaymışım. Senin yüzünden bu hallere düştüm. Sana bir teklif sunacağım." Adam durdu, dudaklarını kadının yanaklarında gezdirdi. "Bugün söyleyeceğim şu iki şeyden birini yapacaksın benim için. Ya laneti kaldırırsın ya da bastırdığım dürtülerimden bazılarım giderirsin. Seçimini yap."

İskoçyalı vücuduyla kadını iyice bastırırken kiltini kenara çekti ve etekle boğuşmaya başladı. Korku bir ateş topu gibi Catherine'in damarlarında dolaşıyordu.

"Nasıl yapılacağını söyleyin, kaldırayım!"

Kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama adam çok iri ve çok güçlüydü. Üstelik boğazına kadar cinsel açlık içindeydi.

"İstediğin kadar masum rolü oynayabilirsin," dedi adam onun gözlerinin içine bakarak, "ama ben senin dul büyükannen gibi kolay kolay oyuna gelmem. Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum. Ve uzun zamandır bu anı bekliyordum, üç yıl önce bana yaptığın büyüyü bozmanı... Laneti şimdi kaldır yoksa sen de onun kurbanı olacaksın."

Catherine aniden alttan alma kararından vazgeçerek bağırdı. "*Bırak beni*!"

Adamın yüzüne tükürdü ve diziyle kasıklarına vurdu. İskoçyalı acıyla iki büklüm oldu.

Malikâneye doğru koşarken bağırdı Catherine. "İmdat! Yardım edin!"

Taş dairenin dışına çıkmak üzereydi ki İskoçyalı'nın ağır ayak seslerini duydu, tam arkasındaydı. Omzunun üzerinden bakmaya çalışırken etekleri ayaklarına dolandı. Hızla yere uçtu, elleri çizilmiş, dudağı boydan boya yarılmıştı.

Adam tepesine dikildi, onu sırtüstü çevirdi.

"Delisin sen!" diye haykırdı Catherine. Büyük bir kararlılıkla adamı uzaklaştırmak için çabalıyordu. Yüzüne bir tokat attı, bacaklarını tekmeledi, ensesini tırmaladı.

"Laneti kaldır!" diyordu İskoçyah hâlâ. "Hemen şimdi yap kadın, yoksa yemin ederim..."

"Yapamam," diye yineledi Catherine. "Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Bırak beni gideyim."

Bir an için tüm dünya durdu sanki. İskoçyalı da duraklayarak saldırmaktan vazgeçti. Büyük bir şok içinde kadına bakıyordu, sonra bakışları kadının kanayan dudağına odaklandı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Catherine adamın altında boylu boyunca hareketsiz uzanmış kalmıştı, İskoçyah yeniden köpürmesin diye kımıldamaya korkuyordu. Yapabildiği tek şey, şaşkınlık içinde yüzüne bakmak, bir şeyler yapmasını, bir şeyler söylemesini beklemekti. Herhangi bir şey... İskoçyah gözlerini sımsıkı yumdu, alnını kadının alnına dokundurdu, çok acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Catherine kayarak altından kurtuldu, geriye doğru yuvarlandı. İskoçyalı toparlanırken karanlık, acı çeken, kanlanmış gözleriyle ona bakıyordu.

"Bana yaptıklarına bir bak," diye homurdandı başını sallayarak. "Senden nefret ediyorum Raonaid."

"Özür dilerim," diye cevap verdi Catherine ne yapmış olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığı halde. Şu durumda özür dileyenin kendisi olması da ayrıca saçmaydı.

İskoçyalı utanç ve umutsuzluk karışımı bir tonda, sıkılmış dişleri arasından yavaşça konuştu. "Sana yalvarıyorum, kaldır şu lanetini, ben de seni bırakayım."

"Yemin ederim, bilsem şimdiye kadar çoktan yapardım. Ama hafızamı kaybettim, kim olduğumu bile bilmiyorum."

İskoçyalı'nın gözleri koyulaştı. "Sen Raonaid'sin. Büyücü kadın. Üç yıl önce beni lanetleyen cadı. Drumlochlar'ın varisi değilsin."

Catherine'in bütün kanı beynine çıktı adamın söylediklerini anlamaya çalışırken. Doğru muydu bu? Bir çeşit medyum filan mıydı? Bunca zamandır Montgomeryler'i bilinçsiz olarak aldatıyor olabilir miydi? Hizmetlilerin yarısı onun bir şarlatan olduğuna inanıyordu. Ama büyükanne neden yalan söylemiş olabilirdi? Yoksa zavallı kadın sadece torununun kayıp ya da ölmüş olduğunu kabullenmek mi istemiyordu?

Tam o sırada bir tüfek sesi duydular. Catherine can havliyle geriye doğru kaçarken İskoçyalı omzunun üzerine yere düştü. Eliyle kolunu tutuyordu.

"Kahretsin!" diye inleyerek sırtüstü yuvarlandı.

Catherine elleri ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken kuzeni John'un taş halkaların içinden gelmekte olduğunu gördü. Bir yandan da tüfeğini yeniden dolduruyordu.

"Çığlıklarını duydum," diye açıkladı. "Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma Catherine. İyi bir tüfek bulmam gerekti."

Sırtüstü yatan ve bacaklarını rahatsızca kımıldatan İskoçyalı, Galce küfrediyordu. Catherine sözcükleri anlamıyordu ama onun kendi kendini suçladığını hissedebiliyordu. Kanı, keten gömleğinden sızıp çimenlerin üzerine damlıyordu.

John tüfeğini doldurmayı bitirdi, adama doğrultarak yaklaştı. Yaralı adamın başına dikildi, tüfeği yüzüne yaklaştırdı. "Ben John Montgomery," dedi. "Beşinci Drumloch Kontu. Bu kadın da benim kuzenim. Seni şu anda öldürme hakkına sahibim."

Catherine çabucak ayağa kalktı, John'un kolunu tuttu. "Tamam John," dedi. "Bana bir zarar vermedi. Hem bak, yaralı. Silahını indirebilirsin. "

John kabul etmedi. "Bu sefil İskoçyah sana saldırmaya kalktı Catherine."

"Evet, öyle ama kendine hâkim oldu ve bir şey yapmadan önce toparlandı."

Onun ölmesine izin veremezdi Catherine. Son beş yılda başına neler geldiğini biliyor olabilecek tek kişiydi o.

"Gitmesine izin veremem," dedi John.

İskoçyah, kuzene nefretle bakarken sıkılmış dudakları arasından güçlükle konuştu. "O, sizin sandığınız kişi değil."

John tekrar tüfeğini doğrulttu. "Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu şeytan kadını tanıyorum," dedi. Zorlanarak oturmaya çalıştı. "Kendisi uğursuz, kinci bir cadıdır."

Catherine onuruna yapılan bu hakareti soğukkanlılıkla dinlerken kuzeni ağır botuyla saldırganın suratına bir tekme atıp yere yuvarladı.

Bölüm 2

Lachlan akkor haline gelmiş damgalama demirinin kolunun üst kısmındaki eti dağlamasının verdiği korkunç acıyla uyandı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, vahşi bir güçle debelendi fakat kımıldayamıyordu. Masanın üstüne sıkıca bağlanmıştı. Ağız dolusu küfretmek istedi ancak ağzına bir bez parçası tıkılmıştı. Yani, istediği hiçbir şeyi yapamadı.

Jambon gibi kızaran etinin kokusu öfkesini tehlikeli boyutlara çıkardı. Ağzındaki bez tıkacını tükürüp attı. Dağlanan etinin dumanı genzine dolarken vahşi bir çığlıkla kükredi.

Bir saniye sonra her şey bitmişti. Kızgın demir uzaklaştı. Lachlan öfkeyle soluyarak başını masaya bıraktı. Bu arada hâlâ lanetli olduğunu düşünüyordu. Raonaid kazanmıştı. *Yine.*

Taş dairelerin olduğu yerde neler olmuştu? Bu cehennem işkencesinden kurtulabilmek için aylardır yaptığı planlar, kurduğu hayaller nasıl böyle başarısız olmuştu?

Kahretsin, cevabı biliyordu. Ve bu cevap şu anki öfke-

sini cehennem seviyesine taşıyordu... Üç yıldır süregelen bekârlık orucundan sonra bir kadına dokunmak –*o kadın Raonaid olsa bile*– içindeki arzuları öyle bir kamçılamıştı ki asıl hedefini unutmuştu.

Her şeyin nasıl bu kadar çabuk olup bittiğini hâlâ anlayabilmiş değildi. Bu kadar nefret ettiği kadını nasıl bu kadar şiddetle arzulayabilmişti? Ellerini kadının bedenine koyar koymaz damarları tutuşmuş, ona sahip olmak tek amacı haline gelmişti. Hiçbir sınırlama olmaksızın, o taşların üstünde ona sahip olmak... Ama beklediği şey bu değildi.

Ve işte şimdi buradaydı, bir masaya bağlanmış...

Sıkıtıyla nefesini koyverdikten sonra yattığı yerde tutacak bir şeyler aradı. Kafasını kaldırıp etrafa bakındı. Bir ahırın malzeme odasındaydı. Duvarlarda deri eyerler, koşumlar, kırbaçlar asılıydı. Köşedeki demirci ocağında kuvvetli bir ateş yanıyordu. Başını biraz yana çevirdiğinde bir örs ve düzgünce dizilmiş çekiçler, keskiler ve maşaları gördü. Ah bir ulaşabilse, hepsini silah olarak kullanabilirdi.

"Ne yazık ki sadece bir sıyrık," dedi bir ses. Masanın etrafından dolanan Drumloch Kontu'nu görünce tehditkâr bir tavırla baktı.

"Çöz beni!" diye hırladı Lachlan. "Hemen!"

Kont iriyarı bir adamdı. Hiç yakışıklı değildi. Yanakları çukurlarla kaplıydı. Gözleri iyice birbirine yakındı. Yağlı suratı vücudu gibi şişmandı. Başında uzun, kıvırcık bir peruk vardı. Beyaz gömleğinin üstüne işlemeli bir yelek giymiş, kravat takmıştı. Binici ceketi biraz ötedeki sandalyelerden birinin arkasında asılıydı.

"Korkarım bu olanaksız," diye cevap verdi Drumloch.

"Bana saldırıp İskoç dağlarına kaçabilirsin. Bu riski göze alamam. Sulh yargıcı yolda, haberin olsun. Leydi Catherine'e yaptıklarını yazıp kendisine gönderdim çoktan."

Lachlan gözlerini kapattı, dişlerini sıkarak, "Daha önce de söyledim, o sizin düşündüğünüz kişi değil," dedi.

Kont üzerine eğildi. "Sana neden inanayım? Alt tarafı iğrenç, vahşi adamın tekisin. Kuzenimin merhameti olmasaydı, fırsat elime geçmişken seni çoktan öteki dünyaya yollamıştım."

Lachlan gerçekten de iğrenç vahşinin tekiydi. *Hâlâ* buranın altını üstüne getirmeyi istiyordu.

O sırada Raonaid kapıda göründü. Üzerinde aynı yeşil kadife ve ipek karışımı elbise vardı. Elbisenin yakası oldukça açıktı. Dolgun göğüslerinin neredeyse yarısı ve göğüs çatalı gözler önündeydi.

Zarif bir topuz halinde tepesinde topladığı ateş kırmızısı saçları taş dairede olanlar yüzünden biraz dağılmıştı. Orada olanlar zihninde canlanınca Lachlan'ın nabzı yükseldi, sinir bozucu, kontrol edemediği bir sıcaklık kasıklarına doğru yol aldı.

Yine kıvranarak bağlarıyla boğuşmaya başladı. Bir yandan da tanıdığı o soğukkanlı büyücünün nasıl bu hale geldiğini düşünüyordu. Ranoaid eskiden de güzeldi ama davranışları biraz bayağı ve görgüsüzceydi. Ama anlaşılan, kendini Drumloch varisi olarak kabul ettirmek için çok çalışmış, davranışlarını düzeltmeyi başarmıştı.

Ya hafızasını kaybetmiş numarası yapmak... Kadın gerçekten bir dahiydi.

İyi de bu soylu İskoç ailesi bu yalanı nasıl yutmuştu? Kadının dolandırıcı olduğunu nasıl anlamamışlardı?

Raonaid ilerledi, kuzeninin koluna dokundu. Tüfeği yüzüne doğrulttuğunda da aynı hareketi yapmıştı. Kont'la göz göze geldiler, Raonaid kuzeninin hâlâ elinde tuttuğu kızgın demiri gördü. Uzanıp yavaşça elinden aldı, kovadaki suyun içine bıraktı.

"Sulh yargıcı gelmeden önce," dedi, "bu adamla konuşmam gerek. Beni tanıdığını iddia ediyor. Belki ortadan kaybolmamın sırrını çözmede yardımcı olabilir. Son beş yılda nerede olduğumu, neler yaptığımı açıklayabilir."

"Çözün beni," diye bağırdı Lachlan. "Yoksa size hiçbir şey söylemem."

"Şu kızgın demiri elime alırsam söyler misin söylemez misin görürüz. Seni alçak, sefil–"

Raonaid kararlı bir sesle, "Lütfen John, bu kadarı yeter. Belki gerçekten onu çözmeliyiz," dedi.

"Adam sana saldırdı!" diye hatırlattı Kont. "Bunu yanına bırakmayacağım. Tanrı bilir, daha neler yapmayı planlıyor. Geri dönüp hepimiz uyurken tek tek boğazımızı kesebilir."

Lachlan bir an düşündü. Evet, gece çökünce şatoya geri dönmek eğlenceli olabilirdi. O zaman yapacağı ilk iş, dikilitaşların orada başlayıp da beceremediği saldırıyı başarıyla tamamlamak olacaktı. Bu kez daha farklı bir plan uygulayacaktı. Kadını baştan çıkaracak, onunla sevişmeyi kadının kendisi isteyecekti. Hatta bunun için Lachlan'a *yalvaracaktı*. O zaman da büyüyü bozmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

Lachlan yine hırsla kıvrandı, bağlarını zorladı. Bir an önce bu lanet masadan kalkmalıydı.

Kafasını kaldırdı, kılıcı ve kemerinin odanın öteki tara-

fındaki bir rafta durduklarını gördü. Atına ne yaptıklarını merak etti.

"Tamam," diye cevap verdi Raonaid kuzeninin olumsuz tepkisine. "Ama hiç olmazsa biraz konyak verebilir miyiz ona? Acı çektiği çok belli."

Bir içki çok iyi olurdu gerçekten.

Ama ne yazık ki Kont yine reddetti.

Raonaid yalvaran gözlerle baktı ve adam, Lachlan'ın beklediğinin aksine yelkenleri suya indirdi.

"Tamam o zaman, ben bir seyis göndereyim eve." Drumloch döndü ve birilerini bulmaya gitti.

Ah, sonunda... Lachlan'ın tanıdığı kadın işte buydu! Kadının açıklanamayan, belki de mistik bir ikna gücü vardı.

Kadın yaklaştı –Lachlan onun çilek kokusunu iyice alacak kadar yaklaştı– ve Lachlan'm bu düşüncesiz, söz dinlemez bedeni yeni bir şehvet dalgasıyla sarsıldı.

Kahretsin Lachlan. Kendine gel! Taş dairelerde ona dokunduğu andan itibaren, onunla ilgili her şey seksi çağrıştırıyordu ve Lachlan istemsizce gösterdiği bu tepkiden dolayı kendinden nefret ediyordu.

Çünkü *onun* hakkında böyle şeyler hissetmek istemiyordu.

"Daha önce konuştuğumuzda," dedi Catherine, erkeğin içinde kabaran şehvetin farkında değilmiş gibiydi, "adımın Raonaid olduğunu ve bir büyücü olduğumu söylemiştiniz. Bir cadıymışım."

"Evet."

Catherine duraksadı. "Benim o olduğumdan oldukça emin görünüyorsunuz. Eski hayatıma dair hiçbir şey ha-

tırlamadığım için iddialarınızın gerçek olup olmadığını bilemiyorum. Ama size şunu söyleyebilirim; ben sizin anlattığınız o kötü insan olamam. Ben... ben öyle biri değilim. Yani, belki yanılıyorsunuzdur."

Acı acı gülümsedi Lachlan. "Hayır efendim. Yanılmıyorum. Kesinlikle sen o büyücüsün. Yüzünü çok iyi tanıyorum, sesinin o özel tınısını da. Nerede duysam tanırım. Sinirlerimi bozmak gibi bir özelliği var."

Catherine yavaş yavaş masanın ayakucuna yürüdü. Kalçalarının hareketi son derece baştan çıkarıcıydı. Gözleri kararlılıkla parlıyordu. *Kahretsin*! O taze çilek kokusu hâlâ Lachlan'ın burnundaydı. Masadan fırlayıp ellerini kadının eteğinin altına sokup... kalçalarını kavrayıp... ballı ılık ağzını, dudakları ve diliyle hapsedip üzerindeki tüm giysileri parçalayarak çıkarmak istiyordu.

Yeniden sertleşiyordu. Lachlan dikilitaşlarda eyer üstünde otururken kadın ona başka bir büyü yapmıştı herhalde. Onu seyrederken kadın uyumuyordu belki. Belki de bütün o şehvetli inleyişler, nefes nefese kalmalar, hepsi yeni bir erotik planın parçalarıydı.

Ah, Tanrım...

"Ailem beş yıl önce kaybolduğumu söylüyor," dedi kadın, hâlâ kiltin altında olup bitenden habersiz görünüyordu. "Şu Raonaid denen kadını ne zamandır tanıyorsunuz? Nerede yaşıyordu?"

"Onunla..." Birden sustu, sonra düzelterek yeniden başladı. "*Seninle* ilk kez dört yıl önce tanıştık. Buradan çok uzak bir yerde, Hebridler'de yaşıyordun. Angus ile birlikteydin."

"Angus kim?"

Suçlar gibi baktı Lachan. "Benim kuzenim ve şefim. Aslan Angus. Sakın onu tanıdığını inkâr etmeye kalkma. Tanıdığını biliyorum. Bir yılı aşkın bir süre onu metresiydin."

Raonaid'in gözleri büyüdü, benzi solmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Lochlan dalga geçerek. "Yoksa ailen seni el değmemiş bakire mi sanıyor?"

Kadın çenesini kaldırdı. "O sizi ilgilendirmez bayım. Ve bir leydiye sorulamayacak kadar saygısız bir soru."

Lachlan bu namuslu havalara gülmek istedi çünkü onun tanıdığı Raonaid saygısızlıklara, ahlaksızlara yabancı değildi. Bir keresinde Kinloch Şatosu'nda mutfakta sinir krizi geçirmiş, her şeyi kırıp dökmüştü. Aşçılar, fareler gibi kaçışmışlardı. Kadın az kalsın Lachlan'ın çenesini kırıyordu. Ayrıca sıradan bir İskoçyalı erkekten en az iki kat dayanıklıydı viskiye.

Lachlan bu delirtici ereksiyonun üstesinden gelebilmek için anılara odaklanmaya çalışıyordu ama hiç faydası yoktu.

Catherine konuyu değiştirerek, "Acaba şöyle bir şey mümkün olabilir mi?" dedi. "Kaybolduğumda başka bir kimliğim mi vardı acaba? Hebridler'e o kimlikle gitmiş olabilir miyim? Belki de orada çok yalnız ve kafam çok karışık olduğu için –ki şu anda da öyleyim– hafızamı kaybetmiş ve sizin söylediğiniz kadına dönüşmüş olabilirim."

Kadının gözlerinde umutsuz bir ifade vardı. Yine de son derece zekice bir tavırla bulmacanın parçalarını yerleştirmeye çalışıyordu.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu şimdi. Lachlan'ın istediği tek şey, kadının kafasını karıştırıp eski hayatına geri dönmekti.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm," diye cevap verirken kasıklarındaki acı verici gelişmeleri yok saymaya çalışıyordu. "Ama Raonaid hayatı boyunca Hebridler'de yaşamıştı. Ne zaman ki o–" Yeniden durup sözlerini düzeltti. "*Sen* Angus'un peşine takılıp Kinloch'a geldiğinde, İskoçya'ya ilk kez adım atmıştın."

Catherine kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsunuz? Raonaid'in çocukluğunun adada geçtiğine dair kanıt var mı elinizde?"

"Evet. Bütün Batı Adaları'nda bazı garip yeteneklerin yüzünden iyi tanınırdın. Falcı olarak şöhretin İskoçya'da bile duyulmuştu. Çünkü gerçekten geleceği görme yeteneği vardı sende."

Lachlan sustu, kadının gözlerindeki mutsuzluk dikkatini çekmişti. "Ama bütün bunları niye anlatıyorum ki sana? Sen hepsini zaten biliyorsun. Senin kendi hayatın bu. Hatırlamadığına bir saniye bile inanmadım. Sen bir sahtekârsın. Bu insanları aldatıyorsun. Kesinlikle bir kimlik karışıklığı olmuş ve sen bu yanlışlıktan en iyi şekilde çıkar sağlıyorsun. Evet, sana miras kalacak şeylerin hepsini biliyorum. Yakında hepsine sahip olacaksın, değil mi? Yaklaşık yirmi beş yaşlarında olmalısın."

"Bana hakaret ediyorsunuz," dedi kadın. "Benim kimseyi kandırmaya niyetim yok ve eğer Catherine Montgomery değilsem, bana ait olmayan bu mirastan bir kuruş bile alacak değilim. Ben sadece gerçeği öğrenmek istiyorum." Bir an sustu. "Ben sadece..."

"Sadece *ne*?" diye sertçe üsteledi Lachlan. Ona karşı en ufak bir sempati ya da şefkat duymamak için kendi kendiyle mücadele ediyordu çünkü ikinci bir büyüye tahammülü yoktu.

Catherine masanın etrafında dolaşırken Lachlan kadının o tarif edilemeyen gücünü hissetti yeniden, panik içinde bağlarına saldırdı.

Bu yaşadıkları –Raonaid tarafından rehin alınmak– yabancı değildi Lachan'a. Kesinlikle kadının trajik hikâyesini dinlemek istemiyordu. Ne şekilde olursa olsun sadece bu lanetten kurtulmak istiyordu.

Bir de bu kahrolası masadan kalkmak.

"Anlattığınız gibi bir kadın olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum. Bir kere, geleceği göremem, geçmişten de söz edemem. Öyle bir yeteneğim yok. İnsanları lanetlemeyi, büyü yapmayı hayal bile edemiyorum. Üstelik doktorum da hafıza kayıplarının kişilik değişikliğine yol açmayacağını garanti ediyor." Lachlan'a baktı. "Sözünü ettiğiniz ne tür bir lanet? Hiç anlatmadınız."

Bu konuşmalardan sıkılan Lochan kollarını bağlayan deri şeritlere asılmaya devam etti. Dişleriyle koparmaya çalıştı. Bir işe yaramayınca Catherine'e yöneldi. "Ne olduğunu sen çok iyi bilirsin," dedi.

"Bilseydim sorar mıydım?"

Lachlan hiç inanmamıştı. "Cadıların neyi neden yaptıklarını kim bilebilir?"

"Bana öyle demeyi kes lütfen. Şu lanetten bahset."

Lochlan açıkça alay ederek, "Bana ilaç verdiğini, taş bir mezarın içine attığını hatırlamıyor musun? Doğrusu, üzerime dökülen kemikler de çok hoştu. Lanetin kendisi de biraz karmaşık zaten. Seviştiğim ve hamile bıraktığım her kadın doğum sırasında bebekle birlikte ölmeye mahkûm. Seks hayatımı bitirmenin daha etkili bir yolu var mı sence?"

Raonaid'in dudakları hayretle aralandı, kaşlarını çattı.

"Ne oldu *Leydi Catherine*? Canını mı sıktım? Sence çok mu zalimce?"

"Elbette öyle."

"Ama bunu yapan *sensin*."

Catherine'in sesi öfkeyle yükseldi. "Daha kaç kez söylemem gerekecek? Ben hiçbir şey hatırlamıyorum!"

"Ben senin yalancı olduğuna inanıyorum." Lachlan gözlerini tavana dikti, uzunca bir süre hareketsizce yatarak lanetlendikten sonraki yaşamını düşündü.

"Bir zamanlar böyle büyü hikâyeleriyle dalga geçerdim," dedi yavaşça. "Ama sonra, ne zaman bir kadınla yatağa girsem..." Catherine'e baktı. "*Sen* geliyordun aklıma, bana söylediklerin geliyordu ve riske giremiyordum."

Aniden doğum sırasında bebekle birlikte ölen karısı ve o olayla birlikte gelen acı, keder, suçluluk ve kaçınılmaz pişmanlık duygusu geldi aklına, şiddetli bir nefret dalgası tüm bedenini kapladı.

"Atım nerede?"

"Ahırda. Yemlendi ve suyu verildi."

"Çöz beni. Sulh yargıcı gelmeden gitmeme izin ver. En azından bunu yapabilirsin."

"En azından mı?" Hemen karşılığını verdi kadın. "Bana tecavüz etmeye kalktın ve bu lanetin kurbanı yapmak istedin."

"Ama tecavüz *etmedim*, değil mi?"

Catherine tereddütle baktı.

Lachlan bağlarıyla boğuşmaktan vazgeçmişti. Durumu yeniden gözden geçiriyordu. Bir çıkar yol olmalıydı.

"Beni dikilitaşlarda ilk öptüğünde," dedi Raonaid, "sanki eskiden sevgiliymişiz gibi hissettim."

Lachlan başını çevirip ona baktı. "İmkânsız," dedi dalga geçerek.

"Öyleyse neden beni öyle öptün?"

Kendi de bilmiyorken nasıl bir açıklama yapabilirdi? "Umutsuz bir durumdaydım. Üzerimdeki laneti kaldırman için her şeyi yapabilirdim o an."

"Sana karşı duyduğum ya da duyacağım şehvete yenik düşecek ve kendimden geçerek beni alman için yalvaracaktım yani, öyle mi?

Lachlan omuz silkti. Genellikle kadınları o derece etkileyebilirdi. Ya da etkilerdi, bir zamanlar...

"Evet."

"Çok iyi bir başlangıç yaptın... İskoçyalı. Henüz adını bilmiyorum."

Lachlan ona şaşkınlıkla bakarken içeriye Kont girdi.

"Viski geliyor," dedi Drumloch. "Ve sulh yargıcı her an burada olabilir."

"Harika!" dedi Lachlan omzundaki acıyla inlerken. Kont orada yokken acısını unutmuştu.

"Hâlâ adını söylemedin bize, yabani."

Lachlan dişlerini gıcırdattı. "Hayır, söylemedim ve hiçbir şey de söylemeyeceğim."

"Sulh yargıcı öğrenmek isteyecektir ama. Hatta hecelemeni bile isteyebilir, bu durumda başın derde girecek. Okuma yazman var mı? Hayatında hiç kalem gördün mü?"

Lachlan gözlerini çatı kirişlerine dikti. "O şefin sorunu, benim değil çünkü istediklerini ağzımdan alması için beni dövmesi gerekecek. Eğer iş o noktaya gelirse, birilerinin canı fena yanacak demektir."

Tam o sırada ayak işlerine bakan çocuklardan biri elinde bir şişe viski ve iki bardakla içeri girdi. Kont, gümüş tepsiden şişeyi aldı, kapağını açtı, kafasına dikerek bir yudum içti.

Ağzını elinin tersiyle silerken, "En iyi viskilerimden değil ama senin gibi biri için en iyi içkimi ziyan edemezdim," dedi.

Raonaid ilerledi. "Ver şişeyi bana John." Şişeyi aldı, bardağa boşalttı. "Başını biraz kaldırabilir misin?" diye sordu Lachlan'a.

Lachlan buz gibi bir bakış attı. "Beni çözseydin daha kolay olmaz mıydı?"

"Pek akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Kesinlikle olmaz," diye katıldı Drumloch.

Raonaid onu duymazdan geldi. Lachlan'ın kafasını kaldırarak bardağı dudaklarına uzattı. Lachlan hepsini bir yudumda içti. Kadın bir daha doldurdu ve o yine bir yudumda bitirdi. Sonra üçüncüsü geldi. Şansı varsa bu içki dikilitaşlarda Raonaid ile aralarında geçenleri unuttururdu.

"İyi içiyorsun İskoçyalı," dedi Raonaid sesinde alaycı bir tonla masadan uzaklaşırken.

"Sen de *Catherine*." Adını alaycı bir tavırla söylemişti.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Hiç tereddüt etmeden şişeyi kafasına dikip sonuna kadar içti.

Lachlan hoşnutlukla sırıttı. İşte onun tanıdığı Raonaid *buydu*, vahşi, sınır tanımayan. Nihayet yavaş yavaş kendini gösteriyordu.

"Catherine, ne yapıyorsun Tanrı aşkına?" diye sordu Kont. Çabucak ilerledi, şişeyi kadının elinden aldı. "Seni yönlendirmesine izin verme. Sadece doğru düşünmeni engellemeye çalışıyor."

Genç kadın kuzenini engelleyerek son derece kararlı bir tavırla birkaç büyük yudum daha aldı. "İçmeyi iyi bildiğimi söyledi. Doğru olup olmadığını görelim bakalım."

"Söylediği hiçbir şey doğru değil," dedi Kont. "Ona güvenemezsin."

"Nereden biliyorsun?"

Drumloch sesini alçaltarak, "Çünkü senin cadı olduğunu söyledi," dedi.

Yakınlarda bir yerde bir at kişnedi.

Raonaid bir süre sustu. "Olmadığımı nereden biliyorsun?"

Kont'un verecek cevabı yoktu. Sessizlik içinde kuzenine dikti gözlerini.

Lachlan ikisinin tartışmasını keyifle izliyordu. Yine eski Raonaid kendini açık ediyordu. Yılan, deliğinden çıkıyordu. Zavallı Kont şaşkına dönmüştü.

"Çünkü sen Leydi Catherine Montgomery'sin!" diyebildi sonunda.

"Tabii," diye haykırdı Raonaid. "Beş yıldır kayıp olan bir kadın, perişan bir deli olarak geri dönüyor ve hayatı hakkında hiçbir şey hatırlamıyor."

"Sen deli değilsin Catherine. O kelimeyi bir daha söyleme."

Lachlan giderek artan bir merakla izliyordu kuzenleri. Drumloch, Catherine'e doğru yürürken yaklaşan bir arabanın ve atların sesi malzeme odasındaki sessizliği böldü.

"Sulh yargıcı geldi," diye seslendi uşaklardan biri.

Lachlan gözlerini yumdu ve ağır hapishane arabasının avluda dururken çıkardığı uğursuz sesleri dinledi.

Atlar koşumları içinde eşinirken Lachlan bağlarından kurtulmak için son bir hamle daha yaptı.

Ancak faydasızdı. Sonuçta kaçamamıştı.

"*Bu iş burada bitmedi*," diye hırladı Raonaid'e. O sırada sulh yargıcı ve ellerinde kılıç ve tüfeklerle görevli askerler odaya doluştular.

Bölüm 3

Catherine aynanın karşısına oturmuş, sabırsızlıkla hizmetçisinin saçlarını akşam yemeği için tarayıp şekil vermesini bekliyordu.

Sakin olmak çok zordu. Dört saat önce görevliler İskoçyalı'yı çözmüş, bileklerine demir kelepçeler takmış, kafasını yumruklayarak odadan dışarı sürüklemişlerdi. Bütün bunlar genç kadın ne olup bittiğini anlayamadan olup bitmişti. Ona kalsa kuzeninin yetkililere haber verme teklifini asla kabul etmezdi. Bunun yerine adamı sorularına cevap verene kadar o odada tutmayı yeğlerdi. Daha soracak birçok sorusu vardı. Ama her şey bir anda kontrolden çıkmıştı. İskoçyalı şimdi köyün hapishanesinde kilitliydi. Kendisi ise burada akşam yemeği için hazırlanırken onun bedenine dokunan ellerini, dudaklarını öpen dudaklarını hatırlayarak heyecanlanıyordu.

Soylu bir aileden gelen bir leydiydi o. Bir cadı olduğu iddiasını nasıl kabul edebilirdi? Bugüne kadar görünmez bir varlık gibi ortalıkta dolaşıp duruyor, eskiden nasıl biri

olduğunu anlatan herkese inanıyordu. Yapılan bütün açıklamaları olduğu gibi kabulleniyordu. Hiçbir şey istemiyordu. Değişmek ya da kimliğini araştırmak için en ufak bir istek duymuyordu. Yaşadığı yerin dışında neler olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu. Dünyası bomboştu. Söylenen her şey kendini bir hayalet gibi hissetmesine yol açıyordu. Ruhu, bedenini terk etmiş gibiydi, sanki başının üzerinde boşlukta yüzüyordu. Ve Catherine ruhuna ulaşamıyordu.

Eksik olan bir şeyler vardı.

Eksik olan kendisiydi belki. Anıları, hayatı eksikti.

Belki de bekâretini alan sevgilisini özlüyordu. Acaba o kişi Angus denilen adam mıydı? İskoçyalı'nın anlattığına göre yatağını bir yıl paylaştığı adam o muydu?

Peki ya o gerçekten Raonaid dedikleri falcı kadınsa... Mümkün değil, olamazdı.

İnci ve zümrütten yapılmış küpelerine uzanırken aynaya son bir kez baktı. Bu gece için koyu mor, resmi bir elbise giymişti. Altında geniş çemberli bir iç etek vardı. Elbisenin bel kısmı, kadife işlemeler, danteller ve boncuklarla işlenmişti. Boynunda yine inci ve zümrütten yapılmış bir gerdanlık vardı. Saçları son moda taranmış, pudralanmış ve taşlı taraklarla tutturulmuştu.

Hayır, bundan kesinlikle emindi. İnsanlara lanetler yağdıran, büyüler yapan, Hebridler'den gelen deli bir cadı olamazdı. O bir kontun kızıydı, öyle görünüyordu. Her şeye rağmen kendini öyle *hissediyordu*. Belki de deli olan İskoçyalı'nm kendisiydi, ya da adam sadece yanılıyordu.

Catherine hizmetçisini gönderdi, odasından çıktı, koridorda yürümeye başladı. Koridorun duvarlarındaki apliklerde yanan mumlar, sık aralıklarla asılmış atalarının portrelerini aydınlatıyordu.

Hiçbirini tanımıyordu Catherine.

Merdivenlere ulaştı, elini trabzana koydu. O akşam John ile özel olarak konuşmaya karar verdi. Mümkün olan en kısa sürede kendisini İskoçyalı'yla görüştürmesini isteyecekti.

Hebridler'de yatağını bir yıl Raonaid ile paylaşmış olan, ailenin reisi Angus hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Onunla karşılaşabilirse, geçmişinden daha emin olacak, belki de gerçekleri öğrenecekti. Ya onun eski sevgilisi olduğunu hatırlayacak –o zaman o da kendisini hatırlayacaktı– ya da kesinlikle büyücü olmadığını anlayacaktı.

Bir kadın kesinlikle ilk sevgilisini hatırlardı.

Bir dakika sonra salona girdiğinde ocakta kuvvetli bir ateşin yandığını, John'un da ocağın önünde, kristal bir kadehten kırmızı şarap yudumladığını gördü. Koyu mavi bir ceket giymişti. Brokar bir yeleği, fildişi renkli çorapları vardı. Uzun, kahverengi bukleli Fransız malı bir peruk yüzünü çevreliyordu.

Catherine'in geldiğini görünce mahcup bir tebessümle, "Ah, sevgili Catherine..." dedi.

Catherine elini kaldırdı. "Lütfen John, hiç gerek yok böyle şeylere. Senden merhamet istemiyorum. Hem İskoçyalı ciddi bir hasar vermedi."

Acaba? O zaman neden öpücüğünün sıcaklığı hâlâ beynini yakıyordu?

"Çok iyi görünüyorsun," dedi John. Kendi kadehini sehpaya bırakıp Catherine'e de bir içki doldurdu. Catherine kadehi alıp bir yudum içti. Kuzeni kadehini alarak, "Büyük bir sıkıntı yaşadık," dedi. "Çabuk atlattığımız için çok rahatladım."

"Ben de öyle," dedi Catherine. "Ama İskoçyalı'yı yeniden görmek istiyorum. Eğer ayarlayabilirsen çok sevinirim."

John merakla onun yüzüne baktı. "Onu *görmek* mi istiyorsun? Ama neden?"

Kuzeninin itiraz etmesini bekliyordu Catherine. Sonuçta onun velisi ve koruyucusuydu ve İskoçyalı olabilecek en kötü biçimde ona zarar vermeye kalkışmıştı.

"Biliyorum, sen de en az benim kadar merak ediyorsun," dedi Catherine, "benim hakkımda ne bildiğini. Belki geçen beş yıl içinde neler olduğunu da açıklayabilir. Ya da gerçek kimliğimle ilgili ipuçları verebilir."

John yaklaştı. "İpucuna hiç gerek yok, hem de öyle bir adamdan gelene. Sen benim kuzenimsin, bir Montgomery'sin. Asıl gerçekler bunlar. Büyükanne olanları biliyor, onun için ne kadar değerli olduğunu unutma. Kendi kanı ve canından olanlar konusunda asla hata yapmaz."

Catherine kafasını karıştıran tüm kuşkuları bir tarafa bıraktı. "Evet, benim Catherine olduğumdan emin olduğuna inanıyorum. Ama ortada da bir gerçek var, beş yıl önce neden ortadan kaybolduğumu, bu süre içinde başıma neler geldiğini kimse bilmiyor. Sen İskoçyalı'ya daha çok soru sormak istemez misin? Neden birden İtalya'da ortaya çıktığımı merak etmiyor musun? Belki parçaları birleştirmemize yardım edecek bir şeyler biliyordur."

John kadehinin dibinde kalanları bitirdikten sonra bir koltuğa oturdu. "Doktor Williams da izin vermez buna. Seni strese sokacak şeylerden uzak durmanı söylemişti."

Catherine bir kaşını kaldırdı, John yumuşamaya başlamıştı.

"Eğer senin için bu kadar önemliyse," dedi John, "sabah sulh yargıcıyla konuşurum. Birlikte gideriz."

"Harika olur. Teşekkür ederim John."

"Seni asla onunla yalnız bırakmam."

"Elbette." Catherine bakışlarını kucağına çevirdi. "Zaten baş başa kalmayı ben de istemem."

"Bir de büyükannene söylemeyeceksin."

Birkaç dakika sonra Eleanor, Dul Kontes, salona girdi. Kısa boylu, sağlam yapılı, gri saçlı ve gözlüklü bir kadındı. Çok sık gülümsemeyen, duygularını dışa vurmayan biriydi. Ama Catherine'i manastırda sağ salim bulduğu zaman çok gözyaşı dökmüştü.

Catherine büyükannesini karşıladı.

"Ne konuşuyordunuz bakalım?"

"Hiçbir şey büyükanne."

Catherine hemen konuyu değiştirdi. Eleanor, sabah olanları öğrendikten sonra İskoçyalı hakkında konuşulmasını kesinlikle istemediğini söylemişti.

O akşam sofrada, istiridye çorbası, arkasından kızılcık soslu ve havuçlu kızarmış sülün ve tatlı olarak kremalı ahududu vardı.

Gümüş çatal bıçağın porselen tabaklarda çıkardığı sesler dışında sessiz sakin bir akşam yemeğiydi.

Catherine'in aklı başka yerlerdeydi. Sabahleyin İskoçyalı'ya soracağı soruları düşünüyordu. En çok da onun adını ve klan şefinin nerede yaşadığını bilmek istiyordu. Bütün kalbiyle, adamın bu bilgileri vermekten kaçınmamasını diliyordu. Çünkü o öğleden sonra John adını sorduğunda İskoçyalı işbirliğine yanaşmamıştı. Acaba sulh yargıcı bir şeyler öğrenebilmiş miydi?

Yemekten sonra oturma odasına geçtiler, kahvelerini içip biraz kâğıt oynadılar. Catherine masa oyunlarıyla hiç ilgilenmezdi. Üstelik bu gece İskoçyalı'yı aklından bir dakika olsun çıkaramıyordu. Adamın kolundan yaralanmadan hemen önce söylediklerini hatırladı. *Bana yaptıklarına bir bak.* Gözlerindeki acı inanılmazdı. Catherine bir insanın bu kadar acı çekebileceğini hayal bile edemezdi.

John çok şanslı kartlar dağıttığında hâlâ onu düşünüyordu. Hemen toparlanıp oyunla ilgilenmeye başladı ama bir süre sonra dikkati dağıldı.

"Çok yorucu bir gün oldu," dedi elindeki kartları masaya bırakırken, "izninizle iyi geceler dileyebilir miyim?"

"İyi geceler," dedi büyükannesi.

John sandalyesini iterek ayağa kalktı, Catherine'e doğru hafifçe eğildi. Catherine de kalktı.

Oyalanmak için biraz okumanın iyi geleceğine karar vermişti, şamdanlardan birini alıp kitaplığa gitmek üzere odadan çıktı.

Malikânenin karanlık koridorlarından geçerken sık sık omzundan geriye bakıyor, her girintiyi kontrol ediyordu. Drumloch'a geldiğinden beri sıklıkla yanı başında bir varlık, meraklı bir hayalet dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Aslında günün her saatinde böyle hissediyor ancak geceleri daha ürkütücü oluyordu. Bu konuda doktorla konuşmamıştı henüz. Koridor boyunca hafif bir esinti duydu. Mumların alevi hareketlenince durmak zorunda kaldı. Herhalde pencerelerden biri açık kalmış olmalı diye düşündü.

Bu düşüncesinin doğru çıkmasını umut ederek ilerledi ve sonunda kütüphaneye ulaştı, ağır meşe kapıyı iterek

açtı. Kapı demir rezelerin üstünde gıcırdadı. Mumların ışığı, karanlığı delip karşıdaki kitap raflarını aydınlatıyordu. Yine yanaklarını yalayan bir hava akımı hissetti Catherine, odanın ortasındaki halıda durdu. Belkemiğinden bir ürperti geçti.

Şamdanı başının üstüne kaldırdı. Titrek bir ses tonuyla konuştu. "*Hey, kim var orada?*"

İki pencerenin de perdeleri kımıldamıyordu.

Catherine kendi sesinin yankısını duymayı bekledi bir süre ama duvarları dolduran kitap rafları yüzünden bu mümkün değildi. Kitaplar sadece duvarlarda değil, her yerdeydi. Sehpaların üstünde, çalışma masasının üstünde, yerde... Odaya ağır bir toz ve bilim kokusu hâkimdi.

Catherine aptallık ettiğine karar verdi sonunda. Kitaplığa yaklaştı, parmağını raflarda gezdirmeye başladı.

Sonunda bir kitap seçebildi. Şamdanı masanın üstüne bırakıp ilk birkaç satırı okumak için kitabı açtığı sırada yine bir esintinin yüzüne değdiğini hissetti.

Pencereyi kontrol etti, kapalıydı. Dışarıda ay iyice yükselmiş, yıldızlı gökyüzünde bütün ihtişamıyla parlıyordu. Elini gözlerine siper ederek pencereden dışarı, aşağıdaki bahçeye baktı. Sonra bakışlarını ufuk çizgisinde gezdirdi. Yeşil tepeler, karanlık ormanlar, gecenin karanlığında siluet halinde görünüyordu. Çok güzel bir geceydi.

Hemen yanındaki perde kıpırdadı bu kez. Catherine kumaşı sertçe çekti.

İşte oradaydı. İskoçyalı!

Catherine'in midesi korkuyla kasıldı. Adam ne kadar zamandır oradaydı? Kılıcını, tabancasını, barutluğunu ahırdaki odadan almıştı. Ama hizmetçilere görünmeden

bu odaya nasıl gelebilmişti? Catherine'in koridorda hayalet sandığı şey o muydu?

İskoçyalı'nm gözlerindeki ateş Catherine'i korkudan donakalmış bir halde bulunduğu yere çivilemişti adeta.

İskoçyalı parmağını dudaklarına götürerek, "Şşşş..." dedi.

Catherine ani bir hareket yapmamak için kendini tutuyordu. Oysa bağırabilirdi. Ne olmuştu ona böyle? Ayrıca çok da korkuyordu.

Birden adamın gömleğinin önünde kan lekeleri olduğunu fark etti. Kendi kanı mıydı? Gözünün biri de mosmordu. Bıçaklanmış ya da vurulmuş muydu yine?

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu Catherine. "Buraya nasıl geldin?"

İskoçyalı cevap vermedi. Perdeyi yana çekip kadının etrafına sardı ve boğazına bir bıçak dayadı.

Bölüm 4

Catherine adamın çelik kıskacından kurtulmaya çabaladı. Kıvrandı, büküldü, bacaklarını topuğuyla tekmeledi ama hiçbir faydası olmadı. Adam güçlü ve taş gibi adaleleriyle arkasında taştan bir duvar gibi duruyordu.

"Hepsi senin suçun. Beni lanetledin," diye hırladı İskoçyalı. "Adamlar ellerimi kelepçeleyip zindana attıktan sonra seninle konuşma şansım tamamen yok olmuştu. Bu sefer bana oyun oynayamayacaksın."

Catherine bıçağın sivri ucunun boğazına battığını hissetti, adamın kaslı koluna sıkıca yapıştı. "Kuzenim haklıymış. Sen acımasız bir adamsın."

"Ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum." Nefesi kulağında nemli ve sımsıcaktı. "Şimdi debelenmeyi bırak. Bağırmayacağına söz verirsen seni bırakırım."

"Söz veriyorum."

Bunun üzerine Lachlan onu serbest bıraktı. Perdeye sarılı olan Catherine kendi etrafında dönerek Lachlan'la yüz yüze gelmeyi başardı. Bir yandan eliyle boynunu ovuştu-

rurken bir yandan da nefesini kontrol altına almaya, kalbinin çarpıntısını sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Buna hiç gerek yoktu," dedi. "Tanrı aşkına, neden buraya döndün? Kuzenim seni görseydi bu kez kesin öldürürdü."

İskoçyalı bıçağını kemerine soktu. "Tam üç yıldır peşindeyim Raonaid. Şimdi vazgeçemem."

"Hâlâ benim o olduğumdan eminsin yani."

"Evet. Hafızanı kaybettiğin konusunda doğru mu söylüyorsun yalan mı onu bilemem. Ama bir şekilde beni lanetlediğin geceyi hatırlayacaksın. Bunun bir yolunu bulacağım kesinlikle."

Catherine güçlükle yutkundu. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Koskoca doktor bile hatırlamama yardımcı olamadı."

"Senin doktor, insanlar nasıl konuşturulur bilmiyormuş ama ben biliyorum."

Catherine bir an söylediklerini düşündü ve sonra düşmanca bir tavırla, "Beni yine tecavüz etmekle tehdit ediyorsun, korkutarak ağzımdan laf almaya çalışıyorsun, değil mi? Bütün amacınız bu, değil mi?" diye sordu.

"Ne gerekiyorsa onu yapacağız artık."

Catherine de gerçeği öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama alay edilmeye tahammül edemezdi.

Gözlerini önce Lachlan'ın siyah gözlerine, sonra gömleğinin önündeki kan lekelerine çevirdi. "Hapishane arabasından nasıl kaçabildin?"

Lachlan yine parmağını dudaklarına götürdü, bir ses duymuş gibiydi. Çabuk ve sessiz adımlarla kütüphanenin kapısına yürüdü, kapıyı açıp dikkatle koridoru inceledi.

Kimsenin olmadığından emin olduktan sonra soruya cevap verdi. "Köye giderken yolda beni öldürmek istediler."

"Kimler?"

"Sulh yargıcı ve adamları. Sadece görevlerini yapıyormuş gibi görünmek için beni arabadan indirdiler, tüfeklerini doğrulttular ve koşmamı söylediler."

"Sen de koştun mu?"

"Hayır, koşmadım." Sesi kavgacı bir tonda çıkıyordu. "Silahlarını ellerinden aldım ve yumruklarımla giriştim."

Catherine adamın iri ellerine baktı, eklem yerleri ezilmiş ve kanamıştı.

"Ama onlar dört kişiydiler," dedi Catherine, duyduklarına pek inanmamış gibiydi. Ayrıca bu inanılmaz dövüşten etkilendiğini de belli etmek istemiyordu.

"Evet," dedi Lachlan. "Daha fazla olsalar da ne fark ederdi ki?" Kimsenin olmadığından emin olmak için koridoru bir kez daha kontrol etti. "En fazla bir iki tanesini öldürebilirdim, kazayla tabii."

Catherine karnındaki yarayı işaret ederek, "Bu nasıl oldu?" diye sordu.

Lachlan sanki ilk kez görüyormuş gibi yarasına baktı, gömleği kandan sırılsıklam olmuştu. "Kahrolasıcalar! Biri beni bıçakladı, ama önemli bir şey değil. Sıyrık sadece. Ölmem, merak etme."

Bir süre birbirlerine bakarak sustular. Aralarındaki sessizlik son derece gergin ve neredeyse kalp atışları duyulacak kadar yoğundu. Sonra Lachlan yeniden atağa geçti.

"Eğer bağırmaya kalkışacaksan, bir daha düşün derim. Burada yerine oturmayan bir şeyler oluyor. Senin onları kullandığın kadar onlar da seni kullanıyor, çok eminim."

Bakışlarını uzun uzun genç kadının girinti ve çıkıntılarında, boynunda, göğüslerinde gezdirdi.

Bu sarsıcı dakikalarda Catherine adamın söylediği tek kelimeyi bile anlamamıştı. Ateşli bakışlarının altında dizlerinin bağı çözülmüştü adeta.

İskoçyalı'nın her yeri dayanılmaz cinsellik ihtiyacını haykırıyordu sanki. Evet, Catherine ondan korkuyordu, güvende olmadığını biliyordu ama yine de bir şekilde büyülendiğini inkâr edemezdi.

Catherine bu işkence gibi sessizlikten kurtulmak için toparlandı, adamın ne söylediğini anlamaya çalıştı.

"Daha önce de söyledim," dedi Catherine. "Ben onları kullanmıyorum." Durdu, ağırlığını öteki ayağına geçirdi, büyükannesinin söylediklerinden sürekli şüphelendiğini hatırladı. "Sen neden öyle düşünüyorsun?"

"Oldukça para ediyorsun, değil mi? Ya da Catherine ediyor. İskoçya'daki herkes onun hatırı sayılır bir mirasa konacağını biliyor. Duyduğuma göre, eğer ölmüşse bütün parası Jakobenler'e verilecekmiş."

Catherine başını salladı. "Evet ama ben yaşıyorum ve para da benim. En azından altı hafta sonra yirmi beş yaşıma girdiğimde benim olacak. Sence o parayı ele geçirmek için mi kullanıyorlar beni? Paranın Jakobenler'e geçmesini önlemek için mi?"

"Dün birileri benim ölmemi istedi, "dedi Lachlan, "çünkü ben senin kim olduğunu biliyorum. Senin de başına aynı şeyin gelmesini istemem. O laneti kaldırmadan önce asla."

"Ama *kaldıramam*," diye ısrar etti Catherine.

Lachlan ona doğru yürüdü ve kolundan sımsıkı yakala-

dı. Öfke dolu bakışlar genç kadının aralanmış dudaklarına takıldı. İskoçyalı'nın yüzü, Catherine'in yüzünden birkaç santim uzaktaydı. Catherine, yanaklarını ateş gibi yakan İskoçyalı'nın nefesini hissedebiliyordu. Titreyerek derin bir nefes aldı.

"Yalan söylüyorsun!" dedi Lachman.

Bu kez tartışmadı Catherine. Konuşamadı bile.

"Gerekirse zor kullanacağım," dedi Lachlan tehditkâr bir ifadeyle. "Öyle ya da böyle istediğimi vereceksin bana."

Adamın parmaklarının değdiği yerler ateş gibi yanıyordu. Yarı korku, yarı heyecandan diye düşündü Catherine. *Kahretsin*, İskoçyalı çok yakışıklıydı. Yürekli ve güçlüydü. O dört silahlı muhafızla tek eliyle nasıl dövüştüğünü düşününce Catherine'in tüm bedeni ürperdi. Adamın bu kadar kusursuz ve hayat dolu olması şart mıydı? Catherine bu duyguların hiçbirini hissetmek istemiyordu aslında ama İskoçyalı'daki bir şey –Catherine'in adlandıramadığı bir şey– tüm duygularını ayaklandırıyordu. Tıpkı duyguları gibi anılarının da anahtarının onda olduğuna inanmaya başlamıştı. Şimdi sırada onları yavaşça, o kilitli kutudan çıkarmak vardı.

"Söyledim sana," diye cevap verdi Catherine çenesini kaldırarak. Bir yandan o vahşi kokusunu içine çekiyor, bir yandan da ne kadar yakışıklı olursa olsun tehlikeli biri olduğunu hatırlatıyordu kendine. " Sana nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum."

Lachlan birden gözlerinden ateşler çıkararak Catherine'e doğru yürüdü. Eteklerini kaldırmaya uğraşırken kiltiyle de boğuşuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Catherine dehşetle. Elinden kurtulmak için çırpınıyordu.

"Senin dediğin gibi olacak öyleyse," dedi hırlarcasına Lachlan. "Eğer şu laneti kaldırmayacaksan, sen de benimle birlikte sonuçlarına katlanacaksın. Ölümü bekleyen sen olunca belki daha işbirlikçi davranırsın."

Lachlan'la boğuşurken Catherine'in dizlerinin arkası sedirin kenarına değdi ve yastıkların üzerine yuvarlandı. İskoçyah başında durmuş, öfke saçan gözlerle ona bakıyor ve bacaklarını aralayıp üzerine çıkmaya çabalıyordu. Tam o sırada Catherine haykırdı. "Tamam! Tamam! Laneti kaldıracağım! Söz veriyorum'"

Lachlan dizlerinden biri divanın yastıklarının üstünde nefes nefese durdu. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Öyleyse yap hadi!" diye emretti. "Hemen, şimdi!"

Korku Catherine'in tüm bedenini sarmıştı. İçinden bir ses yardım çağırmasını söylüyordu ama gecenin bu saatinde evin terk edilmiş bu kanadında kim duyacaktı ki sesini? Birisi duysa bile kuzeni bu adamı kesinlikle öldürür, böylece Catherine hayatıyla ilgili gerçekleri bir daha asla öğrenemezdi.

Peki ya İskoçyah haklıysa? Ya bu adamlar mirasım ele geçirmek için Catherine'i kullanıyorlarsa? Hafızasını kaybetmesi için bir şeyler verip kayıp mirasçı rolünü oynamasını sağlamışlarsa?

"Beni Angus'a götür," diye umutsuzca yalvardı Catherine. Hayatında çok önemli rol oynamış bu adamı görmek istiyordu. Bir zamanlar sevgilisi olan adamı. "Sana yemin ederim, onu gördüğüm zaman laneti kaldırabilirim. Sadece hatırlamam gerekiyor..." Daha ayrıntılı bir şeyler uydurmak için çırpınıyordu. Çabucak ekledi. "Beni ona götürene kadar –*güvenli* bir şekilde– senin için hiçbir şey yapmayacağım."

İskoçyalı'nın ağzının köşesi seğirmeye başlamıştı.

"Kim olduğumu bilmem gerek," diye açıklamaya devam etti Catherine. "Bu şekilde yaşamaya devam edemem. Ancak ondan sonra sana yardım edebilirim."

Ötekinin saldırmasını bekleyen karşılıklı iki kedi gibi birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda İskoçyalı, Catherine'i hızla çekip ayağa kaldırdı.

"Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Ben *sana* güvenebileceğimi nereden bileceğim? Özellikle de bana öyle şey gibi..." Durakladı, sonra erkeğin iri bedenini işaret ederek, "beni *yemek* istiyormuşsun gibi bakarken?"

İskoçyalı tehditkâr bir ifadeyle baktı. "Seni *yemek* istiyorum zaten kadın! Yolda tadına bakmayacağımı garanti edemem. Üç yıl kadınsız yaşamak çok kötü bir şey. Ve ben çok açım."

Catherine çok iyi anlamıştı. Yine de soğukkanlılığını korudu. "Hayır, böyle olmaz. Bana dokunmayacağına dair şeref sözü vermeni istiyorum. Eğer söz verirsen bu evden sessizce, olaysız çıkıp senin birlikte gelirim. Yemin ederim."

Bu kadın eski sevgilisini gördükten sonra laneti kaldırabilecek miydi? Lachlan hiç emin değildi. Çok tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı.

Aralarındaki boşlukta şimşekler çaktı, gök gürledi. İskoçyalı, kadının teklifini değerlendiriyordu.

Sonunda, Catherine'in beklediği kararı verdi. "Pekâlâ. Seni götüreceğim."

Catherine rahat bir nefes aldı ama bu duygu çabuk değişti. İskoçyalı iyice yaklaşıp, "Ama şunu bil," diye fısıldadı

kulağına. "Eğer verdiğin sözden dönersen, Kinloch'a vardığımızda hayatım üzerine yemin ederim ki seni öldürürüm."

Catherine'in elinden tuttu ve birlikte dışarı çıktılar. Catherine içinden, işler o duruma gelene kadar hafızasına yeniden kavuşmak için dua etti.

Bölüm 5

Catherine siyah, dev savaş atının üstündeki eyerde otururken hâlâ gece elbisesiyle olduğunu fark etti. Saçları kıvrılmış ve pudralanmıştı, ipek ve kadifeden resmi bir gece kıyafeti giymişti. Boynunda paha biçilmez Drumloch mücevherleri vardı.

"İçeri dönüp üzerime daha uygun... bir şeyler giymeme izin vermezsin, değil mi?"

At koca başını salladı, toynaklarıyla toprağı eşelemeye başladı.

"Hayır!" dedi İskoçyah atın koşumlarını kontrol ederken. "Ayrıca, fikrini değiştirip beni yüzüstü bırakma riskini göze alamam."

Catherine'in arkasına atladı, dizginleri eline aldı, kara canavarı ahırdan çıkarıp arkadaki çayırlara doğru sürdü. Ormanın kenarına kadar dörtnala geldiler. Sonra İskoçyah dizginleri hafifçe çekti.

"Höst!" diye bağırdı, at yavaşladı.

"Burası çok karanlık," dedi Catherine ormanın derinliklerine doğru yol alırken.

Sessiz, dumanlı karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Bu durgunlukta Catherine arkasındaki adamın, sırtına sürtünen taş gibi sert göğsünü daha etkili bir şekilde hissediyordu.

"Nereye gittiğimizi nasıl bileceğiz?" diye sordu Catherine. Bedenine o kadar yakın duran iri ve güçlü vücudu yok saymak için çabalıyordu.

"Orasını bana bırak." At, toynakları nemli toprakta sesler çıkararak ilerliyordu. "Senin yokluğunu ne zaman fark ederler?"

"Sabaha kadar kimse fark etmez. Ama hizmetçim gece geç vakit uğrarsa anlar."

"Konuşur mu?"

Catherine bir an düşündü. "Hayır, çok sakin ve ağzı sıkı bir kızdır. Birileri sorana kadar hiçbir şey söylemez." Catherine'in gözleri giderek azalan günışığına takıldı. Neyse ki dolunay vardı da sık ağaçların arasından da olsa yollarını aydınlatıyordu.

At, kurumuş dalların, yaprakların arasından yolunu bulmuş yürüyordu. Kısa bir süre sonra malikâneden epey uzaklaşmışlardı.

"Adın ne İskoçyalı?" diye sordu Catherine. "Hâlâ söylemedin."

"Ben Lachlan McDonald, Kinloch Şatosu'nun eski Ordu Komutanı'yım."

"Ah, güçlü ve mevsimlik bir ordu komutanı. Tahmin etmem gerekirdi."

Lachlan hiç cevap vermedi, Catherine de ısrar etmedi. Sonuçta bu yolculuğa arkadaşlık etmek için çıkmamışlardı.

Catherine'in tek istediği, bir zamanlar sevgilisi olan adamla karşılaşmaktı. Ona soracak bir sürü sorusu vardı.

Ama ya Angus'u iğrenç bulursa? Angus ya kötü bir adamsa?

Ya da Catherine onu hâlâ seviyorsa?

"Bana Angus'tan söz et," dedi düşünmeden. Merakının hiç olmazsa birazını gidermek, içinde yanan şüphe ateşini hafifletmek istiyordu.

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Herhangi bir şey. Neden ona Aslan diyorlar?

"Çünkü acımasız, korkunç bir savaşçıdır. İsyan sırasında sömürgecileri öldürmesiyle ünlüdür."

"Jakoben İsyanı sırasında mı?" Ailesi, kaybolmadan önce koyu bir Jakoben taraftarı olduğunu söylemişti.

Öte yandan John, Hanoverler'in tarafındaydı.

"Evet. Babası, Sherifmuir'de savaş için büyük bir ordu toplamıştı."

"Çok ilginç," dedi Catherine. "Catherine Montgomery'nin babası, önceki kont, savaşta ölmüş." Başını yan tarafa çevirdi. "Aslan'ın babası yaşıyor mu?"

"Hayır, o da isyan sırasında öldü. Angus şimdi barış istiyor."

Catherine, Lachlan'ın bütün anlattıklarını dikkatle dinledi ve unutmamak üzere aklına yazdı. İskoç savaşlarında kahramanca savaşmış olan, acımasız, aslan kılıklı savaşçıyı hayalinde canlandırmaya çalıştı ama ne yazık ki tanıdık hiçbir şey hatırlamadı.

"Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Lachlan öne doğru eğildi ve yumuşak bir sesle anlatmaya devam etti. "Güzel bir karısı ve bir de çocuğu var."

Catherine eyerin üzerinde hızla döndü. "Karısı ve çocuğu mu var? Ne zamandan beri?"

Lachlan kaşlarını çattı, başını yavaşça arkaya atarak, "Gerçekten hatırlamıyor musun? Yoksa çok yetenekli bir aktris misin?" diye sordu.

"Daha kaç kez söylemem gerekiyor? Hiçbir şey hatırlamıyorum. Angus'un neye benzediğini *hayal* bile edemiyorum."

Lachlan, Catherine'i giderek artan bir kızgınlıkla süzünce Catherine, "Acaba gerçekten hafızamı kaybettiğime inanacağı bir an olacak mı?" diye düşündü ama bir şey demedi. İskoçyalı, Angus'un evli ve çocuklu olduğunu söylediğinde Catherine'in sinir krizi filan geçirmediği karşısında hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Şöyle düşün," dedi İskoçyalı sertçe, "Angus tam bir aslan gibidir. Kendi de kükremesi de."

Yerdeki engebeler yüzünden atın ayağı tökezleyince Catherine eyerin üzerinden kaydı ve Lachlan onu sıkıca tuttu.

Dokunuşu, ne kadar istemese de Catherine'in bütün bedeninde bir heyecan dalgası yaratmıştı. Başından beri bu duyguyla savaşıyordu.

"Kıskanmamı bekliyordun herhalde," dedi Catherine, Angus'un güzel karısını kastederek. "Ama nasıl kıskanabilirim? Beraber geçirdiğimiz günlere ait tek bir anım bile yok."

Lachlan bir süre düşündü. "Daha önce hiç hafızasını kaybetmiş biriyle karşılaşmamıştım. Hâlâ böyle bir şeyin olacağına inanmıyorum. Onun için, sakın beni kandırdığını düşünüp rahatlama."

Catherine küçümseyerek, "İnan bana senin yanında hiç rahat değilim," dedi. Nasıl olabilirdi ki? Adamın varlığı bile tüm duygusal dünyasını altüst etmişti. "Açıkça görülüyor ki, tanıştığımız zamanlarda sende hiç iyi bir izlenim bırakmamışım."

"Evet, bana çok korkunç şeyler yaptın."

"Şu lanetten başka ne gibi korkunç şeyler yapmışım mesela?"

Catherine bunları söylerken bir anda fark etti ki, anılar olmayınca pişmanlıklar da olmuyordu. Suçluluk duyacak hiçbir şey yoktu. Hatırlamamak, sürekli masum ve saf olmaktı. Kafasının içi bomboştu. "Yaptığım en kötü şeyi söyleyin bana," dedi, ne kadar kötü olursa olsun gerçeği öğrenmek istiyordu. Gerçek bir hayat istiyordu bundan sonra. "Belki de bir şeyler hatırlatır."

Oysa büyükannesinin anlattıklarının hiçbiri herhangi bir anıyı tetiklememişti. Çocukluğunu geçirdiği eve dönmesi bile onu geçmişe götürememişti.

Bu durumda, belki de Lachlan haklıydı. O Catherine değildi, hiçbir zaman da olmamıştı.

Tanrı yardımcısı olsundu. Kafası çok karışıktı ve ümitsizce gerçekleri öğrenmeyi bekliyordu. O kadar ümitsizdi ki, gecenin bu vaktinde, tehlikeli ve ne yapacağı belli olmayan bir İskoçyalı'yla yollara düşmüştü. Üstelik bu adam sürekli onu aşağılıyordu.

"Cevap veremiyor musun?" diye sordu Catherine. "Yoksa sen de mi hafızanı kaybettin?"

"Kusura bakma kadın, nereden başlayacağımı bilemedim sadece. Seçenekler sonsuz..."

Catherine başını iki yana sallayarak, "Hiç kibar değilsin," dedi.

"Tamam tamam," dedi Lachlan sonunda. "Angus sana Hebridler'de veda edip yola çıktıktan sonra onu Kinloch'a kadar nasıl takip etmiştin, onunla başlayalım. Ama hazırlıklı ol, kimse senin gibi bir alçak görmemiştir. Hikâyenin sonu hoşuna gitmeyebilir."

"Lafı uzatma," dedi Catherine kalbi deli gibi çarparken. "Lütfen bana ne yaptığımı söyle. Bilmem gerek."

Lachlan derin bir nefes aldı, Catherine kendini Lachlan'ın geniş göğsünün sıcaklığına bıraktı.

"Angus'un bir aydan az ömrü kaldığını ve darağacında can vereceğini söylemek için ta Kinloch'a kadar takip ettin onu."

"Peki gerçekleşti mi?"

"Hayır, adam hâlâ yaşıyor. Aynı zamanda, karısının – üçkâğıtçı sürtük demiştin– ona ihanet edeceğini, onun yüzünden Angus'un öleceğini de söylemiştin."

"Aman Tanrım! O da mı yalanmış?"

Laclan durakladı. "Kısmen doğruydu ama uzun hikâye. Burada bilmen gereken şu: Mutlu bir evliliği varken ve çocuk bekliyorlarken onu sana dönmeye ikna etmeye çalıştın. Aslında düşmanlarına onu asmalarını söyleyen bizzat sendin. Kinloch Şatosu'nun neredeyse ele geçirilmesinin ve Angus'un tek isteğinin barış olmasına karşın, yeni bir İskoç ayaklanmasının sorumlusu sen oluyordun az kalsın."

Aman Tanrım! Catherine duruşunu bozmamaya çalışarak güçlükle yutkundu. Eğer kendisi gerçekten büyücü Raonaid ise, iyileştiği zaman bu yaptıklarıyla hiç de gurur duymayacağı kesindi. Bütün bunlarla nasıl yaşayacaktı?

"Bu anlattığın korkunç şeyleri, sırf Angus beni aldattı

diye mi yaptım?" diye sordu. "Adamın karısını çok kıskanmışım demek ki."

"Evet, hatta onu senden ayırdığım için beni de suçladın. O yüzden lanetledin beni."

"Senin bu hikâyedeki rolün neydi?"

"Öncelikle, Angus'u Hebridler'de senin yanında ben buldum. Onu eve dönmeye ve şatosunu geri almaya ikna eden de bendim. Bu yüzden terk etti seni. Onun peşine düşüp şatoya geldiğin zaman, orada kalmana izin verirse evliliği için büyük tehlike oluşturacağını anlattım ona. Kendi iyiliği için, seni şatodan kovması gerektiğine inandırdım."

Anlaşılan Raonaid'in çıkardığı olaylar birden fazlaydı. Üstelik Lachlan'ı da ölümcül bir büyüyle lanetlemişti.

"Sence baş edemediğim bir suçluluk duygusu yüzünden mi hafızamı kaybettim ben? Belki yaptıklarımın ağırlığını kaldıramamış, bu yüzden bütün anılarımın hepsini birden silmişimdir."

"En ufak bir suçluluk duysaydın, olabilir derdim, ama senin bu duyguyu tanıdığına bile inanmıyorum." Sesinin hakaret dolu tonu, Catherine'i tepeden tırnağa titretti. "Hayatımda senin kadar kindar bir insan tanımadım."

Bu kadarı da fazlaydı doğrusu. Catherine bunu kabul edemezdi. "Ama her şeye rağmen, senin şu güçlü aile reisin, bir yılı aşkın bir süre benimle yaşayabilmiş," diye diklendi, "üstelik sevgiliymişiz. Demek ki Ranoaid'in –belki de benim– de dikkate değer bazı özellikleri varmış."

Lachlan bir an düşündü. "Geleceği görme yeteneğin vardı, kabul ediyorum. Ayrıca çok güzel bir kadınsın." Son sözlerini kadife yumuşaklığında bir sesle söylerken bur-

nunu genç kadının saçlarının arasında dolaştırdı. "Senden bu kadar nefret ettiğim halde ben bile güzelliğini inkâr edemem Raonaid."

Catherine dikilitaşların oradaki baştan çıkarıcı öpücüğü hatırladı birden. Midesinden yukarı bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti.

İskoçyalı kendisinden nefret ettiğini söylerken bile böyle tepki verdiği için kendinden utanmalıydı genç kadın. Ancak bu duyguları keyifle kabul etmeye karar verdi. Bu duygular hâlâ yaşamakta olduğunu kanıtlıyordu. Hem de tutkulu bir yaratık olarak.

Başının üzerindeki sonbahar yaprakları arasından hafif bir rüzgâr geçti, ağaçların gölgeleri ay ışığında minik dalgalar gibi göründü.

"Belki de Raonaid tamamen kötü biri değildir," dedi Catherine, kendini savunacak bir şeyler bulma amacıyla. "Şimdi benimle yaptığın gibi hiç karşısına geçip onunla konuştun mu?

Lachlan güldü. "Hayır! Seninle ben birbirimizden şiddetle nefret ediyoruz. Bu arada kendinden 'o' diye bahsetmekten vazgeç artık. İkiniz de kesinlikle aynı kişisiniz. Böyle konuşmaya devam edersen delirdiğini düşüneceğim."

"Aklını kaçırmış biri gibi yani? Sence ben öyle biri miyim?"

Lachlan duraksadı. "Bilmiyorum. Ama bu durumdan hiç hoşlanmıyorum çünkü gerçekte kim olduğunu unutturuyor bana."

Catherine bir süre düşündü. "Keşke unutabilsen. Belki o zaman bana karşı daha nazik olursun."

"Daha nazik? *Sana*? *Ben*?"

Tam o sırada yağmur çiselemeye başladı, kısa bir süre sonra sağanağa dönüştü.

Lachlan okkalı bir küfür savurarak ormanın kuytularına doğru sürdü atını. "Şu senin lanetin hiç acıması yok," diye homurdandı.

"Yağmurun da sorumlusu *ben* miyim yani?"

Lachlan, Galce bir şeyler söylenerek atını mahmuzlarken Catherine'e sıkı tutunmasını söyledi.

Bölüm 6

Lachlan pelerinini başına örttü ama yağmurdan korunmanın imkânı yoktu. Önünde oturan Raonaid için de bir şey yapılamazdı. Kadının ağır işlemeli ipek ve kadife giysisi yağmuru olduğu gibi çekmişti.

Tepesinde topladığı bukleleri, daha doğrusu pudralanmış bukleler yumağı, karmakarışık bir halde omuzlarına ve ensesine dağılmıştı.

Tıpkı Lachlan'ın bedeninde oluşan inanılmaz kaos gibi.

Eğer üzerindeki lanetin kalkmasını istiyorsa, onu yanında götürmekten başka seçeneği yoktu. Ama bu şekilde onun arkasında oturarak yolculuk etmek hiç de kolay değildi. Eyerin üstünde ileri geri sallanan, sürekli bacaklarının iç kısmına sürtünen kadının tatlı, ılık kalçalarına sarılmış durumda daha ne kadar devam edebilirdi?

Devamlı ereksiyon halindeydi. İçinden, her şeyi bırakıp attan inmek, ikisi de bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda iliklerine kadar ıslanmışken kadını bir ağaç altına götürmek geçiyordu.

Görünüşe bakılırsa, zorbalık ve baskıyla gerçekleştireceğini umduğu, özenle hazırladığı planı işe yaramamıştı. Kadın her şeyi altüst etmiş, kütüphanede koyduğu kurallarla kontrolü kısmen de olsa ele geçirmişti.

Tam bir çılgınlıktı bu. Daha beterini kendisi bile hayal edemezdi.

Sonra şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı.

"Donuyorum," diye bağırdı Raonaid.

Lachlan pelerinini önünde oturan kadına iyice sararak onu soğuktan korunmak için iyice kendine çekti. Bunları yaparken, zonklayan beyninden hiç de kibar olmayan, sayısız küfürler geçiyordu.

"Yakınlarda bir köy var," dedi bozguna uğramış bir sesle. "Oraya gidip kurulanabiliriz. Hem bir tane daha at bulmam gerekiyor."

Onunla aynı ata binmeye dayanamayacaktı artık. Bu şekilde olmazdı.

Raonaid eyerin üstünde arkaya dönerek, "Askerlerin bizi yakalamalarından korkmuyor musun?" diye sordu.

"Çok kalmayacağız," dedi Lachlan atını dörtnala sürerken.

Köye girdiklerinde, caddedeki su birikintilerine bata çıka ilerlerken ikisi de iliklerine kadar ıslanmışlar, soğuktan titriyorlardı.

"Saçlarındaki tokaları çıkar," dedi Lachlan ahırlara doğru ilerlerken. "Bırak açık kalsınlar. Mücevherlerini de ver bana."

"Ama bunlar Drumloch ailesine ait," diye cevap verdi Raonaid dişleri takırdarken. "Çok değerliler ve onlardan ben sorumluyum."

"Eğer üzerinde bunlarla içeri girersen, emin ol kızım, onları bir daha göremezsin. Şimdi bana hepsini ver. Merak etme, başlarına bir şey gelmesine izin vermem."

Raonaid bir an tereddüt etti, sonra inci ve zümrüt karışımı kolyeyi çıkararak Lachlan'a uzattı. Sonra küpelerini çıkarıp verdi. Lachlan hepsini belindeki küçük keseye yerleştirdi.

Attan aşağı atladı ve kollarını uzattı. Raonaid nazlanmadan yardımını kabul etti. Bir saniye sonra yerde, Lachlan'ın karşısındaydı, saçlarını açmaya uğraşıyordu. Sırılsıklam saçları yumuşacık, fildişi renkli omuzlarına döküldü. Dudakları yağmur suyundan parlıyor, kirpiklerinde sallanan damlaları atmak için gözlerini kırpıyordu.

Kahretsin! Ne kadar güzeldi...

Evet, gerçekten çok güzeldi. Lachlan bir şeyleri tekmelemek istedi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Catherine.

Lachlan ellerini kadını incecik belinden güçlükle çekerek, "İçeri girip biraz ısınacağız," dedi.

"Bir oda tutacak mıyız?"

"Evet ama sadece fırtına geçinceye kadar."

Lachlan, Goliath'ın dizginlerini seyislerden birine teslim ederken Catherine de hanın kapısına doğru yürüdü.

Lachlan hızlı adımlarla yetişip, "Sahte isimler kullanacağız," diye uyardı onu. "Aslında iyi de olur çünkü bu halinle suya düşmüş kediye benziyorsun. Senin şu halini gören, asla Drumloch varisi olduğuna inanmaz."

Bu söylediklerine kendisi de inansa, belki biraz faydası olurdu.

"Nazik iltifatların için teşekkür ederim," dedi Catherine ters ters ve yoluna devam etti.

Hana girdiler. Girişte bir bar vardı, duvarlarda av resimleri asılıydı. Lachlan, Raonaid'in elini tuttu ve kızıl sakallı hancıya yaklaştılar.

"Bir oda ve yiyecek sıcak bir şeyler istiyoruz," dedi Lachlan. Dev yapılı barmen, ortalıkta dolaşan kızlardan birine elini salladı. "Abigail, ıslak misafirlerimizi yukarı götür ve ne yemek istediklerini sor." Elindeki bezle bar tezgâhını sildi. "Zaten iki seçeneğiniz var, yahni ve yahni." Gözlerini kaldırıp Lachlan'a dikkatle baktı. "Ben Bill Anderson, ödemenizi peşin yapmanızı rica edeceğim."

Lachlan elini kesesine sokup, bir avuç dolusu metal para çıkarıp barın üstüne bıraktı. Hancı çalı gibi kaşlarını çatarak paraları saydı. "Bir geceden fazla mı kalmayı düşünüyorsun yabancı?"

"Hayır ama rahatsız edilmek istemiyorum. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Hancı, Lachlan'ın omzunun üzerinden arkasında saçlarından sular süzülerek bekleyen Raonaid'e baktı. Sular yere damlıyordu.

"Şimdi birilerinin bunları silmesi gerekecek," dedi aşağılayıcı bir tavırla.

Lachlan biraz daha para çıkarıp verdi. "Umarım bunlar zahmetinizi karşılar."

"Tabii dostum, elbette karşılar. Şimdi Abigail ile yukarı çıkın. Tüm isteklerinizi yerine getirecek."

Lachlan gözlerine düşen saçlarını arkaya ittikten sonra eliyle Raonaid'e işaret etti. Yürüdüler.

Üst katta, koridor dar ve loştu. Duvardaki şamdanda tek bir mum yanıyordu. Döşeme bir tarafa doğru meyilliydi ama tavan kuruydu, en azından geceyi kuru bir yerde geçireceklerdi.

Barmen kız anahtarıyla bir kapıyı açtı, onları geniş ve ferah bir odaya aldı. Aşağıdaki ahırlara bakan kocaman bir penceresi vardı. Etrafında dört sandalye olan masanın tam karşısında bir ocak yer alıyordu. Pirinç başlıklı, mavi örtülü yatak iki kişilikti.

Abigail lambayı yaktı, birden odayı altın renkli yumuşak bir ışık doldurdu. Lachlan, Raonaid'e baktı. Genç kadın, bembeyaz tenine yapışmış ıslak saçlarıyla ışıl ışıl duruyordu.

"İki kişilik yemek mi istiyorsunuz?" diye sordu Abigail yatağın örtüsünü açarken.

"Evet," diye cevap verdi Lachlan. Yumuşacık, davetkâr yatağın görüntüsünden güçlükle uzaklaşarak pencereye yöneldi. "Bir de içecek bir şeyler lütfen. Kırmızı şarap ya da ne varsa. Fark etmez." İçindeki tutkuyu uyuşturmak zorundaydı.

Abigail başını sallayarak odadan çıktı ve onları yalnız bıraktı.

Raonaid yatağa doğru yürüdü, Lachlan ona bakmaktan hâlâ kaçınıyordu. Kadının çıkardığı seslerden etkilenmemek için elinden geleni yapıyordu. Kulak kesilmişti, ağırlığının altında ezilen yatağın gıcırtısını, yumuşacık nefes alıp verişini, eteklerinin hışırtısını... her şeyi duyuyordu. Raonaid derin bir nefes alarak önce ayakkabısının tekini, sonra diğer tekini çıkarıp attı.

"Daha önce bir yatak gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim," diyerek kendini sırtüstü yatağa bıraktı Catherine.

Lachlan onun bu keyfini paylaşamıyordu açıkçası. Çünkü üç yıldan fazladır bir kadınla bir yatak odasında yalnız kalmamıştı. Ve bu özel kadınla, onu her bakımdan

büyüleyen bu kadınla bütün geceyi olaysız geçirmeyi başarabilecek miydi?

***

Birkaç dakika içinde Lachlan ocakta güzel bir ateş yakmış, ocağın tam karşısına Catherine için bir sandalye çekmişti.

"Gel, yaklaş biraz. Elbiselerin kurusun," dedi.

Bir sandalye de kendisi için çekerek oturdu, ellerini ateşe doğru uzattı.

Catherine bir an nefessiz kaldığını hissetti. "Keşke karşımdaki adam bu kadar... ıslak olmasaydı," diye geçirdi içinden. Lachlan'ın uzun saçları, alevlerin amber renkli ışığında parlıyordu. Islak gömleği muhteşem adaleli kollarına ve omuzlarına yapışmıştı. Kilti kaslı baldırlarına sarılmıştı. *Ah güzel Tanrım*, Lachlan böyle pırıl pırıl, iliklerine kadar ıslak ve saçlarından sular damlayarak otururken ne kadar da güzeldi. İnsanın içinden ona sarılmak geliyordu.

Lachlan arkasına yaslandı, ayaklarını karşısındaki sandalyeye uzattı. İçini çekerek ayaklarını birbiri üzerine attı.

Catherine gözlerini onun belden aşağısına yapışmış ekose kumaştan ve o bölgenin özel bir parçasının üzerinde duran eski deri keseden ayıramıyordu. Her şey çok sinir bozucuydu. Bunca zamandır ilk kez Catherine o kahrolası laneti kaldırabilmeyi istedi içtenlikle. Onun gibi bir erkeği sonsuz bekârlığa mahkûm etmek çok acımasızcaydı, çok yazıktı.

Ondan doğacak çocuklar ne kadar güzel olurdu.

Lachlan başını arkaya yasladı, ellerini yüzünden geçirdi, yorgunluktan yüksek sesle esnedi. Ya da sıkıntıdan...

Catherine onun aklından geçenleri bilmeyi ne kadar çok isterdi. Uzun uzun süzdü onu, sonra silkinerek içinde bulunduğu uyuşukluktan kurtulmaya çalıştı.

Islandığı için iyice ağırlaşan eteklerini toplayarak yataktan kalktı. "Yaklaş derken sana değil, ateşe yaklaşmamı kastetmişsindir umarım."

Lachlan'ın sandalyenin üzerindeki ayağını sertçe itti ve Lachlan ayaklarını indirmek zorunda kaldı.

"Neden? Ölümcül cazibeme dayanamayacağından mı korkuyorsun? Sayende cazibem hiç bu kadar ölümcül olmamıştı. Hepsi senin yüzünden," dedi Lachlan.

Catherine boşalan sandalyeye oturdu. "Hayır, korkmuyorum, çünkü seni çekici bulmuyorum. Hem de hiç."

Baştan ayağa yalandı. İskoçyalı'nın her şeyi, Catherine'i kesinlikle büyülüyordu. Korkudan titrerken bile ondan etkileniyordu.

Özellikle o zamanlarda.

"Bana teşekkür etmelisin," dedi Lachlan arkaya doğru rahatça uzanırken. Ellerini başının arkasında kenetlemişti. Adam kılığına girmiş bir melek miydi acaba?

"Ne için teşekkür edecekmişim?"

"Kütüphanede verdiğim söz için, sana dokunmayacağımı söylemiştim ya? Aksi halde şu anda elbiseni çıkarıyor olurdum. Yavaş yavaş... teker teker... Sen de kendinden geçmek üzere, zevkten titreyerek daha hızlı olmam için yalvarırdın. Bir yandan da deli gibi laneti kaldırmanın bir yolunu bulmaya çalışırdın."

Catherine gözlerini kısarak baktı bir süre. "Kendinden o kadar eminsin yani?"

"Evet."

Catherine öne doğru eğildi. "Neden beni zevkten titretmek *isteyeceksin* ki? Benden nefret ediyorsun. Drumloch'ta yapmaya çalıştığın gibi, gücünü kullan, zorla gir içime, olsun bitsin."

Alevler ocak ızgarasının arkasında çıtırdayarak dans ediyor, İskoçyalı'nm altın rengi tenini aydınlatıyor, gözlerindeki kıvılcımları ortaya çıkarıyordu. O da öne doğru eğildi, şimdi yüzleri birbirine neredeyse dokunacak kadar yakındı. Catherine'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı bile.

"Buna cevap vermemi gerçekten istiyor musun?" diye sordu Lachlan. Cinsellik yüklü sesi, Catherine'in bedenine vahşi dalgalar gönderiyordu.

Tam o sırada kapı vurulunca Catherine aceleyle doğruldu. Abigail bir tepsi dolusu yiyecek ve bir şişe şarapla içeri girdi. "İki kâse dolusu sıcak yahni ve bir sepet ekmekle tereyağı ve peynir getirdim."

Hepsini masanın üzerine dizdi, çapkın bakışlarını kendisini izleyen Lachlan'a çevirdi. Genç kız esmer, oyunbaz tavırlarıyla çok çekiciydi. Lachlan'm onu dikkatle süzdüğünü fark edince sanki fazlasını bekliyormuş gibi masanın yanında durdu.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı efendim?" diye sordu. Lachlan'ı baştan ayağa çok beğendiği için biraz flörtöz bir havada konuşmuştu.

"Hayır Abigail, bunlar yeterli." Lachlan'ın dirseği koltuğun kolunda, parmağı şakağındaydı. Yaramaz gözleriyle kıza gülümsedi.

Abigail'in dudakları heyecanla kıvrıldı. Kanlı gömleğini göstererek, "İsterseniz gömleğinizi yıkayabilirim efendim. Eğer çıkarırsanız..."

Catherine gözlerini devirdi. Lachlan tek kaşını kaldırmış, ona hakaret dolu bakışlarıyla "Hayatıma nasıl engel olduğunu görüyor musun?" diyordu.

"İyi fikir Abigail," diye cevap verdi Lachlan genç kıza dönerek. "Gömleğimi becerikli ellerine teslim ediyorum. Yemekten sonra gel, o zaman vereyim."

Abigail kıkırdadı. "Tamam efendim. Ben yine gelirim."

Döndü, adımını atar atmaz duvara tosladı. "Ah! Özür dilerim." Tekrar kıkırdadı, kızaran alnını ovuşturarak odadan çıktı.

Lachlan tembel tembel arkasına yaslandı, başını hafifçe yana çevirdi, yarı aralık gözleriyle Catherine'i izlemeye başladı.

"Bu konuda tek bir kelime bile etmeyeceğim," dedi Catherine içini çekerek. "Sadece, akıllı genç bir kadının nasıl aptalca davranabileceğini gördüm, diyeceğim bu."

Aslında çok iyi anlıyordu. Abigail'in tam zamanında odaya girmesi iyi olmuştu. Ona bu adamın ekose etekli bir çapkın olduğunu yeniden hatırlatmıştı. Bu yüzden teşekkür borçluydu. Tanrı bilir, Abigail gelmeseydi, Catherine neler yapacaktı. Belki kendisi de kafasını duvara toslayabilirdi.

Birden sinirlenerek yerinden kalktı, yemeğini yemek için masaya oturdu. Lachlan ateşin başında kalmıştı ama Catherine üzerine dikilmiş ateşli bakışların farkındaydı. Baharatlı, sıcak yahninin kokusunu içine çekti, ekmeğinin üstüne tereyağı sürmeye başladı.

Bölüm 7

Bir saat kadar sonra Catherine pencerenin önünde durmuş, dışarıdaki karanlığa bakıyordu. Rüzgâr yaprakların arasında hayalet gibi dolaşıyordu. Yağmur camları minik çakıl taşları gibi dövüyor, sular camlardan aşağı küçük dereciklер halinde akarken minik gümüş bıçak biçiminde şekiller çiziyordu.

Fırtına duracağa benzemiyordu. Catherine, bu zorlu havada sulh yargıcının da yolculuğunun bir noktasında durması için dua ediyordu içinden çünkü Drumloch'a dönmek istemiyordu. En azından şimdilik. Kayıp anılarını hatırlamak istiyordu, bunun için, kendisinden nefret eden çapkın bir savaşçıyla İskoçya dağlarında at koşturması gerekiyorsa, yapacaktı.

Sulh yargıcının bu havada, karanlık ormanda izlerini takip etmesi mümkün değildi. Yağmur bütün izleri silmiş olmalıydı, ayrıca Lachlan, yargıcın tahminlerinin aksine, kuzeye değil de güneye doğru yol almıştı. Kinloch Şatosu'na ulaşmak için daha dolambaçlı bir yoldu ama en azından oraya ulaşacakları kesindi.

Catherine perdeyi kapatıp arkasını döndüğünde Lachlan'ın yatağa girmek üzere olduğunu gördü. Çırılçıplaktı.

Kilti, ocağın karşısına bir sandalyenin üzerine kuruması için düzgünce serilmişti. Biraz önce, kan lekeli gömleğini temizlemesi için Abigail'e vermişti. Kız kendisini beklerken Lachlan koridora çıkmış, çıkarken de kapıyı aralık bırakmıştı. Böylece Catherine onun gömleğini çıkarırken sergilediği muhteşem manzarayı izleyebilmişti.

Abigail'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Catherine bu güçlü kasların görüntüsü karşısında kendi gözlerinin de aynı durumda olduğunu kabul etmekten utanç duymuştu.

Ama şimdi bunların hiçbir önemi olmadığını düşünerek o görüntüleri silmeye çalıştı. Önemli olan, fırtınanın yol açtığı sorunlarla nasıl başa çıkacağıydı. Sonuçta yatakta, olasılıkla kendisi için soyunmuş, güçlü, iriyarı, çıplak bir İskoçyah vardı.

Lachlan örtüleri beline kadar çekmiş, kolunu başını altına koymuş, derin derin iç çekiyordu.

Catherine'in gözü, Lachlan'm kaburgalarının altındaki derin yara izine ilişti. Üzerindeki kan kurumuştu ama Lachlan bundan hiç rahatsızlık duymuyor gibiydi.

"Kuruduk ve ısındık," dedi Lachlan. "Ne güzel! Sence de öyle değil mi ?"

Başını kuştüyü yastıkta doğrudan gözlerine bakacak şekilde çevirdi. Cevap bekliyordu.

Catherine boğazını temizledi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Lachlan. Gözlerinde genç kadını ne kadar etkilediğini ve bundan müthiş keyif aldığını açıkça gösteren bir ifade vardı.

Catherine'in ihanet içindeki bedeni heyecanla sarsıldı.

"Evet," diye cevapladı kibirli bir tavırla. "Odada sadece bir yatak var. Eğer kibar bir adam olsaydın yatağı bana bırakırdın."

Lachlan gözlerini ilgisizce tavanda dolaştırdı. "Öncelikle, ben o bildiğin kibar erkeklerden değilim. Ben herkesten farklı bir adamım. Hem seni baştan çıkarmaya çalışacağımı sanıyorsan..." Durakladı. "Alı, canına yandığımın kaderi... Raonaid, üstündekileri çıkar, kurumaları için ateşin karşısına ser, yatağa gir."

Catherine çenesini kaldırarak, "Hayır efendim, kesinlikle seninle aynı yatağa girmeyeceğim!" dedi.

Lachlan dirseğine dayanarak doğruldu, bakışlarını Catherine'e dikti, gözlerindeki eğleniyormuş ifadesi bir anda silindi ve kaşları çatıldı.

İkisi de aynı açmazın içindeydiler.

Catherine ıslak eteklerine baktı, adam haklıydı. Elbisesini kurutması gerekiyordu. Ama dünya yıkılsa üzerindekileri çıkarıp yatağa giremezdi. Adam çıplaktı...

Ateşe yaklaşıp sandalyelerden birine oturdu. Eğer Lachlan teklifinde ısrar edecek olursa bütün gece burada oturacaktı.

Vahşi adam, ne olacak!

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Lachlan, karnının üstüne yuvarlanıp çenesini avucuna koyarak.

Catherine dik dik baktı.

"Benim de uyumama engel oluyorsun kadın!" diye ekledi Lachlan, "oysa ikimiz de dinlenmeliyiz. Sabah erkenden zorlu bir yolculuğa çıkacağız."

Lachlan daha önce açıklamıştı: Kinloch, yüksek İskoçya dağlarının arasında, Great Glen'in biraz ilerisinde yer alı-

yordu. Oraya varmak en az beş gün sürerdi, hava uygun olmazsa belki de daha fazla. William Kalesi'ndeki İngiliz garnizonuna ulaşabilseler en azından tepsi içinde sıcak yemek yeme şansları olacaktı. Yol boyunca yıldızların altında uyumak, ateşin etrafında, açık havada bir şeyler yemek zorundaydılar. Catherine yağmurun bu gece durmasını umuyordu. Aksi halde çok uzun ve zorlu bir yolculuk olacaktı.

"Hadi ama," dedi Lachlan alaycı bir tavırla. "Ne kadar cesur bir kadın olduğunu kanıtla bana. Yanıma gel ve içinde uyanacak uygunsuz dürtülere karşı koyabilecek misin, göster." Yatağın örtülerini açmış, Catherine'e meydan okuyordu.

Catherine gözlerini yerdeki el dokuması halıda gezdirdi. Bunun üzerinde uyumak ne kadar zor olabilirdi ki? Acaba bir battaniye ve yastık verir miydi?

Lachlan doğrularak yatağın içinde oturdu. Uzun, ıslak saçları omuzlarına dökülüyordu. "Saçmalamaya başladın! Şaka ediyordum sadece. İyi düşün. Yatakta ya da yerde yatmışsın, benim için fark etmez. Eğer bu gece seni dayanamayacak kadar çok istersem ya da kurallarımı çiğneyecek olursam, hiç çekinmem, sana sahip olurum, burada ya da orada, hiç fark etmez."

Catherine açık konuştu. "Bana dokunmayacağına şerefin üzerine söz vermiştin!"

Sessizlik içinde, uzun uzun baktı Lachlan. Catherine, onun o güzel, amber rengi gözlerinde yanan arzu ateşini açıkça görebiliyordu.

Lachlan, Catherine'e bir sürü şey yapmak istiyordu, terbiyesiz, ağza alınmayacak şeyler... Bakışlarındaki yo-

ğunluktan belliydi bu. Zincire vurduğu şehvetini söndürmek için yanıp tutuşuyordu. Onu hem tatmin etmek hem de cezalandırmak istiyordu.

"Belki de fikrimi değiştiririm," dedi alçak sesle. "Çünkü, eğer seninle sevişirsem, kendini kurtarmak için üzerimdeki laneti kaldırmak zorunda kalırsın."

Catherine tehditkâr bir bakış attı Lachlan'a. "Hadi durma, yap! Meydan okuyorum. Ama şunu unutma Lachlan MacDonald, her zaman başka seçenekler de vardır. Belki sırf sana inat olsun diye kendi hayatımdan vazgeçebilirim. O zaman ömrün boyunca lanetli kalırsın."

Lachlan'ın yüzünü kuşkunun karanlık gölgesi kapladı. "Delilik bu."

Catherine kibirli bir edayla omuzlarını silkti. "Belki öyle. Ama benim yaşamak için fazla nedenim yok. Hafızamı kaybetmişim, etrafımdaki bütün insanlar beni kendi çıkarları için kullanıyor. Laneti kaldırmak mı yoksa benim olup olmadığı bile belli olmayan bir serveti yönetmek mi?"

Asla böyle bir şey yapmazdı tabii. O yaşamak istiyordu. Yaşamayı dünyadaki her şeyden çok istiyordu, aksi halde burada olmazdı.

Sonunda Lachlan sırtüstü yattı, ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu, gergin bir sesle, "Sen delisin!" dedi. "Tamam, eğer dediğini yapmaya kararlıysan, bu gecelik kibar bir beyefendi gibi davranabilir, yatağı sana bırakabilirim."

Çırılçıplak bir halde yataktan kalktı, yatağın pirinç başlığında katlı duran battaniyeye uzandı.

Catherine ona bakamıyordu. Adam çok çekici, çok büyüleyiciydi. Bakışlarını güçlükle ateşe çevirdi ve Lachlan yürürken de oradan ayırmadı. Sonunda onun battaniyeyi

açıp omuzlarına sardığını duyunca gözlerini dikkatle yere çevirdi. Lachlan, ayaklarının dibine, halının üstüne boylu boyunca yatmıştı.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkıp üstünden atladı. "Şimdi gözlerini kapat, sakın bakma."

"Resmen işkence ediyorsun," dedi Lachlan ve eliyle gözlerini kapattı. Bu arada Catherine eteğini, iç gömleğini çıkarıp hepsini sandalyelerin üstüne serdi. Üzerinde sadece iç çamaşırıyla ayaklarının ucuna basarak yatağa yürüdü, çabucak örtülerin altına kaydı. Hemen lambayı söndürdü ve örtüleri çenesine kadar çekti.

Şömine ızgarasının arkasında yanan ateşin çıtırtılarından başka ses duyulmuyordu odada. Yüzünü duvara çevirdi, aynı anda Lachlan'ın da yüzünü aksi yöne çevirdiğini fark etti.

***

Raonaid ile çıplak bir halde aynı odada yatmak Lachlan için korkunç bir işkenceydi ve zihninde Raonaid'in onu karyolaya bağlayıp karanlık büyüler yaptığı canlanıyordu. Ancak buna rağmen Lachlan birkaç saat uyuyabilmişti.

Uyandığında şafak sökmek üzereydi, yağmur durmuştu. Ateş sönmüştü ama küllerin arasında kalmış birkaç közden hafif bir sıcaklık yayılmaya devam ediyordu.

Yatağa doğru baktı. Raonaid de yan dönmüş, kendisine bakıyordu. Loş ışıkta güçlükle fark edilen güzel vücudunun kıvrımları Lachlan'ın kalp atışlarını hızlandırdı. Aynı anda kasıklarının altında bir hareketlenme hissetti. Bu hiç hoşuna gitmedi çünkü işkence görmekten usanmıştı artık. Yalnız yaşamak zorunda olan bir adamdı o, hiç kimseyle,

hiçbir şekilde samimiyet kurmasına izin yoktu. Şaşıp yanılıp bir kadınla birlikte olsaydı, onun ölümüne sebep olacak bir katil olacaktı.

Kilmartin Glen'deki o lanetleme gecesinden beri bir ya da iki kadınla yakınlaşabilmişti. İlk aylarda, birkaç cömert genç kadın, elleriyle ve ağızlarıyla kendisini mutlu etmeyi teklif etmişlerdi ama Lachlan bundan bile sıkılmış, bu deneyimlerden çok hoşlanmamıştı açıkçası.

Bir keresinde, bir oral seks anının tam ortasında kızı kollarından tutarak ayağa kaldırmış, özür dileyerek göndermişti. Sonra, şato duvarlarının dışında, karanlık kuytu bir köşede, yarım kalan işi kendi elleriyle tamamlamıştı. Çok utanç verici bir durumdu.

Şimdi sadece fiziksel bir rahatlama değil, bir yakınlık istiyordu. Bedenine bir kadın eli değmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ne bir şefkat duygusu, ne öpüşme... hiçbir şey... ta ki önceki gün dikilitaşların orada, beceriksiz bir baştan çıkarma teşebbüsüne kalkışıncaya kadar. Sanki kurduğu tüm barikatlar, şiddetli arzu tsunamilerinin önünde dayanamayıp yerle bir olmuşlardı.

Birden nefesinin hızlandığını fark etti. Raonaid'in dolgun göğüsleri örtülerin altında nefes alışıyla kımıldıyordu. Seyretmesi çok güzel ama tehlikeli bir manzaraydı, bu yüzden bakışlarını kadının yüzüne çevirdi.

Uyurken her zamankinden daha güzeldi, yüzünde, Lachlan'ın onun hakkında bildiği ve hatırladığı şeylere inat, huzur dolu bir ifade vardı.

Şu anda her zamankinden çok nefret ediyordu ondan. Genç adamı, prangaya vurulmuş ve lanetlenmiş bir halde münzevi bir hayata mahkûm etmişti. Kendisine sadece

gülümseyen herhangi bir kadının sıradan ilgisinden bile kaçar hale getirmişti.

İçinden bir ses, yatağa girip, üstüne çıkıp, kendisini o yumuşacık bacakların arasına bırakmasını söylüyordu. Dudaklarını öpecekti, sarılacak, okşayacak, hazır olduğunda, o dişil derinliklerine, zincirlerinden kurtulmuş gibi haykırarak dalacaktı.

Lachlan gözlerini kapadı, başka şeyler düşünmeye çalıştı ama çabaları boşunaydı. En iyisi kalkmaktı.

Tam kalkmak üzereyken Raonaid hafifçe inleyerek kımıldadı. Yatağın kenarına bir parça daha yaklaştı, bacakları örtünün altından dışarı çıkmıştı. Lachlan hâlâ parfümünün kokusunu alabiliyordu, fırtınadan sonra burun delikleri biraz tahriş olmuştu ama hâlâ o kokuyu duyabiliyordu.

Kafası karışmıştı. Upuzun üç yıl boyunca, sırf intikam almak için bu kadının peşinden koşmuştu. Varlığının her zerresiyle nefret etmişti ondan, hatta kaç kez ölümünü izlemeyi hayal etmişti. Ondan hâlâ nefret ediyordu. Ama her şeye rağmen onunla flört ediyor, şakalaşıyor ve ona dokunmak için inanılmaz yoğun bir istek duyuyordu.

Fakat şunu biliyordu ki, şu flörtleşme işine bir an önce son vermeliydi. Çok tehlikeli ve sinir bozucu olmaya başlamıştı. Onu cezalandırmak, korkutmak istemişti ama işler tersine dönmüştü. Artık kendi kendini cezalandırıyor gibiydi.

Ayağa kalkarken yastığı ve battaniyeyi yere bıraktı. Bir an, derin derin düşünerek kadının başında durdu, sırtüstü dönene kadar bekledi. Sonra gözlerini başka yere çevirdi, sessizce kiltini giydi ve odadan çıktı.

***

Catherine gözlerini açar açmaz çabucak doğruldu. Perdelerin arasından parlak günışığı süzülüyordu. Gece Lachlan'ın kullandığı örtüler karmakarışık bir yığın halinde yerde duruyordu, pelerini ateşin karşısında değildi artık. Oda çok sessizdi, Lachlan gitmişti.

Catherine örtüleri bir kenara iterek ayağa kalktı. Pencereye gitti, perdeleri çekip fırtınanın tarumar ettiği arka bahçeye baktı. Çatı kaplamalarının bir kısmı uçmuş, çamur içindeki zemin, ağaçlardan dökülen yapraklar ve kırık dallarla kaplanmış, titreyen bir sis bulutu yere iyice yaklaşmıştı.

Tam o sırada Lachlan ahırdan çıktı, sonra bir şey unutmuş gibi yeniden ahıra döndü. Catherine onu gördüğü için çok rahatlamıştı. Başka bir at daha ayarlayacağını söylemişti, herhalde onun içi ahıra gitmişti.

Catherine aceleyle giyindi. Bir dakika sonra kapı çalındı, Lachlan cevap beklemeden kapıyı açtı ve doğrudan onun yüzüne bakarak konuştu. "Bakıyorum kalkmışsın."

Koyu renkli saçlarını arkada deri bir bağcıkla toplamıştı, sabah ışığında çok yakışıklı görünüyordu. Pelerinini düzgünce omzuna tutturmuştu, kılıcının kemeri gevşekçe belinden sarkıyordu. Gömleği kuru ve temizdi, tıraş bile olmuştu.

Catherine parmaklarını iri bukleler halinde beline kadar inen, karmakarışık saçlarının arasından geçirdi. Ne kadar perişan göründüğünü tahmin edebiliyordu.

"Kahvaltı istedim," dedi Lachlan. "Çabucak yiyip toparlanman gerek... Bugün Güney Lanarkshire'a doğru hareket edeceğiz. Blackburn'e yaklaşana kadar bir daha durmayacağız."

Sesi sert ve gergindi. Catherine'in gözlerine hiç bakmamıştı.

Kapı yine çalındı. Lachlan çabucak açtı. "Ah Abby, bu güzel sonbahar sabahında ne kadar güzel görünüyorsun?" Doğal bir çekicilikle konuşmuştu. Genç hizmetçi elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi.

Tepsiyi masanın üzerine bırakırken yanakları kıpkırmızıydı. Catherine'i yok sayarak Lachlan'a sordu. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

"Çok tatlısın Abigail. Sen olmasan ne yapardık bilmem."

Lachlan elini genç hizmetçinin sırtına hafifçe koyarak onu kapıya doğru yönlendirdi, birlikte çıktılar. Kapıyı arkalarından kapattı. Catherine kapının arkasında Lachlan'ın nereye gittiğini, ne yapacağını bilmeden öylece kalakaldı. Merakına yenildi, kulağını kapıya yapıştırarak dinlemeye başladı.

Alçak sesli konuşmalarla kıkırdaşmalar meşe kapıdan güçlükle duyuluyordu.

Kapı birden açılınca Catherine korkuyla geri sıçradı.

"Kulak misafirliği, ha?" diye sordu Lachlan ilgisiz bir tavırla. Bir saniye önce Abigail ile yaptığı coşkulu sohbetten sonra sözleri hakaret gibi gelmişti Catherine'e. "Neden kahvaltını yapmıyorsun? Çabuk ol. Çıkmamız gerek."

Tepsiye doğru yürüdü, bir parça ekmek koparıp üzerine tereyağı sürdü, ağzına atarken Catherine'in kendisine baktığını görünce durdu. "Bu sabah neyin var senin?"

"Yok bir şey."

"Bana yalan söyleme. Sinirli gibisin."

Catherine biraz ilerleyerek kendine bir fincan kahve

doldurdu. "Kadınlar kendilerini hep böyle senin ayaklarının altına mı atarlar?"

"Evet," dedi Lachlan öfkeyle bakarak. "Benim için bir anlamı yok nasıl olsa," diye ekledi. "İltifattan çok hakaret gibi geliyor bana. Uzun zamandır onlardan uzak kalmak durumundayım, malum."

"Yani şimdi durumdan faydalanamadığın ve gönlünü eğlendiremediğin için mi öfkelisin?"

"Evet. Sayende."

Catherine kahvesini üfleyerek bir yudum aldı. "Şey, sana yaptığım büyü ilk kez işime yarıyor. En azından kendini tutmayı öğreniyorsun. Böylece yüzlerce kırılgan, saf genç kız senin o müthiş tehlikeli çekiciliğinden korunmuş oluyor."

"*Tehlikeli*..." dedi Lachlan. "*Senin* yüzünden tehlikeli biri oldum ben."

"Daha önce değil miydin? Karşına çıkan tüm fırsatları değerlendirdiysen arkanda yüzlerce kırık kalp bırakmış olmalısın."

Lachlan bir parça daha ekmek aldı, üzerine ince bir dilim jambon koydu ve ağzına attı. "Şu anda tıpkı eski kimliğinle konuşuyor gibisin. Her an kavga çıkarmaya hazır bekliyorsun. Saçlarının bu haliyle, darmadağın ve vahşi görünümünle eskiden olduğun kadın gibi görünüyorsun. Bence ilerleme kaydediyoruz. Yakında nasıl büyü yaptığını da hatırlarsın ve ikimiz de birbirimizden kurtuluruz sonunda."

Kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden bakıp, "On beş dakika içinde aşağıda ol!" dedi. "Geç kalma."

Lafını bitirip kapıyı arkasından kapattı.

"Bu sabah bana özellikle kızgın," dedi kendi kendine Catherine. Ama kızgınlığı, arzulu olmasından daha iyiydi, hiç olmazsa Catherine'i öldürmezdi.

Bölüm 8

Kahvaltı tepsisindeki yiyeceklerin hepsini hemen yedi, belki de son kez konforun tadını çıkardıktan sonra hanın arka kapısından dışarı çıktı. Tam zamanında ahırda hazırdı.

"Gelmen ne kadar uzun sürdü," dedi Lachlan atı hazırlarken.

"On beş dakika demiştin. Geç kalmadım."

"Erken de gelmedin ama. Buraya gel." Eğildi, bir taburenin üzerine güzelce katlanarak konmuş yün pelerini alıp silkeleyerek açtı.

"Nereden buldun bunu?" diye sordu Catherine.

"Abigail'den. Biraz modası geçmiş, öyle söyledi Abigail. Ama annesi vermek istemiş, benim de işime geldi."

"Bunu sana mı verdi? Çok cömertmiş." Catherine, Lachlan'ın karşılık olarak ne verdiğini merak ediyordu. Belki gömleğini bir dakikalığına çıkarmış ve anne kız ayakları havada yerlere yuvarlanmışlardı.

"Sadaka değil," diye cevapladı Lachlan. "Annesi iyi para kazandı bu işten. Dön arkanı. Sarınmana yardım edeyim."

Pelerini Catherine'in omuzlarına sardı, uzun buklelerini kaldırdı, sonra çevirdi, uçlarını çenesinin altında bağladı. Yün, yer yer yamalı da olsa kalın ve yumuşaktı. Üstelik arkasında kocaman bir kukuleta oluşturmuştu. Böylece yol boyunca başı kuru ve sıcak kalacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi Catherine. "Şaşırtıcı ama çok naziksin."

"Şimdi de *nazik* olduğumu mu düşünüyorsun?" Lachlan kaşlarını kuşkuyla çattı ve yine atla ilgilenmeye devam etti. "Hadi bin. Adı Theodore."

Catherine ilerledi ve yakışıklı, kestane rengi beygire bindi. Atın iki yanından sarkan heybeler ağzına kadar yiyecek doluydu.

"Bunlar için parayı nereden buldun?" diye sordu Catherine dizginleri eline alırken. "Mücevherlerimi satmadın, değil mi?"

Lachlan hiç zorlanmadan Goliath'ın sırtına atladı. "Hayır. Benim kendi param var. Senin parana ihtiyacım yok!"

"Yoksa çok mu zenginsin?"

Lachlan daha fazla soru sormaması için uyarı dolu kızgın bir bakış attı ve sonra atını mahmuzladı.

Catherine de aynısını yaptı. Ata tek başına bindiği için çok memnundu. Böylelikle günün her anında, Lachlan'ın güçlü bedenini arkasında hissetmekten kurtulmuştu.

***

Öğlene doğru sis biraz hafiflemişti. Sonbahar rüzgârları, ormandan ıslak toprak ve yaprak kokuları getiriyordu.

Lachlan, Raonaid'in uzun kızıl buklelerini izleyerek arkasında –epeyce uzağında– yol alıyordu. Raonaid hafızası-

na hiç kavuşamazsa, kim olduğunu hiç hatırlayamazsa ne olur diye düşünüyordu Lachlan endişeyle. Kahrolası lanet ne olacaktı? Nasıl yaşayacaktı? Hayatının geri kalanında yapayalnız olacaktı çünkü hiçbir kadını sevemeyecekti. Yaşadığı sürece karısının acısını çekmeye mahkûm olacaktı.

Bir kadını daha toprağa veremezdi.

Bir anda, Kinloch'a mümkün olduğu kadar çabuk ulaşma isteği canlandı içinde. Bu kadın hakkındaki gerçeği hemen öğrenmeliydi. Falcı olduğu zamanları hatırlamadığını söyleyerek onu aptal yerine mi koyuyordu? Yoksa gerçekten hafızasını kaybetmişti de Lachlan'm yardımına mı ihtiyacı vardı?

Her iki durumda da Lachlan onunla gerektiğinden fazla yalnız kalmak istemiyordu çünkü kafasını çok karıştırıyordu. Ona, sahip olamadığı şeyleri hatırlatıyordu ve bu da çok acı vericiydi, gerçek bir işkenceydi. Üstelik kadın onu düşman bellemişti. Bu durumda neden ondan bu kadar etkilendiğini anlamıyordu.

Sığ bir dereden geçtiler, atların sıçrattığı sularla biraz ıslandılar.

"Daha hızlı gitmemiz gerek," dedi Lachlan dörtnala Raonaid'in yanından geçerken. "Yapabilir misin?"

Raonaid başını salladı ve dörtnala ormana daldılar.

***

Atları sulamak ve biraz dinlenmek için verdikleri birkaç mola dışında gün boyu çok yorucu bir yolculuk yaptılar. Lachlan ve Catherine, ağır ağır akan bir ırmağın kıyısında geceyi geçirmek üzere durdular. Lachlan ateş yaktı, tuzlu domuz etinden bir parçayı tavada kızarttı. Bu arada Cathe-

rine eyere bağlı ince şilteleri yere serdi. Etler tavada cızırdarken Catherine ekmeği böldü, ikisine birer bardak şarap doldurdu. Şiltenin üzerine oturarak şarabını yudumlamaya başladı. Bir yandan da yorgunluktan sızlayan bacaklarını ovuşturuyordu. "Çok yorulmuşum," dedi, "kolumu kımıldatacak halim yok."

"Şikâyet duymak istemiyorum kadın," dedi Lachlan sertçe. "Kendin gelmek istedin. Seni de götürmem için yalvardın."

Catherine, "Şikâyet *etmiyorum*," diye öfkeyle cevap verdi hemen. "Sohbet olsun diye konuşuyorum. Sen de denesen fena olmaz. Gördüğüm kadarıyla ikimiz de burada mahkûmuz. İkimiz de bir şekilde lanetlenmişiz. Önümüzdeki birkaç günü birlikte geçirmekten başka seçeneğimiz yok. Seninle eğlence olsun diye gelmedim. Geldim çünkü gerçekte kim olduğumu deliler gibi öğrenmek istiyorum."

Lachlan gözlerinde şeytani bir ifadeyle sessizce oturuyordu. "Kendi derdini benimkiyle kıyaslama sakın. Sen geçmişini hatırlamıyor olabilirsin ama en azından bir geleceğin var. Bir de o mirasa konduktan sonra istediğin her şeyi yapabilirsin. Ya da istediğin kişi olabilirsin. Anlayacağın senin tuzun kuru."

Catherine kaşlarını çatarak baktı. "Bu konunun senin için benden daha önemli olduğunu söylerken dalga mı geçiyorsun? Yoksa gerçekten insanın kendisinin kim olduğunu bilmemesinin ne demek olduğunu anlamıyor musun? Yüzlerce kez benim Catherine Montgomery olduğumu söylediler, ben de buna inanmak istiyorum. Ah, bir inanabilsem... Aslına bakarsan hiçbir şeye inanmıyorum. Kalbimin derinliklerinden inanamıyorum. Büyükannenin beni

manastırdan aldığı günden beri benliğimin yarısı eksikmiş gibi geliyor. Aynada kendimi değil, bir hayalet görüyorum. Bir başka yerde, başka bir kadının bedeninde olduğum rüyalar görüyorum. Evim hakkında kuşkularım var. Durum böyleyken ailem olduklarını söyleyen insanlara nasıl güvenebilirim? Benden bir şeyler sakladıklarını hissediyorum. Gerçek beni gizliyorlar benden. Dün taşların orada seni gördüğümde, dualarım kabul oldu diye düşünmüştüm. Sonunda gerçeği bilen birini bulmuştum." Konuştukça sinirleniyor, sesi yükseliyordu. "Duygularımda yanılmadığımı kanıtlayacak bir adam, bana yakıştırmaya çalıştıkları kişinin gerçek ben olmadığını kanıtlayacak biri... İçimdeki farklı kişiyi keşfedecek biri... Ama şimdi burada karşılıklı oturuyorken, senin de beni tanımadığını düşünüyorum. Sen de yanılıyorsun. Çünkü biliyorum, ben ruhsuz bir cadı olamam."

Lachlan kaşlarını iyice çatmış, dikkatle Catherine'i dinliyordu. Sonra bir şey söylemeden kızarttığı eti bakır bir sahana koyarak uzattı.

Catherine huzursuzca kıpırdadı. Acaba herkesin korkuları doğru mu çıkıyordu? Tımarhaneye kapatılmak kendisi için daha mı iyi olurdu? Gerçekten Lachlan'a aynada kendi hayaletini gördüğünü söylemişti biraz önce. Eğer Lachlan onu orada bırakıp gitmeye, şu lanet belasıyla kendi başına uğraşmaya karar verirse Catherine hiç şaşırmayacaktı.

"Uzun bir gün oldu," dedi Lachlan. Yemeğini yiyen Catherine'i dikkatle izliyordu. "Yorgunsun."

"Gerçekten çok yorgunum."

Lachlan şarap şişesine uzandı, ayağa kalkıp ateşin etrafından dolandı ve Catherine'in bardağını doldurdu. "Üşüyor musun?" diye sordu.

Catherine başını iki yana salladı ama titriyordu. Lachlan heybelerden birindeki battaniyeyi aldı, genç kadının omuzlarına sardı.

Ateşin başında tam karşısına oturdu. Tabağına uzanırken, "Yarın için hazırlıklı olmalısın," diye söze başladı. "Hiç kolay olmayacağı kesin. Sabahleyin Gargunnock tepelerinin etrafından dolanacağız. Kippen'de durup alışveriş yaparız, belki sıcak yemek de buluruz. Ama Great Glen'e vardığımızda yıldızların altında yemek yiyecek ve uyuyacağız. Başarabilecek misin?"

Catherine alevlerin arasından Lachlan'a baktı. Sağlığı ve rahatıyla ilgilenen birinin varolduğunu bilmek çok rahatlatıcıydı.

"Buraya kadar gelebilmişsem," diye içtenlikle cevapladı Catherine, "sanırım sonuna kadar gidebilirim. Ucunda hafızama kavuşmak var. Başımı nereye koyduğumun bir önemi yok. Bütün eklemlerim ağrıyor, gözlerim kum dolmuş gibi yanıyor. Ama başucumda toplar bile patlasa bebek gibi mışıl mışıl uyuyabilirim."

"Güzel," diye cevap verdi Lachlan. Kısa bir bakış attıktan sonra tabağıyla ilgilenmeye devam etti.

Tabakları derede yıkadıktan sonra Catherine ateşin başına döndü, bir kolunun üzerine uzandı. Battaniyeyi omuzlarına çekerken hatırladığı son şey, ateşin öteki tarafındaki Lachlan'ın görüntüsüydü. O da dirseğine yaslanarak uzanmış, bardağındaki şarabı yudumluyordu. Catherine'in gözleri kapanırken, Lachlan için için yanan gözlerle onu izliyordu.

★★★

Gecenin ilerleyen saatlerinde Catherine birden battaniyeyi üzerinden atarak ayağa fırladı. "Defol üstümden!" diye çığlık çığlığa bağırıyor, yanaklarını, kollarını tokatlıyor, ağzındaki iğrenç tattan kurtulmak için tükürüyordu.

Ateşin, ağaçların farkındaydı, İskoçya'da bir yerlerde, Lachlan MacDonald ile yolculuk yaptığını, bunun bir rüya olduğunu biliyordu bir şekilde. Ama rüyanın etkisi o kadar güçlü ve canlıydı ki bir türlü kendine gelemiyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Nefes alamıyordu. Elbisesinin kollarındaki kiri temizleyemiyordu bir türlü. Birden Lachlan yanında belirdi ve onu kollarının arasına aldı. "Rüya görüyorsun Raonaid. Uyan. Bak bana!" Erkeğin derinden gelen sesi üzerine Ronaid kendine gelir gibi oldu, Lachlan'ın gözlerine bakmayı başardı.

Üzerinde kir olmadığını fark etmesi bir saniye sürdü. Ama hâlâ panik halindeydi. Elleri Lachlan'ın kollarına sıkı sıkı sarılmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Lachlan iyice uyandığına emin olduktan sonra.

"Rüyamda biri beni gömmeye çalışıyordu," dedi Catherine, "ölmüşüm gibi. Bir mezarda yatıyordum, yüzüme toprak atılıyordu. Çok gerçek gibiydi."

"Gerçek değildi," dedi Lachlan. "Kimse seni gömmeye çalışmıyordu."

"Deliriyor muyum? Korkarım deliriyorum. Manastırdaki rahibeler beni şeytanın rahatsız ettiğini söylemişlerdi. Eğer büyükannem almaya gelmeseydi beni çok korkunç bir yere göndereceklerdi." Bütün vücudu titremeye başladı yine.

Lachlan ay ışığında kadını endişeyle izliyordu. Şaşkındı...

Numara mı yapıyor diye düşündü. Olayın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Gerçekten yardımına ihtiyacı olduğuna inandırmak için mi uyduruyordu bunları?

Birkaç kez, Raonaid'in sadece Kinloch'a dönebilmek ve kuzeninin düğününü engellemek istediği gelmişti aklına. Kadın daha önce de kafasını Angus'a takmıştı, hem de ölümcül derecede. Belki de artık istediği her şeyi –ölmüş bir kadının mirasını ve Kinloch ailesinin şefini– elde etmeye kararlıydı.

Raonaid'in gözlerinden bir damla yaş süzüldü, solgun yanağında aşağı aktı. Bunu görünce Lachlan'm aklındaki ihanet, hırsızlık gibi tüm kötü düşünceler silindi gitti.

"Ağlayacak bir şey yok," dedi. Bütün korumacı duyguları su yüzüne çıkmıştı. "İyi olacaksın. Sana söz veriyorum."

"Ağlamıyorum ki," dedi Raonaid çenesini kaldırarak. Ama çok korkmuş görünüyordu. Lachlan onu bu halde bırakamazdı.

Usulca kadının yanağındaki gözyaşını sildi ve gözlerinin içine baktı. "Sadece *bu gecelik*," dedi kendi kendine. Yeniden uykuya dalana kadar kadına yardımcı olacaktı.

Raonaid titreyen elini gömleğinin üstünden Lachlan'm göğsüne koymuştu. Lachlan bu eli sıkıca kavrayarak ısıtmaya çalıştı. Sonunda, gözlerindeki korku ifadesi geçmeye başlayınca Lachlan onu ateşin başına götürdü. "Yat şimdi," dedi, "dinlenmen gerek."

Catherine, Lachlan'ın yumuşak buyruğuna boyun eğdi, zaten kendisi doğru dürüst düşünemiyordu bile. Dizlerinin üzerine çöktü, eteklerini düzeltti, yüzü ateşe dönük bir halde kıvrılıp yattı. Lachlan onu battaniyeyle sıkıca örttü.

"Sence bu geçmişten bir anı mı?" diye sordu Catherine. "Gerçekmiş gibi hissettim."

"Rüyalarda sık sık olur böyle."

Yere, Raonaid'in arkasına uzandı, battaniyeyi iyice örttükten sonra güçlü kolunu kadının beline sardı.

"İyi olacaksın şimdi," dedi. Sesi şaşırtıcı derecede yatıştırıcıydı.

"İki yıl ortadan kaybolduktan sonra," diye başladı Raonaid, "ölmüş olduğumu kabul etmişler. Ailem beni aramaktan vazgeçmiş. Belki de o yüzden bu korkunç şeyi gördüm rüyamda."

Lachlan'ın ılık nefesini ensesinde, saçlarının arasında hissediyordu. Korkuları kaybolmaya başlamıştı. O sıcak ortamın rahatlığında gözleri kapandı. Tam o sırada Lachlan'ın şefkatli eli saçlarını yüzünden usulca çekti, alnında dolaşmaya başladı.

"Şu anda çok farklı birisin," diye fısıldadı Catherine, omzunun üstünden arkaya bakarak.

"Çok alışma istersen," dedi Lachlan yavaşça. "Biz hâlâ iki düşmanız Raonaid."

Ama yine de daha sıkı sarıldı, kalçalarını onunkine sıkıca bastırdı, kolları hâlâ Catherine'i güvenle sarıyordu. Catherine onun kalp atışlarını sırtında hissediyordu, aynı zamanda nefesi de sıklaşmıştı. Kendisininkiler de öyleydi. Midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Uzun bir süre kımıldamadılar. Bütün sesler susmuş, tüm dünya derin bir sessizliğe bürünmüştü. Lachlan burnuyla kadının saçlarını karıştırdı, kafasını kaldırdı. Bir an durdu sonra yavaşça uzaklaştı. "Doğru değil bu yaptığım," dedi.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Raonaid bütün sıcaklığın ve huzurun kaybolduğunu hissetti. Lachlan kalkıp kendi şiltesine döndü. Yine de alev alev gözlerini üzerinden ayırmamıştı. Sonunda Raonaid karanlık, rüyasız bir uykuya daldı.

Bölüm 9

Drumloch Malikânesi

John Montgomery göl kıyısındaki patikaya doğru dörtnala at koşturuyordu. Eleanor Hala da her sabah buraya gelirdi. Yağmur da yağsa, güneş de açsa her gün iki küçük köpeğini arabaya attığı gibi köprüye gelirdi. Burada arabadan iner, bastonuna dayanarak gölün etrafında turlardı.

Bu sabah havada sert bir sonbahar serinliği vardı. John burnunu çekerek halasının yanına geldi. Köpekler havlayıp üzerine atlayınca atı ürktü, az kalsın onu üzerinden atacaktı.

"Susun! Sizi gidi haydutlar!" diye emretti soylu dul kadın bastonunu sallayarak. "Yoksa akşam yemeği niyetine ikinizi pişiririm."

Köpekler atın üstündeki John'a hırlamaya devam ettiler. Her şey o sinir bozucu havlamalarından daha iyiydi.

Elini gözlerine siper ederek, "Bir haber var mı?" diye sordu dul kadın.

John atından indi, halasının yanına geldi. "Henüz yok," dedi. "Hiç kimseden hiçbir haber yok." Catherine'i aramak için her tarafa adam göndermişlerdi. Sulh yargıcı ve adamları da aramaya devam ediyordu.

"Aklım almıyor John. Nasıl olur da kızımız *ikinci* kez evden kaçar? Bu İskoçyalı, onu daha önce kaçıran adam olmasın? Belki de onu rehin tutup fidye isteyecektir. Ama şimdiye kadar kimse fidye filan istemedi?"

"Hiçbir fikir yürütemiyorum," diye cevap verdi John, "çünkü beş yıl önce neler olduğu, İtalya'ya nasıl gittiği hakkında en ufak bir bilgimiz yok. Sizin teorileriniz dışında tabii."

"Sırf macera olsun diye kaçıp gitmiş olabilir mi?"

John cebinden mendilini çıkardı, alnındaki teri sildi. "Ama bu hafıza kaybını açıklamaz. Hiçbir şey açıklayamaz, bence tek mantıklı cevap delilik büyüsü yapılmış olması."

"Bunu kimseye söylememeliyiz. Olay kendi başına yeterince büyük bir skandal zaten, bir de delilik eklemeye hiç gerek yok. Eğer akli dengesinin bozuk olduğu anlaşılırsa..."

"Mirası unutmamız gerekir."

Dul kadın bastonuyla çakıllı yola hafifçe vurarak, "Doktor Williams'a iyi para veriyorsun, değil mi?"

"Evet, gereğinden fazla hem de, kendisi de bunun farkında."

"Olsun, en azından işimize yarıyor."

At burnundan soluyarak, başını sallayarak sessizce yürüyen ikilinin arkasından gidiyordu. John bir süre köpeklerin atın etrafında koşuşmalarını izledi, sonra halasına döndü. Kadının yıllar içinde yaşadığı düşmanlıkların ve

çektiği acıların bıraktığı çizgilerle dolu yüzünde sert bir ifade vardı. John çocukluğundan beri onu hep biraz korkutucu bulmuştu. Kendisi de bir kont olmasına rağmen hâlâ ondan çekinirdi.

"Eleanor Hala, sizinle açık konuşacağım," dedi John.

Kontes durdu, yeğenine döndü, köpekler hemen etrafını sardılar.

"Catherine hakkındaki duygularımı biliyorsun," dedi John. "Tek isteğim onu sağ salim eve getirebilmek. Ama hikâyenin tamamını bilmezsem bunu başaramam. Bu yüzden, bana... bana söylemediğin bir şeyler varmış gibi hissediyorum."

Halası küçümseyen, soğuk bir ifadeyle baktı. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı, köpekler birden havlayıp hırlamaya başladılar. Bastonunu kaldırarak John'u göğsünden oldukça sert bir şekilde itti. John bir adım gerilemek zorunda kaldı.

"Bilmen gereken *hiçbir şey* yok," dedi sert bir sesle. "Şimdi beni rahat bırak. Biraz yürümek istiyorum."

Sözlerini bitirdikten sonra döndü, yürümeye başladı. Köpekler de John'a birkaç kez havladıktan sonra kuyruklarını sallayarak onu takip ettiler.

John atına atladı. Ağzının köşesi sinirden seğirmeye başlamıştı. Catherine dışarılarda bir yerde, olasılıkla kötü niyetli İskoçyalı'nın pençeleri arasında tehlikedeydi. Dikilitaşların orada adamın ne kadar vahşice davrandığına kendisi bizzat tanık olmuştu. Ayrıca İskoçyalı'nın hapishane arabasından nasıl kaçtığını da duymuştu.

Bu arada Catherine'in mirası da tehlikeye girmişti. Eğer ona bir şey olursa, bütün mal varlığı Edinburgh'a geçecek, Jakobenler için kullanılacaktı.

John buna izin veremezdi. Malikâneye doğru dörtnala giderken halasını sarsarak aklındakileri öğrenmenin mümkün olup olmadığını düşünüyordu. Halasına artık karşı çıkılması gerekiyordu. O lanet köpeklerine de.

Bölüm 10

Raonaid'in o garip rüyayı gördüğü geceden sonraki akşamdı. Lachlan uyuyamamıştı.

Gün boyu sessizce, derin düşüncelere dalarak giderek daha da çok büyülenerek Raonaid'i izlemişti. İçinde bulunduğu psikolojik duruma duyduğu ilgi, ona duyduğu fiziksel arzudan daha öne çıkmıştı. Birçok kez, aklını kaybetmek üzere olduğunu, hatta deli olduğunu söylemişti genç kadın.

Lachlan öteden beri Raonaid'in uçuk kaçık biri olduğunu ve normal insan tanımına pek uymadığını biliyordu. Ama her nasıl olduysa, karşısındaki battaniyeye sarınıp çimenlerin üzerinde uyuyan kadını artık öyle değerlendirmiyordu.

Dolu dolu iki gün boyunca birlikte at koşturduktan sonra Lachlan onun insan kılığına girmiş şeytan olduğuna inanmıyordu. Tam aksini hissediyor, kendisine hafıza konusunda yalan söylemediğini düşünüyordu. Ateşin yanın-

da oturmuş onu izlerken tek istediği şey, ona *yardım* edebilmekti. Kahretsin, bu durum kafasını çok karıştırıyordu.

Bunca yıl ondan nefret ettikten sonra "büyücü" Raonaid hakkında nasıl böyle şeyler hissedebilirdi? Yıllarca delilik derecesinde bir takıntıyla onu avlamaya çalışmış, ondan intikamını alabilmek için her şeyi –ama her şeyi– feda etmişti.

Raonaid birden kımıldadı ve bir şeyler mırıldandı. Sesi kadife gibi yumuşacık ve son derece seksiydi.

Lachlan doğrulup oturdu, dirseğini dizine dayadı. Zarif bir hareketle sırtüstü dönen Raonaid'i izliyordu.

Otların üzerinde dolaşan hafif rüzgâr, battaniyenin uçlarını kımıldatıyordu. Lachlan mantığına karşın bütün bedeninin arzuyla titrediğini hissetti. Gerçekten onunla sevişmek istemiyordu. Sadece onun yanına uzanmak ve geçen geceki gibi sarılmak istiyordu. Yumuşacık vücudunun kendi bedenine yaslandığını hissetmek, saçlarını koklamak istiyordu. Yakınlığı, mahremiyeti paylaşmak istiyordu. Şu anda her şey bir rüya gibiydi. Çok uzun yıllardır böyle şeyler hissetmemişti.

Raonaid gecenin soğuk karanlığında sakin ve sessiz yatıyordu. Ama birden, hiçbir belirti vermeden yattığı yerden doğruldu. Sırtı dimdikti.

Lachlan hiç sesini çıkarmadı. Kalbinin göğsünde deli gibi atmasına karşın hiç kımıldamadı.

Raonaid battaniyeyi bir kenara attı, ayağa kalktı, elleriyle eteklerini kaldırarak uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" dedi Lachlan aceleyle oturduğu yerden kalkarken. "Nereye gidiyorsun? Etraf çok karanlık. Kaybolursun."

Lachlan'ın uyarısını hiç duymamış gibi davranan Raonaid ıslak çayırların üzerinde dümdüz ileri doğru, sanki gideceği yeri çok iyi biliyormuşçasına yürümeye devam etti.

Lachlan aceleyle koşup ona yetişti. "Raonaid..."

Ancak kadın hâlâ onu fark etmemiş gibiydi.

"Rüya mı görüyorsun?" Lachlan mavimsi ay ışığının altında Raonaid'in yüzüne baktı. "Uyanmalısın. Uykunda yürüyorsun."

Kadının birkaç adım önüne geçti, sonra uygun bir aralıkla geri geri yürümeye başladı.

Gözleri açık olmasına karşın Raonaid onu görmüyordu. Gözbebekleri dipsiz, karanlık birer kuyu gibiydiler. Ruhu bedeninde değildi sanki. Lachlan elini Raonaid'in gözlerinin önünde salladı ama Raonaid hâlâ bir tepki vermiyordu.

Lachlan nereye gittiklerini fena halde merak ediyordu. Raonaid koşmaya başladı. Lachlan bir an durakladı, tam o anda bir tepenin yamacında, ay ışığında donuk donuk parlayan yalnız bir dikilitaş gözüne çarptı.

Raonaid sanki görünmeyen bir güç tarafından çekiliyormuş gibi daha hızlı koşmaya başladı. Taşın yanına vardığında dizlerinin üzerine çöktü.

Lachlan ona yetiştiğinde nefes nefeseydi. Ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi, gözlerini Ranoid'den ayırmadan taşın yanma, çayırların üstüne oturdu.

Raonaid gözleri taşa dikili bir halde tam bir saat orada durdu. Kısa bir süre sonra Lachlan gözlerini açık tutmakta zorlanmaya başladı. Uyumak istiyordu, gözkapakları kapanmak üzereydi ama uyuyamazdı. Henüz değil.

Sonunda Raonaid uzandı, kayanın pütürlü yüzeyine dokundu. Başparmağının tırnağıyla yüzeydeki pütürlerle oynuyordu.

Biraz ilerde oturan Lachlan onu daha yakından ve dikkatle inceliyordu, sonra bakışlarını taşa çevirdi. Raonaid oraya bir şeyler mi yazmaya çalışıyordu?

Raonaid açık avucuyla taşa vurmaya başladı. Sanki o bir taş değil de üzerine kilitlenmiş bir kapıydı. Kaçmak istiyor ama kimse yardımına koşmuyormuş gibi panik içindeydi. Taşa bütün gücüyle tekrar tekrar vurdu, sonra yeniden topuklarının üzerine oturup gözlerini taşa dikti. Heykel gibi hareketsiz ve sessiz bir şekilde bir saate yakın öylece oturdu orada.

Lachlan onu uyandırmadı

Şafağın ilk ışıkları havayı aydınlatmaya başladığında Raonaid eteklerini tutarak ayağa kalktı, konakladıkları yere doğru yürümeye başladı. Lachlan tek bir kelime bile etmeden arkasından yürüdü, Raonaid yatağına yatıp yeniden uykuya dalarken başında bekledi.

***

Catherine tavada kızaran etin kokusuna uyandı.

Sersemlemiş bir halde doğruldu, birkaç saniye sonra avucunun içinde müthiş bir acı hissetti. Elini kaldırıp baktı, avucu kıpkırmızı ve çizik çizikti. "Elimi mi yaktım ben?"

Lachlan tavayı yanındaki taşın üstüne bıraktı. Cevap vermeden önce, ateşin üzerindeki kahve demliğinden bir fincan kahve doldurdu ve genç kadına uzattı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Catherine,

başını parlak günışığında Lachlan'a çevirdi. Battaniyeyi bir kenara atarak kahveyi aldı. "Beni korkutuyorsun."

"Eee, bunu hak ettin kadın. Sen de dün gece beni çok korkuttun."

"Nasıl yani?"

Lachlan ateşin başında ayakta duruyordu. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Raonaid fincanın içine bakarak hafızasını zorladı ama boşunaydı. Bu sabah da ötekilerin aynısıydı.

"Hayır, hatırlamıyorum," diye cevap verdi, "ama sen bana anlatırsın diye umuyorum. Ne yaptığımla, nerede olduğumla ilgili daha fazla sürprize tahammülüm yok artık."

Lachlan kendine de bir fincan kahve doldurdu. "Uykunda yürüdün. Seni uyandıramadım, sadece arkandan geldim."

Raonaid'in sinirleri yay gibi gerilmişti. "Ne yaptım?"

"Şu yamaçtaki dikilitaşa yürüdün, neredeyse bütün gece önünde oturdun. Parmaklarınla, ellerinle taşı tırmaladın. Elin o yüzden acıyor."

Raonaid kulaklarına inanamayarak dinliyordu. "Ama bu çok ürkütücü." Midesi bulanıyordu. "Orada, bir taşı yumruklayarak karanlıkta dolaştığımı düşündükçe tüylerim diken diken oluyor."

Lachlan başını iki yana salladı. "Öylesine dolaşmıyordun. Nereye gittiğini biliyor gibiydin. Sanki o taşa doğru çekiliyordun."

Catherine kaşlarını çattı. "Ama nasıl? Neden?"

Lachlan doğrudan ona baktı. "Buna ben cevap veremem. Benim anlayabileceğim bir şey değil. Ama şunu söyleyebilirim: Raonaid en güçlü rüyalarını Callanais'teki

taş dairelerin orada görürdü. Angus onun o taşlara doğru adeta çekildiğini, kendisinin de arkasından gittiğini anlatırdı. Hatta Kinloch'u yeniden ele geçireceğinin rüyasını da burada görmüş. Gerçekten de bir süre sonra Angus baba ocağını yeniden kazanmıştı."

"Neler söylüyorsun sen? Geleceği mi görüyordum yani? Ama ben bir şey hatırlamıyorum. Geleceğe dair hiçbir şey görmedim."

"Hayır, ben de gördüğünü sanmıyorum. O yüzden taşı yumruklamış olabilirsin. Çok öfkeli gibiydin."

Catherine sesizce Lachlan'a baktı. "O zaman bu bir kanıt olabilir. Gerçekten Raonaid olduğumun kanıtı."

Sonunda gerçeği öğrendiği için rahatlamış olmalıydı, oysa sadece berbat bir yalnızlık ve bir yakınını kaybetmiş gibi derin bir acı hissediyordu sadece.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi Lachlan.

"Sanırım öyleyim. Belki de insanlara lanetler yağdıran, intikamcı cadı olmak istemiyorumdur. Ailemin gerçek ailem olduğunu, beni kendi çıkarları için kullanmadıklarını keşfetmek istiyorumdur." Başını kaldırdı. "Raonaid olmak istemiyorumdur belki. Catherine olmak istiyorumdur."

Lachlan'ın gözlerinde tarifsiz bir heyecan vardı. "Özür dilerim," dedi.

Catherine başını eğdi, kahvesini bitirdi. "Angus ile karşılaştığımızda ne olacak?" diye sordu. "Beni tanıyacaktır, orası kesin de, ona yaptıklarım için beni affedebilecek mi?"

"Ne yazık ki buna da cevap veremiyorum."

"Belki de geri dönsek daha iyi olacak," dedi Raonaid aceleyle. "Artık oraya gitmek istediğimden o kadar da emin değilim."

Lachlan kahve fincanını başına dikti, kalan birkaç damlayı ateşin üzerine döktü. Yeniden konuşmaya başladığında sesinde bir düşmanlık, gözlerinde tehdit vardı. "Şimdi fikrini değiştiremezsin Raonaid. Bana söz verdin. Hafızana kavuşmak zorundasın."

"Böylece üzerindeki laneti kaldırabilirim, değil mi?"

"Evet."

Elbette Lachlan'ın Drumloch'a gelmesinin en önemli nedeni buydu. Bu yüzden Raonaid'i de yanında getirmişti. Onu *kurtarmak* için burada değildi. O da Montgomeryler gibi Raonaid'den bir şeyler bekliyordu.

Her iki durumda da Raonaid hafızasına kavuşmak zorundaydı. Nedenini bilmiyordu ama bütün cevapları Kinloch'ta bulacağından neredeyse emindi.

"Bana çok yardımcı oldun, bunu inkâr edemem," diye itiraf etti Raonaid. Ona verdiği sözü unutmamıştı. "En azından bir sırrı çözdün. Artık büyücü Raonaid olduğumu biliyorum. Onun için sanırım sana borçluyum. Üzerindeki laneti kaldırmak için elimden geleni yapacağım."

Lachlan sabırsızlıkla yüzüne bakarken Raonaid'in midesi düğüm düğüm oldu.

"Hadi toparlan," dedi Lachlan. "Yola çıkma zamanı."

Bölüm 11

Catherine, at üzerinde İskoçya'nın dağlarında iki gün boyunca yaptığı yolculuğun insanın sınırlarını zorlayan bir deneyim olduğunu düşünüyordu ama yanılmıştı. Sonraki günler, güçlerinin çok daha zalimce test edildiği bir süreç olmuştu. Sonunda altın madalyayı hak etmiş olmalıydılar.

Her sabah erkenden kalkmışlar, çabucak kahvaltı etmişler, heybelerini toplamışlar, atlarını amansız bir öfkeyle bilmedikleri yollara doğru dörtnala sürmüşlerdi. Sanki şeytan sivri dişli tırmığı, alev alev yanan öfkesiyle peşlerinden kovalıyormuş gibi at koşturuyorlardı.

Atlar hep aynı hızda koşamıyorlardı; ormanlardan geçerken mecburen yavaşlıyor, ara sıra dörtnala kalkıyor, sık sık da dinlenmek ve yemek yemek için duruyorlardı.

Yolculuğun beşinci gününde, tepelerin arasında yılan gibi kıvrılarak akan bir dereden geçerken Catherine bulutlu gökyüzüne baktı, daha rahat oturmak için eyerin üstünde yer değiştirmeye çalıştı ama bacakları kütük gibi olmuştu. Cildi kurumuştu, başını eğdiğinde güzelim ipek kadife

elbisesinin bütün renk ve ihtişamını kaybettiğini, sıradan pis bir elbise haline dönüştüğünü fark etti. O parlak kızıl saçları, kirli bir saman demeti gibi sırtında sallanıyordu.

Irmağı geçerlerken atlar, karşıya ulaşmak için akıntıyla boğuşmak zorunda kaldılar. Catherine'in etekleri suyun üzerinde yüzüyordu. Buz gibi su dizlerine kadar yükseldiğinde Catherine anılarının bütün bunlara değip değmeyeceğini düşündü.

Lachlan, Catherine'den oldukça ilerdeydi. Dik bir yokuşu tırmanarak tepeye çıktı ve heyecanlı atını dizginlerini çekerek durdu. Rüzgâr Lachlan'ın gür siyah saçlarını karıştırıyor, sırtındaki yuvarlak kalkan geniş omuzlarına çarpıyor, pelerini rüzgârda dalgalanıyordu.

Lachlan, Catherine'in bu fırtınadaki tek limanıydı. Catherine topuklarını atın karnına vurarak hızlandı, kısa bir süre sonra yanındaydı. Etrafına bakındı. Önlerinde geniş, muhteşem bir manzara uzanıyordu. İskoçya'nın dağları, ormanları, gölleri, akarsuları ayaklarının altındaydı.

"İşte orada!" dedi Lachlan. Uzaklardaki bir dağın eteklerini işaret ediyordu. Dağın tepesi yoğun sisle kaplıydı ve ovaya doğru yayılıyordu. "Kinloch orada. Görüyor musun?"

Catherine gözlerini kısarak baktı, dört köşesinde dört kule olan, etrafı surlarla çevrili, taş binayı fark etti. Doğusunda küçük bir köy ve ortasında bir pazar yeri vardı. Sis yüzünden çok net görünmüyordu.

"Evet, görüyorum," dedi Catherine. Yeniden eyerine yerleşirken tüm bedeni ürperdi. Çok uzun bir yoldan gelmişlerdi ama artık, geçmişe ait tüm sorularına cevap verebilecek olan tek adamla karşılaşmak üzereydi.

Eski sevgilisi. İhanet ettiği adam.

"Ne kadar sürer oraya varmamız?" Atı da kendisi kadar yorulmuş, nefes nefese kalmıştı.

"Bu hızla gidebilirsek eğer akşam yemeğine yetişebiliriz. Devam edebilecek misin?"

Catherine, Theodore'un boynunu okşayarak başıyla onayladı. Ama huzursuzdu. Şatonun kapısından geçtiklerinde neler olabileceğini düşünmek bile ürkütücüydü. Eğer Tanrı izin verir de, cadı olarak hayatının ayrıntılarını hatırlarsa ne hissedecekti?

Lachlan büyücü kadının çok kıskanç ve sinirli biri olduğunu söylemişti. O zaman Aslan'ın karısı, Catherine'i güler yüzle karşılamayacaktı herhalde. Catherine'in gözlerini oymak isteyeceği kesindi

"Kinloch'un Leydisi içeri girmeme izin verir mi acaba?" diye sordu Catherine. "Ona sürtük dediğimi söylemiştin. Bunu doğrudan yüzüne mi söyledim?"

"Evet, yüzüne söyledin," dedi Lachlan. "Hemen sonra da onu odandan dışarı atıp kapıyı yüzüne çarpmıştın."

Catherine, sislerin arkasından belli belirsiz görünen şatoya baktı dikkatle. "Aman Tanrım, ne düşünüyormuşum ki? Sonuçta onun evinde misafirmişim."

Lachlan'ın yüzündeki gülümseme silindi, kaşlarını çattı. "Yanlış kadını kaçırdığımı düşünmeye başladım."

"Bir kere," dedi Catherine inatçı bir ifadeyle başını sallayarak, "sen beni kaçırmadın. Ben seni zorladım. Hem neden böyle bir şey düşünmeye başladın ki şimdi? Bilmem gerek."

"Çünkü Raonaid böyle nezaket kurallarına pek aldırış etmezdi."

Catherine dikkatle Lachlan'ın yüzüne baktı.

Lachlan çenesini kapadı, atını derenin öteki tarafına sürdü.

Catherine kısa bir süre bekledikten sonra arkasından gitti. Hâlâ emin değildi. Bu yorucu yolculuğa kalkışmakla doğru mu yapmıştı? Belki de korkunç bir hataydı bu. Lachlan'ın anlattıklarına bakılırsa büyücü kadın hiç de sevimli biri değildi.

İnsanın kendini sevmeme düşüncesi çok rahatsız ediciydi. Kendi ruhuna bu kadar uzak olmak çok ürkütücüydü.

***

Lachlan atıyla ormandan çıkar çıkmaz şatonun kulelerinden borular ötmeye başladı. Şaşırmamıştı. Protokolü biliyordu. Üç yıl önce, Angus'la birlikte MacDonald savaşçılarından oluşan bir orduyla şatoyu düşmanın elinden kurtardıkları zaman, bu kuralları kendisi koymuştu.

Sonraki aylarda, Lachlan hayatını bu surları yeni bir düşman saldırısına karşı korumaya adamıştı. Sonra en kötüsü geldi. Düşmanları içeri sızmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Sonunda Aslan Angus zaferi kazanmış, Lachlan da kutlamalarda onun yanındaki yerini almıştı. Ama bunlar çok uzun zaman önceydi. Lanet olayından sonra her şey değişmişti. Lachlan, Savaş Lordu olarak görevlerini tamamlamamıştı. Kuzenini ve dostlarını, büyücü kadını aramak uğruna yarı yolda bırakmıştı. Bu yüzden şu anda kendisine ateş edilmeyeceğinden emin değildi doğrusu.

Raonaid atını Lachlan'ın yanına sürdü. "İtiraf etmeli-

yim ki borular insanı biraz ürkütüyor. Bizi hemen tanırlar mı?"

Lachlan gözlerini huzursuzca bir kuleden diğerine gezdirdi, surların arkasından koşuşmalar, sert komutlar duyuluyordu. "Bence zaten tanıdılar bile ve bu da iyiye işaret değil. Ölümcül düşmanlar listesinin başında sen varsın. En azından ben ayrılmadan önce öyleydi."

"Harika!" dedi Catherine. "Beni vurmazlar, değil mi?"

"Umarım vurmazlar. Yerin iki metre altında olsaydın daha güvende olurdun."

Islak çayırların üzerinden geçerek köprüye yaklaşırken demir parmaklıkların kaldırıldığını gördüler. Demirleri kaldıran makara ve zincirlerin sesi Lachlan'ın tüylerini ürpertti. Ama, neyse, hiç olmazsa birileri içeri girmelerine izin vermişti.

Lachlan, kapının arkasında onları nelerin beklediğini bilmiyordu daha, ne de olsa bir yıldır Angus'la görüşmemişti, üstelik pek de iyi ayrılmamışlardı.

Büyük meşe kapılar önlerinde açıldı ve gölgeler içindeki kemerli kapıdan geçip kare şeklindeki avluya girdiler. Avluda telaş vardı. Uşaklar onlara doğru koşuyor, hizmetçi kadınlar bir kenarda durmuş, onlara bakarak dedikodu yapıyorlardı. Silahlı üç nöbetçi onlara doğru ilerledi. Tüfeklerini göğüslerine doğrultmuşlardı. Silahların emniyeti açılırken duydukları ses, Lachlan'ın kanını dondurdu çünkü o burada bir düşmandı artık.

Dizginleri bırakarak ellerini havaya kaldırdı.

"Ellerini havaya kaldır," dedi Raonaid'e.

"Burasının senin evin olduğunu sanıyordum," dedi Raonaid bu ciddi komuta uyarken, "bildiğim kadarıyla Angus da kuzenindi."

"*Eskiden* burada yaşıyordum," diye açıkladı Lachlan. "Ve evet, Angus benim kuzenim ama birbirimizi son gördüğümüzde, bir kılıç düellosunda neredeyse onu öldürüyordum."

Raonaid şaşkınlıkla baktı. "Ve bunu bana söylemeyi unuttun, öyle mi?"

"Unuttum."

"Şefini öldürmeye kalktığını nasıl unutursun?"

Lachlan omzunun üzerinden ona baktı. "Çok sarhoştum. Konulana bak hem! Sen adını bile hatırlayamıyorsun."

***

"Lachlan MacDonald, sen misin?"

Catherine gözlerini derinden gelen, kendinden emin, avluda yankılanan bu sesin sahibi kadına çevirdi.

"Evet leydim!" diye cevap verdi Lachlan. Elleri hâlâ havadaydı. "Nöbetçilerinizi çekmek lütfunda bulunur musunuz? Eğer kabul salonuna gidecek kadar yaşamama izin verirseniz, bütün hatalarımdan dolayı af dilemek için geldim."

Catherine surların üzerindeki kadına dikkatle baktı. Mavi beyaz çizgili sade bir etek, bol beyaz bir gömleğin üstüne dantelli sarı bir korse giymişti. Kuzgun siyahı dalgalı saçları yanlardan toplanmıştı ve arkasında iri bukleler halinde beline kadar uzanıyordu. Çok güzel ve soylu duruyordu. Kinloch'un dişi aslanı olmalıydı. Yani ev sahibeleri. Raonaid'in bir zamanlar sürtük diye hakaret ettiği kadın.

Gwendolen MacDonald eliyle nöbetçilere işaret edince adamlar silahlarını indirdiler. Catherine rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Lachlan eyerin üzerinden eğilerek atın önünde duran adamlarla konuşmaya başlamıştı. "Seni gördüğüme çok memnun oldum Andrew. Bakıyorum sakal bırakmışsın. Yakışmış."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz efendim?" diye cevap verdi Andrew çenesindeki sakalları okşayarak. "Karım hiç beğenmiyor. Babasına benzediğimi söylüyor."

Lachlan kıkırdayarak atın üzerinde iyice eğildi. "O zaman hemen kes. Önceliklerini doğru belirlemelisin evlat, ve eşini mutlu etmek, bu listenin başında gelmeli, her zaman."

Genç adam gülümsedi. "Böyle diyeceğinizi biliyordum efendim. Kadınları mutlu etmek konusunda en doğru tavsiyeyi verecek tek kişi varsa, o da sizsiniz."

Öteki nöbetçiler de, silahlarını yerlerine koyarken mırıldanarak aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Lachlan arkasına yaslandı. "Söylediklerimi ben de uygulayabilsem..."

Avluda toplananların Catherine'i kin ve öfke dolu gözlerle izlemeleri ortamda gergin bir huzursuzluk yaratmıştı. Catherine bir an ortaya çıkıp kendini anlatmayı, lanetin aslında kendi suçu olmadığını açıklamayı düşündü ama sonra vazgeçti. Hatırlayamadığı bir hayat hakkında tartışmaya girmek doğru olmazdı.

Gwendolen, Kinloch'un Leydisi, kulenin merdivenlerinden indi, avluyu geçerek yanlarına geldi.

Lachlan onu karşılamak için atından indi. Catherine atının üstünde huzursuzca beklerken ikisi sevgiyle kucaklaştılar.

Biraz önce verilen emre karşın nöbetçilerden biri tüfe-

ğini yeniden Catherine'e doğrulttu. Adam, sanki Catherine birkaç saniye sonra Aslan'ın karısını öldürmeye kalkışacakmış gibi davranıyordu.

Öyle görünüyordu ki Catherine, Lachlan kadar kolay affedilmeyecekti.

"Seni yeniden görmekten umudu kesmiştik artık," dedi Gwendolen bir adım geri çekilerek. Lachlan'ın yüzüne baktı, gözleri yaşlarla doldu. "Seni çok özledim. Biliyorsun, olanlar için seni hiç suçlamadım. Tamamen bir kazaydı. Neyse, geçti gitti hepsi. Hepimiz o olayı unuttuk bile."

Catherine, söz konusu olayın kılıç düellosu olduğunu tahmin etti.

"Evet, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Lachlan. "Angus ne diyor bu konuda? Sen yaradılışın gereği bağışlayıcı bir kadınsın Gwendolen. Ama Angus'un duyguları çifte su verilmiş çelik gibidir. O beni affetti mi?"

Gwendolen özür diler gibi başını yana yatırdı. "Bence bu konuyu onunla konuşmalısın, benimle değil. Köye gitmişti ama boruları duymuştur, birazdan burada olur." Lachlan'ın kolunu sıktı. "Sadece şunu söyleyeceğim. Aranızdaki sorun, onu kılıç oyunlarında neredeyse öldürmen değil. Asıl sorun, tek kelime etmeden buradan ayrılman. Bir yıldır senden hiç haber alamadık."

Lachlan uzunca bir süre sustu. "Özür dilemem gereken bir sürü hata yaptım." Başını kaldırarak kulelerdeki nöbetçi kulübelerine baktı. "Yerime bir başkasını buldu mu?"

"Yeni bir ordu komutanı mı?" diye atıldı Gwendolen. "Kesinlikle hayır! Senden daha çok saygı duyduğu ve güvendiği biri yoktu. Şatoyu korumak gerektiğinde ordunun başına kendisi geçiyor."

"Neyse ki ben gittiğimden bu yana barış var buralarda."

Gwendolen başını iki yana salladı. "Korkarım öyle değil. Son zamanlarda yeni bir takım gelişmeler oldu. Bu arada..."

Gwendolen'in ürkütücü kahverengi gözleri, yüzü bembeyaz olan Catherine'in gözlerine dikildi. Catherine kadının sorgulayan gözlerine hapsolmuş gibiydi.

Aslan Angus şimdi uzaklarda olabilirdi ama öyle görünüyordu ki karısı, her şeyi idare edebilecek yetkinlikteydi.

"Görüyorum ki yanında birini getirmişsin," dedi Gwendolen. "Bir arkadaşın olarak mı burada, yoksa esirin olarak mı?"

Lachlan da gözlerini Catherine'e çevirdi. Catherin kendini kavanoza konmuş bir böcek gibi hissediyordu.

"Esirim demek pek doğru olmaz," diye cevap verdi Lachlan, "çünkü kendi isteğiyle geldi benimle. Ama arkadaş da değiliz."

Lachlan'ın sesindeki düşmanca ton yüzünden Catherine'in midesi düğüm düğüm oldu. Avluya girdikleri zaman, genç kadın kendini güvende hissetmişti. Lachlan onun koruyucusu ve yol arkadaşıydı. Ama şu anda İskoçyalı'nın gözlerindeki ifade, o güven duygusunu paramparça etmişti.

Ve daha fazlası vardı. Beş gündür yol arkadaşlığı yapıyorlardı. Bu süre içinde Lachlan, Catherine'e çok iyi davranmıştı. Özellikle uykusunda yürüdüğü ve kâbus gördüğü gecelerden sonra. Ama şimdi ne olduysa her şey birden değişmişti. Catherine, artık Drumloch mirasının varisi değildi. O artık lanetli büyücü Raonaid'di. Bu karanlık kimliği kabullenmek zorunda kalmak içini acıtıyor, göğsünü ağrıtıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Gwendolen. "Aksi halde sana da büyü yaptığından kuşkulanacaktım."

Aslan'ın karısı, Catherine'in atına yaklaştı. Gözleri hâlâ onun üzerindeyken atın burnunu okşadı.

"Bu kapıdan geçmene izin verdim," dedi Gwendolen, "çünkü bu adamla birlikte geldin. Kendisi benim için çok değerli ve önemlidir. Ama şunu iyi bil ki Raonaid, keyfimi kaçıracak en ufak bir şey yapar ya da söylersen, kendini anında bu duvarların dışında bulursun. Beni anlıyor musun?"

Kadının buz gibi sesi, Catherine'i tepeden tırnağa ürpertti ama yine de soğukkanlılığını elden bırakmadı. "Leydi MacDonald, bana güvenmemekte haklısınız ama kendimi ifade etmem için bir fırsat vermenizi rica ediyorum sizden. Açıklamamı dinleme büyüklüğünü gösterin, lütfen."

"*Kendini ifade etmek mi*?" dedi Gwendolen küçümseyerek. "Üç yıl önce, kocamı baştan çıkararak benden çalmaya çalıştın. Sonra düşmanlarıyla işbirliği yaparak onu öldürmeye kalktın. Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey hakkındaki düşüncelerimi değiştiremez Raonaid. Sana asla güvenmem, *asla*!"

Catherine omuzlarını dikleştirdi. "Ama yine de kendimi size anlatmak istiyorum. Bana inanabilir ya da şatonun duvarlarından aşağı attırabilirsiniz, orası size kalmış."

Gwendolen, Theodore'un başını okşamaya devam ederken gergin bir sessizlik oldu. Gwendolen, Lachlan'a döndü. "Sen ne dersin Lachlan? Anlatmak istediği hikâye, dinlemeye değer mi acaba?"

Lachlan yaklaştı. "Bence değer Gwendolen, ama inanıp inanmamak senin bileceğin iş."

Gwendolen atın yanından uzaklaştı, uşaklardan birine yaklaşması için işaret etti. "İkiniz de çok yorgun görünüyorsunuz," dedi Lachlan'a. "En son ne zaman yemek yediniz?"

"Eğer sıcak ev yemeğini kastediyorsan," diye cevap verdi Lachlan, "çok uzun zaman oldu. Beş gündür heybelerimizdekilerle idare ediyoruz."

"O zaman ikiniz de benimle gelin. Odalarınız hazırlanırken size yiyecek bir şeyler getirteyim."

Catherine atından indi, uşak Theodore'u ahırlara götürdü.

Gwendolen, Catherine'i baştan ayağa iyice süzdü. Çamurlanmış etekleri, parça parça olmuş korsesi gözünden kaçmamıştı. "Giyecek başka bir şeyin var mı?"

"Hayır yok," dedi Catherine. "Görüntüm için özür dilerim leydim. Hiç de uygun bir seyahat giysisi olmadığının farkındayım ama Drumloch Malikânesi'nden akşam yemeğinden hemen sonra aceleyle çıktık. Üzerimi değiştirecek ya da yanıma saç fırçası alacak vaktim olmadı."

Gwendolen şaşkınlıkla Catherine'e baktı. "Drumloch Malikânesi mi?"

"Uzun hikâye," dedi Lachlan, "çok da ilginç. Önce yemek yiyebilir miyiz?"

Gwendolen ikisini de süzdükten sonra başını sallayıp onları büyük salona götürdü.

Bölüm 12

Kocaman bir tabak kuzu pirzolası, yanında haşlanmış sebzeler, yoğun ve baharatlı bir sos, yanında bir kadeh şarap ve taze ekmekten oluşan yemeği zevkle yiyip bitirdiler. Sonra Lachlan'ı Angus'la görüşmek üzere küçük salona davet ettiler. Angus da Lachlan ve Raonaid'den kısa bir süre sonra atını dörtnala sürerek şatoya gelmişti.

Lachlan kuzenini yaklaşık bir yıldır görmemişti. En son konuştuklarında Angus, bir dizinin üstüne çökmüştü, karnından kanlar akıyordu. Lachlan'ı bir kılıcı bile doğru dürüst tutamayan ayyaşın teki olmakla suçluyordu.

Angus haklıydı. Lachlan gerçekten de zilzurna sarhoştu o sabah. Başka günlerde de aynıydı. Lanetlendiğinin ikinci yılı çok kötüydü. Acı ve öfke içinde dibe vurmuştu. Kinloch'u terk edip düşmanının peşine düşmekten başka çare düşünemiyordu. O lanet, kendisini geçmişi sonsuza kadar yeniden yaşamaya mahkûm etmişti. Eğer bir kadına âşık olmaya kalksaydı, doğum yatağında onun canhıraş çığlıklarını dinlemek zorunda kalacaktı. Tıpkı Glenna'nınkiler

gibi. Cenaze töreninde, onu öldürenin kendisi olduğunu bilecekti. Glenna'nın ölümünden Lachlan sorumluydu.

Böylece Lachlan, Kinloch Ordusu Komutanı olarak görevinden ayrılmış, o cadının peşine düşmüştü. O cadı, yaptığı büyüyle Lachlan'ı cehenneme mahkûm etmişti. Lachlan yaşadığı sürece, ne zaman bir kadına gülümseyecek olsa karısının ölümünü hatırlayacaktı.

Küçük salonun kapısına kadar geldi, orada durakladı. Kuzeni kendisini affedebilmiş miydi acaba? Angus o lanetli sabah aldığı yaralar yüzünden neredeyse ölüyordu. Lachlan, Angus'un yaşayacağını öğrenene kadar beklemiş, sonra odayı terk etmişti. Atını eyerlemiş, dörtnala şatodan ayrılmıştı.

Kapının önünde bir süre bekledi, sonra derin bir nefes alarak içeri girdi.

Kinloch'un ünlü Aslan'ı bir tabureye oturmuştu. Dirseklerini dizlerine koymuş, parmaklarını birbirine geçirmiş, başını öne eğmişti. Lachlan'm içeri girdiğini duyunca bakışlarını ona çevirdi. Lachlan olduğu yerde donmuş gibi kaldı.

Kuzeni çok az değişmişti. Gür, kumral saçları, buz gibi soğuk ve mesafeli açık mavi gözleri hâlâ aynıydı. Baba olmanın sevinci bile gözlerindeki o çelik misali sert ifadeyi yumuşatamamıştı. Bu da onun kişiliğinin bir parçası, diye düşündü Lachlan. Şatonun Dişi Aslanı'nın da onu değiştirmeye çalışmadığı belliydi. Gwendolen herhalde Angus'un bu yanma âşık olmuştu. Öteden beri onun bu vahşi hallerine bayılırdı.

"Senin geldiğini söylediklerinde kulaklarıma inanamadım," dedi Angus bütün haşmetiyle ayağa kalkarken.

"Köydeydim, boruların çaldığını duyunca saldırıya uğradığımızı sandım. Belki de gerçekten uğramışızdır, kim bilir? Raonaid'le birlikte geldiğinizi söylediler. O kadın benim evimde, yemeğimi yiyor, şarabımı içiyormuş. İçimden nöbetçileri çağırıp ihanetten dolayı seni hapse attırmak geliyor."

"Tamam, inkâr etmiyorum," dedi Lachlan. "Onu yanımda getirdim ama merak etme, sorun çıkmayacak. Laneti kaldırmak için geldi benimle."

Angus'un güneş yanığı yüzünden müthiş bir öfkenin karanlık gölgesi geçti. "O laneti kaldırmanın tek çaresinin buraya gelmek olduğunu mu söyledi sana? Ve sen de ona inandın mı? Onun yüzünden neredeyse asılacaktım Lachlan, unuttun mu?"

Lachlan bir iki adım ilerledi. "Öyle olmadı. Onu buraya getirmek için kaçırmak zorunda kaldım. Açıklamama izin ver lütfen."

Angus, gözle görülebilen bir çabayla sakinleşmeye çalışıyordu, bir eli kılıcının kabzasında salonun karşı tarafına yürüdü. "Tamam öyleyse, açıkla hadi."

Lachlan düşüncelerini toparlamaya çalıştı, mantıklı ve etkileyici bir açıklama yapmalıydı.

"Onu daha görmedin," dedi, "ama benimle bugün bu kapılardan geçen kadının Raonaid olduğuna neredeyse eminim."

Angus yüzünü buruşturarak, "*Neredeyse*? Ne diyorsun sen? Büyücü olduğunu inkâr mı ediyor? Başka biri mi olduğunu iddia ediyor?"

"Çok saçma, biliyorum, ama evet. Drumloch'un kayıp varisi olduğu sanılıyor. Kimden söz ettiğimi anladın mı?"

"Elbette anladım," diye cevap verdi Angus yaklaşarak. "Kaybolmadan önce İskoçya'nın en zengin kadınlarından biri olmaya adaydı. Babası büyük bir savaş kahramanıydı. Sherrifmuir'de öldü."

"Evet, doğru ve bu kadın beş yıldır kayıptı. Geçen bahar İtalya'da bir çiftliğin ahırında ortaya çıkmış, bir manastıra götürülmüş. Orada hafızasını kaybettiği anlaşılmış. Büyükannesi, Dul Kontes onun torunu Catherine Montgomery olduğunda ısrar ediyor. Daha sonra ben onun nasıl bulunduğu hakkında birçok hikâye duydum. Bir dolandırıcı olduğuna dair dedikodular var, söylentiler aldı yürüdü. Onun gerçek varis olup olmadığını kendi gözlerimle görmeliydim."

Angus şüphe ve merakla arkadaşına biraz daha yaklaştı. "Raonaid'in mirası çalmak için Catherine Montgomery rolünü oynadığına mı inanıyorsun?"

Angus her zamanki gibi bütün taşları çabucak yerine oturtmuştu. Lachlan, "Olabilir," dedi. "Başlangıçta, çok akıllıca bir oyun olduğunu düşünmüştüm. Böyle bir numarayı ancak Raonaid yapabilir. Ama Drumloch Malikânesi'nden ayrıldığımızdan bu yana bazı şeylerden kuşkulanmaya başladım. Şimdi neye inanacağımı bilemiyorum. Biliyorsun, Raonaid bazı rüyalar görüyordu. Bunlardan birine ben kendim tanık oldum. Artık o hatırladığım zehirli, üçkâğıtçı kadın değildi sanki. Eski hayatına dair hiçbir şey hatırlamadığını söylerken yalan söylemiyor gibiydi. Ancak lanet hakkında da bir şey hatırlamıyor olması benim için önemli bir sorun."

Angus, iyi aydınlatılmış odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Sonra durakladı, Lachlan'a baktı ilgiyle.

"İskoçya'nın barış içinde olduğunu düşünüyormuşsun, Gwendolen öyle söyledi."

Lachlan huzursuzca kıpırdandı. O, Angus'un eski ordu komutanıydı, politik düşünceleri de hemen hemen aynıydı. Ama bir yıldır kişisel sorunlarıyla o kadar meşguldu ki bütün dünya ve politikayla ilişkisini koparmıştı.

"Barışta değil miyiz?" diye sordu Lachlan. Dünyadan bu kadar habersiz olduğu için biraz utanmıştı.

Angus büfeye doğru ilerledi ve ikisine de birer bardak viski doldurdu. "Yeni bir isyan çıkacağı söylentileri var. Bunun yanında senin hikâyen şaka gibi kalıyor."

"Nasıl söylentiler bunlar? Ve bunların benim durumumla ne ilgisi var?" diye sordu Lachlan kuzeninin uzattığı viskiyi alırken.

"Casuslarımın söylediklerine göre –ki dostum Duncan MacLean da bunları doğruluyor– yeni bir Jakoben ayaklanması için hazırlıklar yapılıyormuş. Yaz boyunca çalışmalarını sürdürmüşler."

"Bu işin arkasında kim varmış?" diye sordu Lachlan. Son derece rahatsız olmuştu. Bu insanlar, Kral Stuart'ın tahta geçmesi için birçok ölümcül savaşa katılmışlardı. Çok fazla kan dökülmüştü. Lachlan da kuzeni Angus gibi bütün bunlardan bıkmıştı. Barış istiyordu.

"Ebedi düşmanım ve kayınbiraderim," diye cevap verdi Angus, "Murdoch MacEwan ve sevgilisi."

Angus viskisinden kocaman bir yudum aldı. İçki boğazını yakarak geçerken dişlerini sıktı.

"Kimmiş bu sevgili?" diye sordu Lachlan. Kafasından belli belirsiz bir görüntü geçmişti.

"Anlatılanlara bakılırsa, Murdoch esrarengiz bir güzel

tarafından büyülenmiş. Bu güzel, onu kılıcını kuşanıp eski kral için savaşmaya ikna etmeye çalışıyormuş. Eğer böyle yaparsa, büyük güç ve servet kazanacağına dair söz vermiş."

Lachlan kaşlarını çattı. "Bu gizemli güzelin Raonaid olduğuna inanıyorsun."

"Başka kim olabilir?" diye cevap verdi Angus. "Birbirlerini tanıyorlar. Üç yıl önce Raonaid, Murdoch'un şatoma girebilmesi için ne gerekirse yapmış, boynuma yağlı ilmeği geçirmişti. Bütün bunları Stuart için yapmıştı."

"Peki onlar *birlikteler* mi?" diye sordu Lachlan, içindeki tutkunun ayaklandığını hissetti. "Aynı yatağı mı paylaşıyorlarmış demek istiyorum."

Bunu hayal etmek bile o yenilmez otokontrolünü yerle bir etmişti bir anda. Raonaid ve Murdoch? Sevgililer? Lachlan dişlerini sıkarak nefesini kontrol etmeye çalıştı. *Kahretsin! Böyle bir şey mümkün olamazdı.*

"Bilmiyorum," dedi Angus. "Raonaid yüksek sosyeteye pek girmez. Her zaman uzak durmuştur. Daha çok geceleri yaşar o. Onun için bir şey söylemek zor."

"Öyleyse büyük olasılıkla," dedi Lachlan kabullenmek zorunda kalarak, "Raonaid, mirasçıymış gibi Drumloch Malikânesi'nde yaşıyordu, sonra bu kalenin surları içine girebilmek için benimle yolculuk yapmaya karar verdi, bir yandan da gizlice Murdoch'la işbirliği yaparak isyan çıkarmayı planlıyordu. Sevgilisi olarak Murdoch'a yardım ediyordu."

Aman Tanrım... Kör edici bir öfke Lachlan'ın beynini yakıyordu. Bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu.

Angus gözlerini ona dikti. "Gerçeği öğrenmenin tek bir

yolu var. Hemen onu buraya getir. Onunla bir yıl birlikte yaşadım. Sayısız kez seviştim. Onun Raonaid olup olmadığını kesinlikle anlarım. Hafızasını gerçekten kaybedip etmediğini de söyleyebilirim."

Lachlan içkisini bitirip bardağını masaya bıraktı. "Burada bekle." Fırtına gibi odadan çıktı. Çoktan büyüsüne kapıldığı kadın hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıydı. "Hemen geleceğim."

Bölüm 13

"Anlattıklarımdan *herhangi* birine inanıyor musunuz?"

Catherine beş yıllık yokluğunu, hafızasını kaybettiğini ve hiçbir şey hatırlamadığını, Drumloch Malikânesi'nde kendisine saldırdığını ve laneti kaldırması için onu buraya getirdiğini anlatmayı yeni bitirmişti.

Gwendolen'in gözleri kuşkuyla kararmıştı. Yerinden kalkarak odayı arşınlamaya başladı.

"Bu anlattıkların düpedüz hikâye. İnanmam için senin sözlerinden fazlası gerekiyor. Şu an sana baktığımda gördüğüm tek şey, kocamın eski sevgilisi olan bir kadın. Evime girip kocamı bana karşı doldurduğunu unutmadım. Kıskanç, üçkâğıtçı şirretin tekiydin, gördüğüm kadarıyla hiç değişmemişsin. İstediğin kadar zavallı mirasçı kız rolünü oynayabilirsin ama beni kandıramazsın. Bu yüzden benden dostluk ya da destek bekleme boşuna. Sana yardımcı olamayacağım. Yapabileceğim tek şey, Lachlan'ı sağduyuya davet etmek olabilir. Ona yeterince zarar verdin zaten. Onu yeniden incitmene seyirci kalmayacağım."

Catherine ayağa kalktı. "Lachlan'ı incitmek gibi bir niyetim yok, merak etmeyin." Gwendolen kendisine güvenmemekte yerden göğe kadar haklıydı ama sözleri çok ağırdı. Catherine, Gwendolen'in ondan bu kadar nefret etmesine yol açacak ne yapmıştı, bilemiyordu. "Geçmişte yaptığım hatalar yüzünden beni affedememeniz beni hayal kırıklığına uğrattı doğrusu," diye devam etti. "Ama anladığım kadarıyla yaptıklarım gerçekten affedilir şeyler değilmiş. Bu yüzden en kısa zamanda Kinloch Şatosu'ndan ayrılacağım. İstenmediğim yerde kalacak değilim."

Tam o sırada Lachlan içeri girdi. İki kadın da aynı anda, "Lachlan..." diyerek onu karşıladı.

Lachlan kapıda durup, "Neler oluyor burada?" diye sordu. "İkinizin de yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş."

"Yapılan yanlışları konuşuyorduk," dedi Gwendolen öfkeyle.

"Anlattığım hiçbir şeye inanmıyor," diye açıkladı Catherine.

Lachlan gözlerinde sinsi bir ifadeyle yaklaştı. "Her şeyin doğrusunu anlayacağız şimdi. Benimle gel, Angus seni görmek istiyor."

Catherine'in kalbi göğüskafesinde taklalar atıyordu sanki. Onun da istediği bu değil miydi? Buraya eski sevgilisiyle karşılaşmaya, unuttuğu anılarını hatırlamaya, eski hayatına dair her şeyi öğrenmeye gelmişti.

Ev sahibesi yaklaştı. "Ne oldu Raonaid? Sapsarı oldun birden. Angus senin hepimize yalan söylediğini ortaya çıkaracak diye mi korkuyorsun? Seni zindana attıracak diye mi endişeleniyorsun?"

Catherine midesinin kasıldığını hissediyordu. "Evet,

korkuyorum aslında. Eğer kocanız böyle bir karar verirse kaderime razı olacağım ama şunu bilin ki, pişman olduğuma inanana kadar huzur bulmayacağım."

Gwendolen'in yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Lachlan kaşlarını çatarak, "İçinde bulunduğum ikilemi görüyor musun?" diye sordu Gwendoline'e. "Aynı kadın değilmiş gibi."

Sözlerini bitirirken başıyla Catherine'e kendisini takip etmesini işaret etti. Koridorun sonundaki sarmal merdivenin önüne geldiklerinde Gwendolen koşarak onlara yetişti.

"Ben de sizinle geliyorum!" diyerek yanlarından geçip merdivenleri çıkmaya başladı. "Bu ana tanık olmalıyım kesinlikle."

***

Odaya yaklaşırken Catherine, Lachlan'a yaklaşıp fısıldadı. "Angus geçen yıl olanlar için seni bağışladı mı?" Endişelerini yatıştırmaya çalışıyor, Kinloch Lordu'nun affedici bir yanının olup olmadığını merak ediyordu.

"Bu konuda hiç konuşmadı," diye cevap verdi Lachlan.

"Ama oldukça uzun sürdü görüşmeniz. Ne konuştunuz o kadar?"

"Seni."

Bu cevabın Catherine'in kopacakmış gibi gerilen sinirlerine bir yararı olmadı. Raonaid'in yaptığı o korkunç şeylerin hepsini biliyordu. Eğer Angus da olanları doğrularsa Catherine'in durumu gerçekten vahimdi. Ayrıca Lachlan'ın dediğine göre, Raonaid, Angus'u öldürtmeye çalışmıştı.

Kahretsin! Catherine buraya hiç gelmemeliydi. Çok korkunç bir hata yapmıştı.

Köşeyi dönüp güneş ışığının aydınlattığı odaya girdiklerinde Catherine etrafına bakındı, karşı duvardaki pencerelerin önünde oturacak bir yer arandı. Odada, kapının yanında duran iki tahta sandalye, üzerinde kadehler ve bir sürahi şarap olan bir büfe ve odanın tam ortasında bir tabure vardı. Doğu duvarını süsleyen goblenin dışında oda bomboştu. Aslan Angus ortada görünmüyordu.

Lachlan, Catherine'e döndü. "Benden istediğin her şeyi yerine getirdim. Angus'u görmen için seni buraya, Kinloch'a getirdim. Sen de sözünde duracaksın ve bu kahrolası laneti kaldıracaksın. Aksi halde seni surlardan aşağı sallandırması için onu ikna edebilirim."

Catherine'in midesi kasıldı yeniden. Gördüğü kâbuslardan sonra kendisini kollarında avutan şefkatli savaşçıya ne olmuştu? İşte karşısında durmuş, kin dolu ve suçlayan gözlerle ona bakıyordu.

Ayak sesleri duyuldu. Hepsi birden kapıya döndüler.

Gelen Kinloch Şatosu'nun Lordu, ünlü Aslan Angus MacDonald'dı. Buz mavisi gözlerindeki soğuk, buyurgan ifade bunun en belirgin kanıtıydı.

Uzun boylu, sarı saçlı, omuzlarındaki MacDonald armalı pelerini gururla taşıyan bir savaşçıydı. Altın renkli uzun saçları geniş omuzlarına dökülüyordu. Pencereden sızan parlak günışığında yüzü çok yakışıklıydı. Admaın görüntüsü Catherine'in sinirlerini germiş, ensesindeki saçları diken diken etmişti.

Eskiden sevgilisi olan adam bu muydu? Bu adam mı onun en mahrem yerlerine dokunmuş, bekâretini almıştı?

Catherine onun doğrudan yüzüne baktı. Kendini göstermeye, tanımasına izin vermeye kararlıydı. Yine de içinden bunun olmamasını diliyordu. Bu adam onu dehşete düşürmüştü. Onunla sevişmiş olmanın düşüncesiyle bile nasıl yaşayabilirdi?

"*Sen osun*," dedi Angus sakin ama kin dolu, uğursuz bir sesle. "Şimdi ne oyunlar peşindesin?" Öldürmek ister gibi Catherine'e doğru yürüdü.

Genç kadın nefesini tutarak bir adım geriledi. Ayağı tabureye takılıp sendeledi. Zaman durdu bir an. Sonra Catherine düşmekte olduğunu fark etti...

Bütün bedenini müthiş bir korku kapladı. Sırtüstü açık bir mezara yuvarlandığını gördüğü rüyası şimşek gibi çaktı beyninde.

"*Hayır, dur*!" diye haykırdı Catherine.

Bir saniye sonra gözlerini açtığında –ya da dakikalar mı geçmişti?– boylu boyunca yerde yatıyordu. Gözlerinin önünde Lachlan, Gwendolen ve Angus'un yüzleri vardı.

Lachlan hafifçe yanaklarına vurduğunu fark etti.

"Başını yere çarptın," dedi Lachlan. "Kendini kaybettin bir süre."

"Ne kadar süre?"

"Bir iki dakika sadece."

Angus, eğilmiş, açık bir nefretle, hırsla bakıyordu Catherine'e. Sonra doğruldu, ayağa kalkması için elini uzattı.

Catherine gönülsüzce de olsa uzatılan eli tutup ayağa kalktı.

"Evet?" diye sordu açık açık. "Ne karara vardınız? Ben o cadı mıyım? Bensem, bana ne yapmayı düşünüyorsunuz? Yakacak mısınız beni? Yakacaksanız hemen yapın çünkü bu dayanılmaz işkenceye artık tahammül edemiyorum."

Gerçekten çok öfkeliydi, kendini kontrol edemiyordu artık.

Angus gözlerini ona dikerek başını iki yana salladı. "Bilemiyorum, uymayan bazı şeyler var."

Catherine'in dizleri titremeye başladı, nefes almakta zorlanıyordu.

Lachlan, Angus'un kolunu sıkıca yakalayarak ısrarla sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Aslan gözlerini genç kadının yüzünde, saçlarında, göğüslerinde gezdirdi. Tepeden tırnağa iyice inceledi. Etrafında dolaştı. "Enseni görmem gerekiyor."

Catherine itiraz etmek üzere ağzını açtı, sonra böylesinin daha iyi olacağını düşünerek vazgeçti. Angus iyice yaklaştı –korkutacak kadar yakındı– ve kocaman, savaş yaralarıyla dolu elini Catherine'in saçlarının dibine uzattı. Aslan burnunu saçlarının arasına sokup koklarken Catherine'in tüyleri diken diken olmuştu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Lachlan.

"Bu kadın farklı," dedi Angus. "Aynı gibi görünüyor ama değil. Raonaid'in ensesinde bir doğum lekesi vardı."

Catherine ensesinde dolaşan, saçlarını yana çeken parmakları hissetti, Angus başını iyice eğerek dikkatle o doğum lekesini arıyordu.

Sonunda Aslan elindeki saçları bıraktı. Catherine hızla dönerek onunla yüz yüze geldi.

Angus'un gözleri az önce soğuk ve çelik gibiyken şimdi heyecanla parlıyorlardı. "Bu da yeni bir büyü değilse Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

"Ne diyorsun yani?" diye sordu Lachlan. "Raonaid değil mi?"

Angus gözlerini kısarak karşısında duran genç kadını bir daha gözden geçirdi, sonra başıyla onayladı. "Benzerlik inanılmaz," dedi. "Her şeyleri aynı ama tam olarak değil. Bunun da tek bir açıklaması olabilir. Raonaid senin..."

Catherine yerin ayaklarının altından kaydığını hissetmesine rağmen olabildiğince sakin bir tavırla Lachlan'a döndü. "Raonaid benim ikizim?" Kafası karışmış, şaşırmıştı, güçlükle nefes alıyordu.

"*Ne*?"Lachlan suratını buruşturarak başını iki yana salladı, duyduklarına inanamıyor gibiydi.

Catherine de inanamıyordu aslında. "İkizim."

Gözlerini yere çevirdi. Rüyasında gördüğü hayalet, kendininkine eş başka bir ruhun varlığını algılaması... Bütün bunların bu kayıp ikizden, aynı dölyatağını paylaştığı kardeşinden kaynaklandığı gerçeği tokat gibi çarptı yüzüne. O her zaman bilinçaltında varolmuştu.

"Bu durumda her şey değişir," dedi Lachlan.

Catherine onun neyi kastettiğini biliyordu. Nasıl bilmezdi ki? Yüzü her şeyi açıkça anlatıyordu. "Evet, değiştirir," diye cevap verdi genç kadın. "Ben Raonaid değilim, bu durumda o kıymetli lanetini kaldıramayacağım maalesef."

Lachlan kaşlarını çattı. "*Kıymetli* lanetimi mi? Deli misin sen? O zaman neden Drumloch'ta laneti kaldıracağına dair söz verdin bana? Seni buraya getirirsem laneti kaldıracağını söylemiştin, oysa elinde böyle bir olanak yokmuş."

"Ne yapsaydım yani?" diye tartışmayı sürdürdü Catherine. "Yüz kere söyledim sana yardım edemeyeceğimi. Ama sen o kadar baskı yaptın ki, canımı kurtarmak için kabul etmek zorunda kaldım."

Lachlan kelimelerin gerçekliğinden ürkmüştü. Çenesinde bir kas seğiriyordu. "Kim olduğunu bilmiyordum. Senin Raonaid olduğunu sanıyordum."

"Öyle mi!" Catherine barut fıçısı gibi patladı. "Yani o zaman *kız kardeşime* rahatça tecavüz etmekte bir sakınca görmemiştin?"

Lachlan'ın yüzü öfkeyle kasıldı. "Seni buraya hiç getirmemeliydim." Gwendolen'e dönerek, "Onunla sen ilgilenebilir misin?" dedi.

"Elbette," diye cevap verdi Aslan'ın eşi. Yüzü bembeyazdı, çok şaşırmış görünüyordu.

Lachlan böyle söyleyerek Catherine'i odada bırakıp dışarı çıktı. Sanki genç kadın sadece üstündeki laneti kaldırmak için varolan biriymiş ve artık onunla işi bitmiş gibi davranıyordu.

Catherine'in öfkesini kontrol altına alabilmesi için epey bir süre geçti. Sonunda toparlanıp ev sahibesine döndü.

Drumloch'un sahibi, Leydi Catherine Montgomery olarak.

***

Lachlan müthiş bir öfkeyle salondan dışarı çıktı, kapının önünde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Kulaklarına inanamıyordu. Şatonun esintili koridorlarından fırtına gibi geçti. Nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu. Kendisini delirten bu gerginlikten bir an önce kurtulmaya çabalıyordu.

İnanamıyordu hâlâ. Ama aynı zamanda inanıyordu da. Ta başından beri onda farklı bir şeylerin olduğunu biliyordu. Çünkü kadın onun hatırladığı ve sürekli küfrettiği cadıdan farklıydı. Oysa aynı gibi duruyordu.

Ona nasıl yakınlaştığını, taş halkalarda ona dokunduğunda nasıl tahrik olduğunu anımsadı. Başka bir büyüyle karşı karşıya olmadığı için garip bir rahatlama duyuyordu içinde. Kadın masum olduğuna göre, ona karşı hissettikleri tamamen doğal ve kabul edilebilir şeylerdi. Samimi, içten ve inanılmaz derecede güzel bir kadındı.

Durdu, eliyle duvara dayanarak sakinleşmeye çalıştı. Yumruğuyla duvara vurdu. *Kahretsin*! Ne yapmıştı? O Raonaid değildi. O Leydi Catherine Montgomery'ydi, hayatında ilk kez bir ikiz kardeşi olduğunu öğrenmişti ve Lachlan da ona inanılmaz derecede zalimce davranmıştı. Sadece kendini ve Catherine'e asla sahip olamayacağını düşünmüştü bencilce.

Artık mümkün değildi.

Elleriyle saçlarını avuçlayarak duvara yaslandı, yavaşça kayarak soğuk taşların üzerine oturdu. Son beş gündür kendisini ayakta tutan tek şey, Catherine'e karşı duyduğu nefret ve öfke olmuştu. Ona karşı duyduğu ve savaştığı tüm arzuların lanet yüzünden hissettiği seks açlığından kaynaklandığına inandırmaya çalışmıştı kendini.

Bunların hiçbiri doğru değildi. Duyduğu arzuyu nefret paravanının arkasına saklayamazdı artık.

O kadın Raonaid değildi.

Masum, kayıp bir mirasçıydı. Ve Lachlan, kadının ona en ihtiyacı olduğu zaman ne yapmıştı? Onu yüzüstü bırakıp kaçmıştı. Çünkü onu fena halde arzuluyor, yakınında olmaya dayanamıyordu.

Bölüm 14

"Sanırım bu benim Leydi Catherine Montgomery olduğumu kanıtlıyordur," dedi Catherine. Sinirlerine güçlükle hâkim olarak Angus ve Gwendolen'e dönmüştü. "Ama tanınmış bir büyücünün ikizim olması nasıl mümkün olabilir? Ailem kesinlikle bundan bahsetmedi."

"Sana ne söylediler?" diye sordu Angus.

"Annemin doğumda öldüğünü, babamın bir daha evlenmediğini söylediler. Bildiğim kadarıyla babamın tek varisi benmişim ve bütün varlığını benim üstüme yapmış."

Gwendolen yaklaşıp elini koluna koydu. "Oturun biraz Leydi Catherine," dedi. "Yüzünüz bembeyaz oldu."

Catherine birden odanın fırıl fırıl döndüğünü fark etti. Hasta olmaktan korktu.

Gwendolen, Catherine'i bir sandalyeye oturturken Angus da bir kadeh içki doldurdu.

"Lütfen özürlerimi kabul edin," dedi ev sahibesi. "Biraz önce size karşı davranışlarımın affedilir yanı yok. Size inanmamakla hata ettim."

"Sadece basit bir yanlış anlamaydı, hepsi o kadar."

Catherine sandalyeye oturdu ama Angus'un getirdiği içkiyi geri çevirdi. Zaten odadaki bütün sesler, başı sanki suyun altındaymış gibi duyuluyordu.

Durumunu kabullenmeye çalışarak geçirdiği beş günden sonra bir şey öğrenmişti. O, deli bir büyücü değildi. Bir şey daha öğrenmişti, bir ikizi vardı. Doğum esnasında kendisinden koparılmış ve sonra kayıplara karışmış bir kız kardeş.

Eğer bunlar doğruysa Drumloch'takilerin bundan haberi yoktu. Biliyorlarsa bile bunca zaman sırlarını iyi saklamışlardı.

"Sizin için bir oda hazırlattım," dedi Gwendolen. "Şimdi sizi oraya götüreyim."

"Ama ne yapacağıma karar vermem gerek," diye karşı çıktı Catherine.

Her şeyden önce, son beş yıldır nerede olduğunu ve neden hiçbir şey hatırlamadığını hâlâ öğrenememişti.

Ya dikilitaşların oradaki garip davranışları neydi öyle? Yoksa kız kardeşinin yeteneklerinden onda da mı vardı? Ve Catherine bu yetenekleri kullanmış mıydı?

Gwendolen elini omzuna koyarak, "Buna sonradan karar verebiliriz. Şimdi izin verin sizi odanıza götüreyim. Çok yorgun olmalısınız Leydi Catherine. Umarım biraz dinlenebilir, bu öğrendiklerinizi özümsersiniz."

Sonunda Catherine razı oldu, Angus onları kapıya kadar geçirdi.

"Akşam yemeği birlikte yiyeceğiz," dedi Angus, "ve ne yapmamız gerektiğine karar vereceğiz. Güzelce dinlenin Leydi Catherine. Kinlochlu MacDonaldlar'ın şefi olarak hizmetinizdeyim. Hiç kimse size zarar veremez."

"Teşekkür ederim." Catherine, ünlü İskoç Aslanı'nın koruması altına girdiğini hissedince oldukça rahatlamıştı. Onun kendisine düşman gözüyle bakmadığını biliyordu artık. Bu da şükredilecek bir şeydi.

Gwendolen ve Catherine birlikte salondan çıkıp üst katın merdivenlerin yöneldiler.

"Lachlan da bizimle mi yiyecek?" diye sordu Catherine sarmal merdivenleri çıkarken.

Aslında onun şu anda ne yapmakta olduğunu tahmin edebiliyordu. Kinloch'u bir an önce terk edip kendisini lanetleyen kadının peşine düşmeye hazırlanıyordu mutlaka. Catherine onu bir daha hiç göremeyebilirdi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Gwendolen. "Angus'la araları pek iyi değil. Geçen yıl kılıçla onu yaralamış, sonra da tek kelime etmeden çıkıp gitmişti. Seni buraya getirmekle bile suç işlemiş oluyor."

"Nasıl yani?"

"Bir servet değerindesiniz Leydi Catherine, eminim aileniz Drumloch'ta olmadığınızı kimseye söylememiştir. Onlara göre Lachlan sizi kaçırdı, buraya getirerek kocamı da suçuna ortak etmiş oldu. Yakında aralarında hoş olmayan tartışmalar yaşanabilir."

Catherine ve ev sahibesi meşalelerle aydınlatılmış geniş, taş koridora geldiler.

"Onun yok yere cezalandırılmasını istemem," dedi Catherine. "Kocanıza söyleyin, ortada adam kaçırma gibi bir olay yok. Lachlan'ın böyle bir planı yoktu. Gelmeyi ben *istedim*."

Gwendolen kaşlarını kaldırarak ona baktı. Yan yana uzun koridorda yürüyorlardı. "Onu savunmanıza şaşır-

dım doğrusu. Biraz önce size nasıl davrandığını düşünürsek."

Catherine de şaşırmıştı aslında. Lachlan'ın davranışlarının onu bu kadar derinden yaralayacağını tahmin etmemişti. Ama şu gerçeği inkâr edemezdi. Lachlan onu kazasız belasız Kinloch Şatosu'na getirerek verdiği sözü tutmuştu. Arzularına yenilerek genç kadının hayatını tehlikeye atmaktan kaçınmıştı.

"Başka türlüsünü yapamam," dedi Catherine. "Ondan istediğim her şeyi yerine getirdi çünkü."

"Belki," dedi Gwendolen. Bir an sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Sizinle açık konuşabilir miyim Leydi Catherine?"

Catherine boş gözlerle baktı. "Çok isterim."

Dişi Aslan içini çekti. "Çok zor günler geçirdiniz ve Lachlan..." Sustu, koridorun iki tarafını da kontrol ettikten sonra devam etti. "O kendine has bir adam. Çok yakışıklı ve kadınlar her zaman onun peşindeler."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

Gwendolen uygun sözcükleri bulmaya çalışırken bir süre durakladı. "Geçmişi, arkasında bıraktığı kırık kalplerle dolu, sadece lanet yüzünden değil tabii. Lanetten önce de âşık olunacak bir adam değildi Lachlan." Yine durakladı. "Daha fazla incinmenizi istemem. En iyisi, evinize dönün ve onu düşünmekten vazgeçin."

Catherine'in midesi düğüm düğüm oldu birden. Gwendolen onu uyarmak için geç kalmıştı biraz. Catherine belki tam anlamıyla âşık olmamıştı ama altüst olduğu kesindi.

"Benim için endişelenmeyin," dedi umurunda değilmiş gibi. "Aptal değilim."

Yine de Lachlan'ın şatodan ayrılmasını istemiyordu. Onu görmek istiyordu. Neden olduğunu bilmese de onu görmeye *ihtiyacı vardı*.

Gwendolen uzanıp elini tuttu. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Hadi odanıza gidelim şimdi. Yemekten önce biraz dinlenin."

***

Lachlan'ı odaya geri çağıran Angus sert konuştu. "Görünen o ki yanlış kadını kaçırmışsın. On bin pound değerinde bir mirasçıyı getirmişsin buraya. Kahretsin Lachlan, umarım arkanda iz bırakmamışsındır."

"Bırakmadım," dedi Lachlan. "İlk geceyi Drumloch'un güneyinde bir handa geçirdik, sonra tekrar kuzeye dönüp tepelere tırmandık. Ayrıca bilgin olsun, ben onu kaçırmadım."

Angus, belindeki kılıcın kabzasını kavradı sıkıca. Aralarında son derece gergin bir hava vardı. "Yine de seni bayılana kadar kırbaçlamak istiyorum. Daha çok, bugün olanların dışındaki şeyler için."

Artık Lachlan için, bir yıl önce olanların hesabını verme zamanı gelmişti. En azından şimdi hazırlıklıydı. O yarışmanın ayrıntılarını yüzlerce kez aklında geçirmiş, düşünmüştü.

"O yarışmayı dürüst bir şekilde kazanmıştım," diye başladı. "İstersen bana ayyaş diyebilirsin ama atağımı karşılayacak kadar hızlı davranamadığın da bir gerçek. Savaş alanında olsaydık ölmüş olurdun çoktan. Sarhoş ya da ayık, yenen bendim."

Lachlan ve Angus hem kuzen hem de çocukluk arka-

daşıydılar. O zamanlar kalenin etrafında, bellerinde tahta kılıçlarıyla koşturup dururlardı. Büyüdükten sonra da bu rekabet dolu oyunlarını sürdüler. Böylece hem hünerlerini geliştiriyor hem de gelecek günler için alıştırma yapmış oluyorlardı. O uğursuz güne kadar mükemmel anlaşan iki dosttular.

"Senin özür dileme tarzın bu mu?" diye sordu Angus gözlerini kısarak. "Yine kapışmak mı istiyorsun? Eğer istersen, büyük salonda seninle dövüşmeye hazırım, skoru eşitlemek için yani. Sadece gününü ve saatini söyle, yeter."

Lachlan pencerelerden içeri dökülen parlak öğleden sonra ışığında kuzenine baktı dikkatle ve buradan ayrıldığı günden bu yana geçen günler için büyük bir pişmanlık duydu. Yaşayan bütün İskoçyalıların içinde en çok saygı duyduğu şefini ne büyük bir hayal kırıklığına uğrattığının bilincindeydi.

"Seninle dövüşmek istemiyorum," diye cevap verdi Lachlan. "Sadece, buradan ayrıldığım gün için ne kadar pişman olduğumu söylemek istiyorum. Adil bir dövüştü, evet ama seni terk etmemem gerekirdi. Sırf bunun için bile bayılana kadar kırbaçlayabilirsin beni. Tanrı da biliyor ya, bunu hak ettim."

"Evet, hak ettin. Sen benim ordumun komutanıydın Lachlan."

Lachlan gözlerini yere indirdi. "Son birkaç ay iyi bir komutan değildim ama. Beklenmeyen saldırılar olmadığı için şanslı sayılırsın. Tanrı korudu, şatonu kaybetmene bile neden olabilirdim."

Angus bir sandalye çekip oturdu ve epey bir süre sustu. "Buraya gelmendeki amacın neydi?" diye sordu soğuk bir

tavırla. "Leydi Catherine'in Raonaid olduğunu söyleyeceğimi mi umuyordun? Onu laneti kaldırması için zorlayacağımı, senin de eski hayatına geri döneceğini mi planlamıştın? Bildiğin tek şeye, yani kız peşinde koşmaya devam mı edecektin?"

Lachlan pencereden dışarı baktı. "Çok basit bir plandı aslında..." Elini saçlarının arasında geçirdi. "Ama şimdi hiçbir şeyin o kadar basit olmadığını görüyorum."

Yine Catherine'i düşündü. Onu dikilitaşların yanında gördüğünden bu yana daha kibar ve anlayışlı davranabilirdi.

"Buraya gelerek," diye devam etti Angus, "beni ne kadar zor duruma düşürdün, farkında mısın? Yapmam gereken en doğru şey, seni Lowland yetkililerine teslim etmek, böylece suç ortağı damgası yemekten kurtulmak."

"Niyetin bu mu?" diye sordu Lachlan, kuzeninin evet demesinden endişelenerek. Öyle bir durumda, Kinloch'tan hızlıca ayrılmak zorunda kalacaktı, tabii Catherine'i burada bırakarak.

Kuşkusuz böylesi onun için daha iyi olurdu.

Angus yaklaştı. "Hayır, seni yüzüstü bırakmayacağım. Aldığın bazı yanlış kararlara rağmen hâlâ bu klanın bir üyesi, benim kuzenimsin. Tanrı biliyor ya, geçmişte ben de bir sürü hata yaptım ama çevremdeki dostlarım tarafından hep bağışlandım, desteklendim. Bu yüzden öfkemi bir yana bırakacağım. Bunu sana borçluyum."

Uzun süren sessizlikte Lachlan'ın içi derin bir minnet duygusuyla doldu. İçten içe bunu hak etmediğinin farkındaydı. "O zaman ben de sana geçen yılki olayla ilgili isteyip de dile getiremediklerimi söyleyeyim."

Angus sabırla Lachlan'm düşüncelerini toparlamasını ve doğru sözcükleri bulmasını bekledi.

"Seni öldürmediğim için çok mutluyum," dedi Lachlan en sonunda.

Angus'un gözleri kısıldı. "Ben de."

Ulu Aslan sık gülümseyen biri değildi, bugün de öyleydi. Lachlan'ın özrünü basit bir baş eğmesiyle kabul etti ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Şimdi git ve biraz dinlen," diye emretti, "ve Tanrı aşkına Lachlan, banyo yap. Sığır gibi kokuyorsun. Yemek sekizde."

Lachlan da arkasında çıktı, karşıt yönlere devam edecekken durdu. "Angus..."

Kuzeni meşalelerin aydınlattığı koridorda durup Lachlan'ın konuşmasını bekledi.

"Hangi odada kalıyor?"

"Leydi Catherine mi?" Angus, Lachlan'm gözlerinde yanan arzuyu görebiliyordu. "Yeşil odada," dedi. "Güney kulesinde. Ona da bir özür borçlusun Lachlan. Ona da epey zarar vermişsin, belli. Ben kendi adıma seni affettim ama öteki sorunlarınla uğraşamayacağım." Döndü ve sarmal merdivenlerde kayboldu.

Lachlan, Catherine'in odasına hemen gitmedi, Angus en azından bir konuda haklıydı, leş gibi kokuyordu.

Banyo yapmalıydı. Bu kadar pisliğin ve kirin altında hâlâ eski büyüleyiciliğinden bir şeyler kalmış olmasını umuyordu. Catherine'den af dilerken o eski Lachlan gibi olmak istiyordu.

Bölüm 15

Dakikalar içinde bir hizmetçi ordusu Catherine'in kapısına doluştu. Banyosu için sıcak su taşıyanların arkasından elinde temiz bir gecelik ve akşam yemeği için bir elbiseyle bir kadın girdi odaya. Kadın MacEwen'dı. Banyodan sonra Catherine uzun dalgalı saçlarını tararken bir zamanlar bu şatonun sahibinin MacEwenlar olduğunu söyledi. Angus MacDonald kapıları kırarak içeri girmiş, kumandayı ele almıştı. Gwendolen ve Angus böyle tanışıp evlenmişlerdi işte. Kadının anlattığına göre Gwendolen şatonun eski sahibinin kızıydı.

"Yani daha önceden düşmanlar mıymış?" sordu Catherine şaşkınlıkla. "Hiç duymamıştım. Birbirlerine çok yakışıyorlar."

"Evet Leydi Catherine. Çünkü birbirlerine âşık oldular."

"Şey," diye ekledi Catherine alay eder gibi, "o zaman aşk konusunda herkes için umut var." Aslında söylediğine kendisi de inanmıyordu. Üstelik Lachlan'ı ve Raonaid ol-

madığı anlaşılınca kendisine ne kadar soğuk ve kaba davrandığını düşünecek olursa...

Sonra yatağa girdi, kuştüyü yastıkları kabarttı ve hizmetçiye gidebileceğini söyledi. Hizmetçi akşam yemeği için hazırlanmasına yardım etmek için yine geleceğini söyleyerek odadan çıktı.

Kapı sessizce kapandığında oda sessizliğe büründü. Catherine tavan süslemelerine bakarak ikiz kız kardeşini düşündü.

Catherine, Drumloch Malikânesi'ne döndükten sonra, yaklaşık altı aydır, içindeki boşluğun sevdiklerinin anıların hatırlayamamaktan kaynaklandığını düşünmüştü. Bu yüzden dünyada yapayalnızdı.

Şimdi anlaşılıyordu ki, bebekliğinde, aynı karnı paylaştıkları ikiz kardeşinden ayrıldığı için büyük bir kayıp yaşamıştı. Doğdukları gün annesiyle birlikte kız kardeşini de kaybetmişti Catherine. Çifte trajedi, yeri doldurulamaz bir kayıp yaşamıştı zavallı bebek. Kim bilir ne kadar üzülmüştü. Raonaid'in kendisine bir yabancı ve epeyce rezil biri olmasına karşın onun için derin ve yakıcı bir keder duymuştu.

Çok geçmeden üzüntüsü öfkeye dönüştü.

Kim yapmıştı bunu? Kim onun bebek kardeşini koparıp almıştı? Babası mı? Yoksa babaannesi mi? Yoksa Catherine'in tanımadığı başka biri mi?

Tam o sırada kapı hafifçe vuruldu. Dirseklerine dayanarak doğruldu. Cevap vermesine vakit kalmadan kapı yavaşça açıldı.

İçeri giren Lachlan'dı.

Temiz ve yeni bir kilt giymişti. Üzerinde de hafifçe bol,

beyaz keten bir gömlek vardı. Omzundaki broş iyice parlatılmıştı. Her zamanki silahları yoktu üzerinde. Islak saçları kaslı omuzlarına dökülüyordu.

Lachlan yatağın etrafından dolaşıp ayakucunda durdu, bir eliyle yatağın köşe direklerinden birini tuttu. Karanlık ve üzgün gözleri Catherine'in yatak örtülerinin altından belli olan vücut hatlarında gezindi.

Catherine dizinin birini kaldırınca Lachlan da gözlerini kaldırdı ve bakışları karşılaştı.

"Neden geldin buraya?" diye sordu Catherine. Salonda olanlar yüzünden ona hâlâ kızgındı ama bir yandan da içi arzu ve heyecanla kıpır kıpırdı. Bunca yaşanan şeyden sonra hâlâ böyle hissettiği için kendinden nefret ediyordu.

"*Leydi Catherine...*" Lachlan'ın sesi, sakin ama baştan çıkarıcıydı ve kaslı, erotik, savaşçı bedenine çok yakışmıştı. Yatağın direğini kavrayan kocaman eli bir açılıp bir kapanıyordu huzursuzca. "Neden burada olduğumu gerçekten öğrenmek istiyor musunuz?"

Catherine yastıklara doğru çekti kendini. "*Evet...*"

Sözcükler dudaklarından bir iç çekiş gibi dökülmüştü. Catherine'in içinden kendini çimdiklemek geçti. Kendine gelmeli, toparlanmalıydı. Köy meyhanesindeki bar tezgâhının arkasındaki herhangi bir genç kız değildi o. Soylu bir aileden geliyordu ve bir erkeğin baştan çıkarma numaralarını kolay kolay yutmazdı.

"Ama ben söyleyeceklerinizle ilgilenmiyorum," dedi çabucak. "Biraz önce, salonda yaptıklarınızı asla affetmeyeceğim. Çok bencil ve kabaydınız."

"Öyleydim gerçekten," diyerek ona katıldı Lachlan. Dizinin birini kaldırarak yatağa tırmandı.

Catherine'in midesinde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Kekelememek ve kızarmamak için kendini zorladı. "Bana söyleyecekleriniz bu kadar mıydı?"

"Hayır, hepsi bu değil." Lachlan genç kadının yanına uzandı, bir dirseğine dayanırken, diğer elini Catherine'in yanağına koydu. "Sana bir özür borçluyum. Dikilitaşların orada, suçlamalarımı reddettiğin zaman seni dinlemeliydim. Seni kesinlikle evinden çıkarmamalıydım. Yolculuğumuz sırasında bir şeylerin yerine oturmadığından, nefret ettiğim kadının sen olmadığından kuşkulanmıştım ama üzerine gelmeye devam ettim. İçgüdülerime kulak vermeliydim. Bütün bunlar için çok ama çok üzgünüm."

Catherine ona şaşkınlıkla bakıyordu. İçtenlikle mi özür dilediğini, yoksa sadece aklını çelip kendisine büyücü muamelesi yaptığını unutturmaya mı çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Sadece bu yüzden bile kafasının tuzlu suya batırılmasını hak ediyordu.

Bütün duyuları Lachlan'ın içten olduğunu söylüyordu ama o duyularına güvenip güvenmemekte kararsızdı. Üstelik aptal bedeni adamın harikulade yakınlığıyla hızla sevda bataklığına doğru akarken doğru karar vermesi çok zordu.

"Ya biraz önce salondaki canavarca hareketlerine ne demeli?" dedi Catherine. Özür dilemesinden etkilenmediğini göstermeye çabalıyordu. Oysa onun gibi bir adam için odasına geli, neredeyse dizlerinin üzerine çökerek özür dilemenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Aralarında geçenlerden sonra gerçekten onun yerlerde süründüğünü görmek istiyordu. Ancak o zaman hak yerini bulacaktı. "Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?"

Lachlan gözlerinin içine baktı önce sonra dudaklarına indi gözleri. Başparmağıyla yanağını okşadı. Catherine karnından bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti.

"Onda da hatalıydım," dedi yumuşacık bir sesle. "Bencil ve serttim. Oysa daha yumuşak ve anlayışlı olmalıydım. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Başından beri sana karşı alçakça davrandım. Bugün de öyle oldu işte. Benim tek mazeretim seni arzulamak olabilir. Senin nefret ettiğim o kadın olmadığını öğrendiğimde de bu arzularla başa çıkamadım. Beni anlamalısın, son üç yılımı bu tür duygularla savaşarak geçirdim. Ama bugün tam bir korkak gibi davrandım, sen daha iyisini hak etmiştin. Bu yüzden Leydi Catherine, senden yeniden özür diliyor, beni bağışlamanı rica ediyorum."

Catherine'in kalbi kaburgalarını kıracakmış gibi çarpmaya başladı. *Aman Tanrım!* Kendisine karşı sadece kin ve nefret duyduğunu düşünürken Lachlan onu arzuladığından söz etmişti.

Her şeye rağmen o da Lachlan'ı arzuluyordu, inkâr edemezdi. Lachlan daha ilk gün, dikilitaşların oradayken duygusuzca da olsa onu öptüğünde Catherine'in içinde bir ateş yakmıştı. Catherine o zamandan beri de kendine gelememişti bir türlü.

Lachlan şimdi burada yanına uzanmış, yanağını okşuyor, af diliyor, onu arzuladığını itiraf ediyordu.

Catherine elini onun göğsüne koydu, kalbinin çılgınca atışlarını hissetti. Lachlan bu dokunuşa sadece bir an izin verdi. Sonra elini alıp ikisinin arasına, yatağın üzerine bıraktı.

"Bir kadının bana dokunmasına izin vermeyeli çok zaman oldu."

"Ya kâbustan uyandığım o gece?" diye sordu Catherine. "O gece ben sana dokunmuştum, sen de bana."

"Evet, ama uzun süre duramadım yanında farkındaysan."

Erkeğin yumuşacık dudaklarına bakarken Catherine'in midesinde kelebekler uçuşuyordu yine. Onunla yeniden öpüşmek nasıl olurdu acaba?

Lachlan gözlerinin içine bakınca Catherine titreyen dudaklarını ıslattı. Lachlan sadece bakışlarıyla içindeki bu deli ateşi tutuşturmayı nasıl beceriyordu? Catherine karşı konulamaz biçimde ona dokunmak istedi.

"Burada bulunmamın bir nedeni daha var," diye açıkladı Lachlan. Catherine'in arzusunun farkındaydı ama bir an önce buna son vermesi gerektiğini de biliyordu. "İkiz kardeşin hakkında bazı bilgiler edindim. Angus, Raonaid'in Edinburgh'ta yaşadığını söyledi."

Catherine dirseğine dayanarak doğruldu. "Emin miymiş?"

"Evet. Onunla tanışmak ister misin?"

"Evet, elbette," diye cevapladı Catherine.

Lachlan kısa bir süre düşündü. "Bildiğin gibi, benim onu görmem için özel nedenlerim var," dedi Lachlan, "bu yüzden olabildiğince çabuk yola çıkmam gerekiyor. Eğer benimle gelmek istersen seni Edinburgh'a sağ salim götürebilirim. Seni korumak için gereken her şeyi yaparım, hafızana yeniden kavuşmana yardımcı olurum. Belki Raonaid de bu konuda yardımcı olabilir. Sonuçta o bir büyücü."

"Eğer gerçekten böyle güçleri varsa ve geleceği görebiliyorsa neden şimdiye kadar bir ikizi olduğunu fark etmedi? Angus'la bir yıl birlikte yaşamış, neden ona hiç söylememiş? Sence beni biliyor mudur?"

"Keşke cevap verebilsem," dedi Lachlan, başını yastığa bıraktı.

Yorgunluk Catherine'i de etkilemişti, gözleri kapanmaya başladı.

"Gitsem iyi olur," diye mırıldandı Lachlan.

"Lütfen gitme," dedi Catherine. Sözcükler ağzından istemeden dökülmüştü. "Senin burada olduğunu bilmek bana güven veriyor. Lütfen, ben uyuyuncaya kadar yanımda kal."

Lachlan başıyla onaylayıp Catherine'in yüzüne dökülen saçlarını şefkatle çekti. Ve bu hareket Catherine'i çok şaşırttı.

Lachlan'ın nefes sesleri genç kadına ninni gibi geldi, çok geçmeden derin bir uykuya daldı. Rüyasında İskoçya tepelerini gördü. Vadilerin, dağların üzerinden uçuyordu, sonunda, yanında bir ahırı olan taş bir kulübenin üzerinden geçerek yere indi. Kulübenin arkasında bir sebze bahçesi vardı, tavuklar etrafta dolaşıyordu. Ahırın kapısına doğru savruldu birden.

Saatler sonra uyandığında Lachlan gitmişti. Catherine uyku sersemi kalkıp oturduğunda yaşamının gerçekliğinin bilinçaltına işlediğini fark etti şaşkınlıkla. Leydi Catherine olduğunu kabullenip oturmak en güvenli yoldu ama hâlâ anılarını hatırlayamıyordu. Son beş yıldır nerede olduğunu da, neden bakire olmadığını da öğrenememişti hâlâ.

Angus'la değilse, kiminle birlikte olmuştu?

Bir yarısı bu soruların cevabını bilmek istemiyordu. Keşke her şey geçmişte gömülü kalsaydı.

Ama söz konusu ikizi olunca tam tersini düşünüyordu. Raonaid hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Bölüm 16

Blue Waters Malikânesi, Güney Edinburgh
Aynı gün

Raonaid, öğleden sonraki süt sağma işlerini henüz bitirmişti ki ahırın kapısı hızla açıldı, içeri dolan şiddetli rüzgâr yerdeki samanları etrafa savurdu. Domuzlar homurdandı, dışarıdaki tavuklar gıdaklayarak kanat çırpmaya başladılar.

Raonaid'in kalbi hızla atmaya başladı. Süt sağma taburesini iterek ayağa kalktı. "Kim var orada?" diye seslendi. Etrafı gözden geçirdi. "Burada olduğunu biliyorum!"

Hayatı boyunca hissettiği varlıktı yine. Daha küçük bir çocukken, yatağında tek başına yatarken onun geldiğini korkuyla hissederdi. Ruh şimdiye kadar ona hiç zarar vermemişti, bu yüzden Raonaid'in korkusu zamanla azalmıştı. Son altı aydır ruh her zamankinden daha sık gelmeye başlamıştı, bu yüzden Raonaid çok gergindi.

Ruh hızla daireler çizerek yerdeki samanları havalandırdı.

"Konuş benimle hayalet!" dedi Raonaid. "Beni neden rahatsız ediyorsun?

Ben hayalet değilim!

Raonaid çok şaşırmıştı, daha önce hiç konuşmamıştı kendisiyle. Başını kaldırarak tavan kirişlerine baktı. "Nesin öyleyse?"

Senin için yine geleceğim.

Yeni bir rüzgâr dalgası ahırın kapısını sertçe kapattı, ortalık sessizleşti. Hayvanlar sakinleşti. Bir saniye sonra inek başını kaldırdı, kısık bir sesle feryat etti. *M*öö!

Daha önce hiç tatmadığı kadar şiddetli bir panik duygusu doldurdu Raonaid'in yüreğini. Süt kovasını kaptığı gibi dışarı koştu. Kapıyı çarparak kapattı, tahta sürgüyü çekti. Koşarak sebze bahçesini geçti, kendini evin arka kapısından içeri zor attı. Kovayı masanın üzerine bıraktı, yine koşarak salona çıkan merdivenleri tırmandı.

Murdoch çalışma masasının başında oturuyordu. Başını önündeki kâğıtlardan kaldırdı. Bugün her zamankinin aksine kiltini giymişti. Koyu renkli saçları, bir deri parçasıyla arkasından bağlanmıştı.

"Raonaid!" diye seslendi.

Raonaid merdivenlerin başında durdu.

"Hayalet görmüş gibisin."

"Hayalet değildi," diye cevap verdi Raonaid. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Murdoch'un gözleri merakla kısıldı. Yerinden kalkarak ona doğru yürüdü. "Rüya gibi bir şey miydi?"

"Emin değilim."

Kolundan tutarak genç kadını kendine çevirdi. "Artık emin olsan iyi olur kadın! İskoçya'nın bir krala ihtiyacı var

ve ben ne yapacağıma, kime güveneceğime karar vermek zorundayım. Bana söz vermiştin, eğer bu şansı da kaçırırsam başka fırsatım olmayabilir."

"Senin için neden bu kadar önemli?"

Murdoch'un yanakları içinden taşan tutku ve enerjiyle kıpkırmızı olmuştu. "İngilizlerin bizi daha fazla ezmesine izin veremem. Eğer böyle devam ederlerse çok yakında hepimizi kuzeye sürecekler, sonra da olasılıkla denize dökecekler. Hiçbir şey anlamıyorsun, değil mi?"

Raonaid kolunu kurtardı. "Neyi anlayıp anlamadığımı senden öğrenecek değilim. Sürgün edilmenin ne demek olduğunu iyi bilirim. Hayatım boyunca *büyücü* olarak damgalandım, şimdi de *sen* bana sırt çeviriyorsun. Benimle insan içine çıkmıyorsun."

"İnsanlar senden korkuyor Raonaid. Sahip olduğun yetenekler onları rahatsız ediyor."

Raonaid kaşlarını kaldırarak tehdit eder gibi sordu. "Yeteneklerim seni de rahatsız ediyor mu Murdoch? Büyücü olmam seni sinirlendiriyor mu?"

Murdoch doğru cevabı verebilmek için bir an düşündü, sonra boğazını temizledi, geri adım attı. "Sen benim kadınmsın. Ötekilerin yaptığı gibi asla seni sokağa atmam."

Raonaid alaycı bir tavırla acı acı konuştu. "Beni kadının olarak yanında tutuyorsun çünkü geleceğini değiştirebileceğimi düşünüyorsun. Hanovercıları yenmek istiyorsun, bu yüzden de eğer bu taşlarda zaferini görebilirsem bu kehanetin gerçekleşeceğine inanıyorsun"

"Aslan Angus'un zaferini gördün," diye karşı çıktı Murdoch. "Kinloch Şatosu'nu ele geçireceğini söyledin önceden."

Raonaid sesini çıkarmayınca Murdoch'un sesi yumuşadı, elini omzuna koydu. "Seni yanımda istememin tek nedeni bu değil Raonaid. Biliyorsun. Güzel bir kadınsın sen."

Raonaid, kendini rahatsız eden hayaleti düşünerek ellerine baktı, sonra Murdoch'a döndü. "Neden böyle düşündüğümü kendim de bilmiyorum. Çok kinci ve kötü bir kadınım ben."

Bu yüzden ömrü boyunca hep yalnız olmuştu. Herkes ondan korkuyordu. Bazıları onun şeytan olduğuna inanmışlardı.

Murdoch elini yavaşça Raonaid'in omzundan çekti.

"İşte böyle," dedi dalga geçerek. "Yalan söylemene gerek yok, ben yalanlara dayanamıyorum." Raonaid arkasını dönerek Murdoch'tan uzaklaştı, yukarı, kendi odasına çıktı.

Bölüm 17

Kinloch Şatosu

Catherine yanına yardımcı olarak verilen genç hizmetçi kızla birlikte kulenin sarmal merdivenlerini çıkmaya başladı. Bir kat çıktıktan sonra meşalelerle aydınlatılan upuzun bir koridora girdiler.

"Yolu bildiğinden emin misin?" diye sordu Catherine. Şatonun içinde katettikleri yolun uzunluğundan rahatsız olmuştu. "Yemeği doğu kulesinde yiyeceğiz sanıyordum."

"Evet leydim, ama bana önce buraya gelmemiz söylendi."

Başka bir merdivenden çıktılar. Hizmetçi kız eliyle işaret ederek, "İşte, burada bekleniyorsunuz leydim. Yemeğe sizi kendisi götürecekmiş."

Catherine kızın Lachlan'ı kastettiğini umarak taş terasa çıktı, başını gökyüzüne kaldırdı. Yıldızlar parlıyordu. Hava durgundu. Ayın önünden zaman zaman minik bulutlar

geçiyordu. Bakışlarını doğudan batıya doğru gezdirirken burada tek başına daha ne kadar bekleyeceğini düşündü.

"Leydi Catherine." Bu tanıdık boğuk ses merdivenlerin karşı tarafından geliyordu.

Sonunda Lachlan ortaya çıktı. Ay ışığında çok yakışıklı görünüyordu. Catherine dizlerinin titrediğini hissetti. Heyecandan başı dönüyordu.

"Beni neden buraya çağırdın?" diye sordu. Heyecanını belli etmemeye kararlıydı.

Laclan kesesini karıştırdı. "Sana bunları vermek istedim ve bunun için tekrar odana gelmeye cesaret edemedim açıkçası."

Kesesinden ağır elmas ve zümrüt gerdanlığı çıkarıp yukarı kaldırdı. Değerli taşlar ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Burada bir de sallantılı küpeler var," dedi kesesini okşayarak.

Catherine gerdanlığa uzandı ama Lachlan hemen geri çekti. "Bunun karşılığında ne vereceksin?"

Gözlerinde baştan çıkarıcı, büyüleyici bir ifade vardı. Catherine yine şaşırmıştı. Onun bu tarafını daha önce hiç görmemişti.

"Korkunç bir oyunbozansın!" Gerdanlığı elinden almaya çalıştı ama Lachlan elini arkasına sakladı. "Seni Drumloch'ta yaptığım gibi öpmem gerekiyor şimdi," dedi Catherine, "sadece seni cezalandırmak için."

Lachlan'ın gözlerindeki eğlenceli ifade anında kayboldu, ses tonu ciddileşti. "Bunlar tehlikeli sözcükler. Şimdi izninle." Catherine'in arkasına geçti, gerdanlığı boynuna yerleştirip klipsini kapattı. "Şimdiye kadar hiç kimse bana

böyle dememişti. Hatta tam aksine, kadınlar söz konusu olduğunda tam tersi olurdu."

"Ama bizim durumumuz ötekilerden tamamen farklı ve ben de öteki kadınlara benzemem." Hafıza kaybını kastediyordu.

Lachlan yeniden Catherine'in yüzüne baktı. "Hayır, benzemiyorsun. Onlardan çok daha güzel ve çekicisin."

Catherine cennetin denizlerinde yüzüyormuş gibi inanılmaz bir mutluluk duydu. "Şimdi küpelerimi alabilir miyim?" diye sordu elini uzatarak.

Lachlan gözlerini onunkilerden ayırmadan kesesine uzandı, küpeleri birer birer çıkararak Catherine'in avucuna bıraktı ve onları kulaklarına takmasını izledi.

"İşte şimdi tam soylu bir mirasçıya benzedin."

Catherine tek kaşını kaldırdı. "Ben her zaman soylu biriydim. Sen bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın. Etrafımızda hiç kimse olmadan, tam beş gece yıldızların altında benimle birlikte uyudun."

"Bunu hatırlatarak kim dalga geçiyor şimdi?" Gülümsemesi Catherine'in kalp atışlarını hızlandırdı.

"Eee, kısasa kısas beyefendi."

Lachlan sırıttı. "Evet. Eğer son üç yıldır heyecanı kaybetmiş yarı ölü bir adam olmasaydım benim gibi bir adamla dalga geçmek ne demek gösterirdim şimdi sana. Huyum kurusun, parlak şeylere dayanamam ve *sen* göz kamaştırıyorsun."

Catherine başını ona doğru çevirdi. "İltifatın için çok teşekkür ederim."

Ama bu iltifattan daha öte bir şeydi. Catherine onun kendisiyle flört etmesinden, şimdiye kadar sakladığı o ünlü çekiciliğini göstermesinden çok hoşlanıyordu.

Lachlan elini uzattı. "Size yemek salonuna kadar eşlik edebilir miyim leydim?"

"Çok memnun olurum," diye cevap verdi Catherine. "Açlıktan ölmek üzereyim."

***

Lachlan on yıldan fazla bir süredir kadınlarla uzun ilişkiler kurmaktan kaçınmayı başarabilmişti. Müsait kadınları yirmi metreden anlardı. O kadınlar da herhangi bir bağlılık sözü beklemeden kabul ederlerdi onu. Onun aşk peşinde olmadığını bilirlerdi. Lachlan bir kez âşık olmuştu, o da Glenna'ya. Ve Glenna'nın ölümünden sonra Lachlan onun yerine kimseyi koyamayacağına karar vermişti.

Yıllar boyunca hiçbir kadın, o ilk gerçek aşkına duyduklarına benzer şeyler hissettirmemişlerdi. O tarif edilemeyen özlem, her şeyi bir tek kişi için feda etme arzusu, birisinin sonsuza kadar tek sevgilisi olma umudu... Bunların hiçbirini duymamıştı bir daha. Glenna'nın ölümünden sonra, o kısacık aşk ve evlilik hayatında duyduğu mutluluk bir daha uğramamıştı yanına.

Lachlan uzun yıllar boyunca fiziksel olmasa da duygusal olarak ona hep sadık kalmıştı. Kendisinden fiziksel zevkten başka bir şey beklemeyen kadınlarla kurduğu seks ilişkilerinde hep bir içtenlik, bir mahremiyet aramıştı.

Bütün bunlar da lanetlendiği güne kadar sürmüştü sadece. O günden sonra da sonu bilinmeyen bir aşk orucuna, her türlü ilişkiden yoksun olmaya sürgün edilmişti.

Bu gece, şefin yemek davetine giderken Catherine'e eşlik etmek, içindeki yasak duygu ve heyecanı harekete geçirmişti. Bu duygular hem heyecan verici hem de rahat-

sız ediciydi. Çünkü Lachlan farkındaydı, artık aradığı şey sadece fiziksel ilişki değildi.

Şatonun koridorlarında yan yana yürürken Lachlan, Catherine'in baş döndürücü, çiçek kokulu parfümünü içine çekiyordu. Kadındaki her şey, Lachlan'ın direnme gücünü zorluyordu. Catherine'in parlak kızıl saçları, yumuşacık kiraz dudakları, korsajından taşan dolgun göğüsleri Lachlan'ın içindeki şehvet duygularını kamçılıyordu. Bu da onu rahatsız ediyordu çünkü karşısındaki oynak ve rahat bir taverna dilberi değildi. Kesinlikle bambaşka biriydi.

Sonunda Angus'un özel yemek odasına geldiler. İçeride yanan ateş, şöminenin mermer duvarlarına yansıyordu. Maun yemek masası pırıl pırıl cilalanmıştı. Üzerinde gümüş şamdanlar ve rengârenk meyve tabakları vardı. Duvar lambrileri meşe rengiydi. Pencerelerde ağır kadife perdeler asılıydı.

Gwendolen ve Angus onları karşılamak için döndüler. Hizmetçilerden biri gümüş bir tepsi içinde altın kaplamalı, mücevher kakmalı kadehlerde şarap ikram etti.

"Leydi Catherine, elbise size inanılmaz yakışmış," dedi Gwendolen. "Umarım odanızda aradığınız her şey vardır."

Suya sabuna dokunmayan konularda sohbet etmeye başladılar. Sonuçta, her gün Lowland'dan ünlü bir leydi, Kinloch'a yemeğe gelmiyordu. Üstelik karıştırılan kimlik, kızın kaçırıldığı kuşkusu ortamı biraz germiş, tuhaflaştırmıştı.

Kâseler dolusu baharatlı yahni, krema soslu kaz kızartması ve haşlanmış sebzeden oluşan akşam yemeklerini yediler.

Hizmetçiler tabakları almaya geldiğinde Angus biraz daha şarap söyledi.

"Karar verdiniz mi?" diye sordu Angus, Catherine'e yoğun İskoç aksanıyla. "Benden ne yapmamı istersiniz leydim? Sabah erkenden sizi adamlarımla birlikte Drumloch'a götürebiliriz isterseniz."

"Nezaketiniz ve konukseverliğiniz için," diye cevap verdi Catherine, "size minnettarım Elbette aileme kavuşmayı çok isterim ama en büyük arzum –ikizimle tanışmanın yanı sıra– hafızama yeniden kavuşmak ve son beş yıldır nerede olduğumu öğrenmek. Kimliğimi ve bir ikiz kardeşimin olduğunu onaylayarak bana yeterince yardımcı oldunuz. Onun varlığından haberim bile yoktu ve gerçeği öğrenmek istiyorum. Eğer sihirli güçlerim olsaydı bu gece bu masaya büyükannemi davet eder ve doğumumla ilgili gerçeği doğrudan ona sorardım. Ama ne yazık ki öyle güçlerim yok. Bu yüzden sabırlı olmak ve eve dönene kadar beklemek zorundayım."

Angus öne doğru eğilerek, "Ne istiyorsunuz Leydi Catherine? Hemen bu akşam bir mektup yazıp adamlarımla gönderebilirim. Ya da dediğim gibi, ailenize kavuşmanız için gerekli hazırlıklara hemen başlayabilirim."

Catherine arkasına yaslanarak kendisine sunulan seçenekleri değerlendirdi, sonra gözlerini Lachlan'a çevirdi.

Lachlan başını sallayarak kendisinin de elinden geleni yapmaya hazır olduğunu belirtti. Ne isterse yerine getirecekti.

"Belki en iyisi bir mektup göndermek," diye kararını bildirdi Catherine. "Güvende ve iyi insanların yanında olduğumu büyükannem bilmeli. Hem de Drumloch'tan kendi özgür irademle ayrıldığımdan ve geçmişimi öğrenmek için buraya geldiğimden haberi olmalı. Ve sonra

da –eğer ayarlayabilirseniz– kız kardeşimle tanışmak için Edinburgh'a gitmek istiyorum."

Angus derin bir nefes aldı. "Ben her şeyi ayarlarım, merak etmeyin."

"Teşekkür ederim. Son bir ricam daha olacak, Lachlan'la birlikte gitmek istiyorum. Beni buralara kadar sağ salim getirdi. Oraya da güven içinde götüreceğinden eminim."

Angus karısına döndü. Gwendolen şarap kadehini kaldırıp bir yudum aldı, bilmiş bilmiş kocasına baktı.

Gwendolen, Catherine'e döndü. "İkiz kardeşinizle tanışmak istemenizi anlıyorum," dedi, "ama sizi uyarmalıyım, hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz. O size hiç benzemiyor Leydi Catherine. Dünyadan uzak bir hayat yaşamış. Bana, kocam ve Lachlan'a çok sert çıkışları oldu. Elbette sizin Edinburgh'a gitmenizi engelleyemeyiz ama lütfen çok dikkatli olun. Fazla hayale kapılmayın. O güvenilir biri değildir."

Catherine burukça gülümsedi. "Dürüstlüğünüz için çok teşekkür ederim. Öğütlerinizi kesinlikle dinleyeceğim. İleride bir gün, umarım ben de bu cömertliğinize, nezaketinize karşılık verme fırsatını bulurum."

Şekerlemeler ve kremalı pastalarla dolu tatlı tabakları kondu önlerine, sohbet daha hafif konulara döndü.

Daha sonra hep birlikte müzik ve eğlencenin başladığı büyük salona geçtiler. Gwendolen, Catherine'i alıp salonun karşı tarafındaki bir grup genç kadının yanına götürdü. Lachlan, Angus'un yanında kalmıştı.

Lachlan yanlarından geçen bir hizmetliden bir bardak bira aldı. "Onun Raonaid olmadığını herkes öğrendi mi?"

diye sordu. "Eğer biri yanlış bir şey söylerse düzeltmek gerekir."

"Herkese gereken bilgi verildi," diye cevap verdi Angus. "Korkarım gecenin ilgi odağı olacak," diye ekledi, "özellikle de daha önce Raonaid ile tanışmış olanlar için."

Lachlan birasından büyük bir yudum aldı. "Fiziksel olarak birbirinin aynısı, karakter olarak birbirinin tam zıttı iki kız kardeş. Gwendolen onu fazla umutlanmamak konusunda uyarmakta haklıydı. Catherine, Raonaid'de sevgi dolu bir kardeş bulamayacak ne yazık ki. Onu yalnız bırakmayayım şimdi."

Angus ona sert sert baktı. "Haklısın," dedi. "Evet, Raonaid dengesiz biriydi ama unutma ki bir zamanlar benim sevgilimdi, tam bir yıl beraberdik. Ben bunu karıma söyleyemedim Lachlan, bu yüzden eğer bu konuda tek kelime edersen, yemin ederim başını gövdenden ayırırım. Babamın beni kovmasından sonra Dış Hebridler'e geldiğim ilk gece Raonaid beni yatağına almasaydı neler olurdu? Olasılıkla Kuzey Atlantik'i boylardım."

Lachan kulaklarına inanamayarak kuzenine baktı. "Ama o sana ihanet etti. Düşmanlarına hayatını tehlikeye atacak bilgiler sızdırdı. Zehirlendin, kule duvarlarına asıldın ve o kadın bütün bunlar için Gwendolen'i suçlamaya kalktı."

"Çünkü kendini terk edilmiş hissediyordu."

Lachlan hoşnutsuzlukla kuzenine baktı. "Onu nasıl savunabiliyorsun? Kötü niyetli ve kindar bir kadındı o. Ben onun intikam duygularının kurbanı oldum. Oysa ona ihanet eden ben değildim."

"Ama onun evine kadar gelerek beni götüren sendin."

Lachan başını çevirerek etrafındakilerle sohbet eden

Catherine'e baktı. Raonaid'in ikiz kardeşiydi ama onda cadılıktan eser yoktu.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun Angus?"

Kuzeni birasını bitirdi ve kupayı masalardan birinin üstüne bıraktı. "Raonaid'den ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ancak şu senin güzel mirasçı leydin, kız kardeşiyle savaşa girme durumunda senin tarafını tutmayabilir. Buna hazırlıklı ol Lachlan. Şuna da hazırlıklı ol, ailesi de seni asla onaylamayacaktır. Seni damatları olarak görmektense ipin ucunda sallandığını görmeyi tercih edeceklerdir."

"Evlilikten bahseden kim?" diye sordu Lachlan. Angus gözlerinin içine baktı. "Bu akşam yemekte ona nasıl baktığını gördüm." Duraksadı. "Dikkat et Lachlan. Şu senin lanet... üzerinde tahmin ettiğinden de etkili olmuş."

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye cevap verdi Lachlan. "Bunca zamandır hayattayım, öyle değil mi?"

"Ben senin için endişelenmiyorum, Catherine için endişeleniyorum. Onu korumaya söz verdiğim için Edingurgh'a giderken yanınıza silahlı muhafızlar vermeye karar verdim. En iyi adamlarımdan bir grup, fazladan at, malzeme ve bir de aşçı."

"Hiç gerek yok," dedi Lachlan.

"Neyin gerekli olup olmadığına ben karar veririm. Zaten Drumloch'un mirasçısını buraya getirmekle beni de ister istemez bu kaybolma olayına dahil etmiş oldun. Şimdi değil, beş yıl önce. Bu yüzden ailesine güvenli bir şekilde kavuşmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım."

Canlı bir müzik çalmaya başlayınca herkes dansa kalktı.

"Killin'e vardığınız zaman," diye devam etti Angus, "bir araba ve güvenilir bir sürücü ayarla. Catherine'in is-

tediği her yerde durun, Edinburgh'a gelince onu arabayla Drumloch'a götür. Gerekirse arabayı satın al ama evine lüks içinde dönmesini sağladığına emin ol. Eğer Raonaid laneti kaldırırsa, Tanrı aşkına Lachlan, bunca yıldır zincire vurduğun şehvetini onun üzerine salma. Leydi Catherine'e yapma bunu. O sana göre biri değil."

Angus arkasını dönerek uzaklaştı, Lachlan orada tek başına durmuş, ne yazık ki onun emirlerine uyacak disipline sahip olmadığını düşünüyordu.

Salondaki müzik giderek yükseliyor, canlanıyor, dans edenler de hızlanıyor, topuklarını hızla yere vuruyorlardı.

Lachlan burnunu kaşıdı, olanca gürültü ve kargaşanın arasında gözleriyle Catherine'i aramaya başladı.

Bölüm 18

Catherine büyük salonda İskoç dansları yaptı ve mucize gibi, bütün adımları kendiliğinden hatırladı, düşünmesine gerek bile kalmadan. Geçmiş hayatı hakkında hiçbir şeyi hatırlamıyorken dans etmeyi, at binmeyi, hatta bazı duaları ezbere bilmesi çok ilginçti.

Dans bittiğinde yanakları kızarmıştı, elleriyle kendini serinletmeye çalıştı. Arkasını dönüp salonun karşı tarafında duran Lachlan'ı gördüğünde hâlâ gülüyordu. Lachlan taştan bir kemerin altında durmuş, gözlerinde yoğun bir arzuyla kendisine bakıyordu.

Bakışları birbirlerine kenetlendi ve Catherine içinden bir yangının başladığını hissetti.

Lachlan mum ışıklarının altında, geniş omuzlarından birini kolona dayamış, nefes kesen erkeksi havasını gururla sergilerken belki kendisinin farkında değildi ama salondaki bütün erkeklerden farklı olduğu açıkça belli oluyordu. Kalemle çizilmiş gibi keskin yüz hatları, koyu renkli, sorgulayan gözleri bu ayrıcalığı daha da belirginleştiriyordu.

Hiçbir İskoçyalı erkek onun bu olağanüstü yakışıklılığıyla boy ölçüşemezdi.

Keman sesi tüm duyularını uyarıyor, Catherine kendini bir heyecan seline kapılmış gibi hissediyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Aklının ve kalbinin dayanamayacağı kadar fazla. Gözlerini Lachlan'dan güçlükle ayırarak yiyecek bir şeyler almak için masaya yöneldi.

Kocaman, parlak kırmızı bir elma aldı, dişlerini taze sulu meyveye batırırken Lachlan'ın onu umursamadığını kendine hatırlattı.

Lachlan o öğleden sonra yatağında uzanmışken açıkça belli etmişti bunu. Catherine'in ona dokunmasını istememişti. Ama yine de dans bittiğinden beri gözlerini Catherine'den ayırmıyordu. Bütün gece onu izlemişti.

Catherine omzunun üzerinden Lachlan'a baktı, gözleri hâlâ üzerindeydi. Bütün bedeninden elektrik geçmiş gibi oldu.

Lachlan biliyor muydu? Onun her dokunuşu karşısında Catherine'in nasıl tepki verdiğini fark etmiş miydi? Onu ne kadar arzuladığını görebiliyor muydu?

Catherine'in kalbi delicesine çarparken Lachlan dayandığı kolondan ayrıldı, kalabalığın arasında omzuyla kendine yol açarak Catherine'e doğru yürümeye başladı. Bütün bu süre içinde gözlerini gözlerinden hiç ayırmamıştı.

Lachlan yaklaşırken Catherine onun etrafına yaydığı erotik havayı hayranlıkla izliyordu. Salondaki bütün kadınların da tıpkı kendisi gibi arzudan eriyip erimediklerini merak etti. Yoksa sadece Catherine mi böyle hissediyordu?

Önemi yoktu. Aldırmıyordu. Gözlerini ondan ayırmaya niyeti yoktu.

Sonunda Lachlan yanına gelebildi. Elini uzatıp, "Hadi gidelim buradan," dedi. Derinden gelen sesi Catherine'in kanını coşturdu, elini, kendisine uzatılan ele bıraktı.

Birlikte balo salonunun kapısına yöneldiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Catherine. Aslında hiçbir önemi yoktu. Onunla nereye olsa gidebilirdi.

"Uzağa değil."

Catherine'i genişçe bir koridordan geçirdi. İnanılmaz büyüklükteki menteşelerin üzerinde acı çekiyormuş gibi gıcırdayarak açılan bir çift oymalı, ağır meşe kapıdan dışarı çıktılar.

Avlu, ayın parlak ışığıyla aydınlanmıştı. Temiz ve serin hava Catherine'in yanaklarını okşadı.

"Nefesimi görebiliyorum," dedi Catherine parmak uçlarında yükselip başını arkaya doğru atarken. Gözlerini kapattı.

Yeniden açtığında Lachlan hâlâ elini tutuyor, onu ilgiyle izliyordu. "Sende, kendimi *farklı* hissettiren bir şeyler var."

"Ne gibi?"diye sordu Catherine.

Lachlan'ın kara gözleri Catherine'i dikkatle süzdü. "Nasıl anlatılır bilmiyorum ama şunu söyleyebilirim, bu gece kendimi yeniden genç hissettim. Sen bana, hayatımı gölgeleyen bazı şeyleri unutturuyorsun."

"Anlaşılan benim hafıza kaybım bulaşıcı," dedi Catherine gülerek.

Lachlan'ın bakışları yumuşadı. "Geçmişteki bazı olayları unutabilseydim eğer," diye cevap verdi Lachlan, "hiç de fena olmazdı."

"Neyi unutmak isterdin mesela?" diye sordu Catherine. Onu daha iyi tanımak, hayatının her ayrıntısını öğrenmek istiyordu.

"Karımın ölümünü ve sonrasında çektiğim tüm acıları unutmak isterdim mesela."

Catherine şaşırmıştı. "Sen evli miydin?"

"Evet."

Catherine kulaklarına inanamıyordu. Lachlan MacDonald, bu büyüleyici, çapkın adam bir zamanlar evli miydi?

"Evliliğim biteli on yıldan fazla oldu," dedi Lachlan, "karım ilk çocuğumuzu doğururken öldü."

Catherine'in bütün duyuları ayaklanmıştı yine, umutsuzca ona dokunmak istiyordu. Uzanıp elleriyle koluna sarıldı. "Çok özür dilerim Lachlan. Bilmiyordum."

Catherine kafa karışıklığının ördüğü örümcek ağlarıyla boğuştu bir süre. Bu adamın bir kadınla gerçek anlamda yakınlık kuracak, bağlanacak biri olmadığını sanmıştı. Oysa şimdi öğrenmişti ki, bir zamanlar bir kadını evlenecek kadar çok sevmiş ve onu kaybettikten sonra başka hiçbir kadına âşık olamamıştı. On yıl boyunca hep yüzeysel ilişkiler yaşamış, kalp kıran olarak nam salmıştı.

Lanetin ayrıntıları aklına gelince Catherine kaşlarını çatarak, "Kız kardeşim karını tanıyor muydu?" diye sordu.

"Evet. Özellikle onun için seçti bu laneti. Beni en çok nasıl yaralayacağını çok iyi biliyordu. Karımın tam onuncu ölüm yıldönümünde bu laneti sardı başıma."

Catherine bu büyük kötülükten çok etkilenmişti. Sarsıldığını belli etmemeye çalıştı. Bir insana bu kadar zalimce davranabilen birini düşünemiyordu.

"Kardeşimin kötü biri olduğunu birçok kez söyledin ama bunları duymak çok rahatsız edici. Bu, kötülüğün çok ötesinde bir şey. Artık onunla karşılaşmaya korkuyorum. Başından beri sen ve diğerleri beni acımasız bir büyücüy-

le karşılaşmaya hazırlamak istiyorsunuz. Onun büyük bir öfkeyle bana saldırmasından ya da bana ölümcül bir büyü yapmasından korkuyorsunuz. Haklı olabilirsiniz. Bilinci yerinde değilmiş gibi geliyor bana da. Belki de Edinburgh'a gitmekten vazgeçmeliyim."

"Raonaid'in beyni normal insan beyni gibi çalışmaz," diye cevap verdi Lachlan. "Kendi tecrübelerime dayanarak söylüyorum tabii." Bakışları yumuşadı, derin bir nefes aldı. "Ama Angus bu gece bana, Raonaid'in bir zamanlar sevgilisi olduğunu hatırlattı, onun için gerçekten endişeleniyor. Neden bilmiyorum ama şöyle düşünmeye başladım. Madem o senin kız kardeşin, o zaman onun kalbinin derinliklerinde iyilik olmalı. Onu yeniden gördüğümde bunu hatırlamaya çalışacağım. Bunu sana borçluyum Catherine. Hayatının bu kayıp parçasını mutlaka hatırlamanı istiyorum."

Catherine ay ışığı altında Lachlan'ı dinlerken yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissetti.

Lachlan bakışlarını uzaklara çevirerek, "Bu gece çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı. "Seni dans ederken izledim. Tek isteğim seninle yalnız kalmaktı."

"İşte yalnızız," diye cevap verdi Catherine sesinde baştan çıkarıcı, çapkın bir ifadeyle. "Birlikteyiz ve yalnızız."

Lachlan'ın kara gözleri onunkilere kilitlenince Catherine nefesinin kesildiğini hissetti. İskoçyalı'nın sözlerinin altındaki ateş, içini heyecanla doldurmuştu.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı Lachlan.

Lachlan yaklaşırken Catherine'in dudaklarından istençdışı bir inilti döküldü. Lachlan elinden tutarak onu ahırın yem deposuna doğru götürdü. Havada yoğun bir saman

ve at kokusu vardı. Lachlan şaşkın gözlerle onlara bakan seyise başıyla kapıyı işaret etti.

"Bizi yalnız bırak," dedi buyurgan bir tavırla. Seyis çocuk elindeki tahta kovayı saman serili yere bırakarak koşa koşa dışarı çıktı. Lachlan, Catherine'i duvara yasladı.

"Bütün gece boyunca seni kollarıma almak, öpmek arzusuyla savaştım."

"Lütfen daha fazla savaşma. Altı üstü bir öpücük. Ne kadar tehlikeli olabilir ki?"

"Tehlike öpücükte değil, ondan sonra olabileceklerde."

Catherine dudaklarını ıslattı. Lachlan aç gözlerle yüzünün her noktasını incelerken o heyecandan titriyordu. Boğuk bir sesle, "Bugün, çok uzun zamandır bir kadının sana dokunmasına izin vermediğini söyledin. Bana izin verir misin? Benimle sevişmeni istemeyeceğim senden, senin de buna kalkışmayacağından eminim," dedi.

Lachlan'ın gözleri arzudan kapkara olmuştu, davetiyeye ihtiyacı yoktu. Büyük bir ateş ve arzuyla dudaklarıyla kadının ağzını kavradı ve kocaman elini elbisesinin yakasına uzattı.

Ah, sonunda... Sonunda... Catherine'in bedeni zevk ve heyecandan patlamak üzereydi.

Lachlan, Catherine'i iyice kendine çekip gövdesinin alt kısmını kendininkine bastırdı. Catherine gözlerini kör eden bir arzu ve titreyen elleriyle Lachlan'ın omuzlarına uzandı, gömleğinin kalın kumaşını kavrayarak onu kendine çekti.

Lachlan'ın ağzının ıslak baskısı Catherine'in karnına yeni arzu dalgaları gönderiyordu. Catherine bir dizini kaldırarak baldırının iç kısmını onun baldırının dış kısmına sürtmeye başladı.

Lachlan, Catherine'in yüzünü ellerinin arasına alarak kulağına fısıldadı. "Tanrı'nın cezası şu lanet belası olmasaydı, şu an içine girmiştim bile," dedi.

Dudaklarını yeniden tutkuyla onunkilere bastırdı. Lachlan'ın duyduğu arzu dayanılmaz boyutlardaydı ancak daha ileri gidemezdi. Catherine'i öpebilir, o hünerli elleriyle okşayabilir ama daha fazlasını yapamazdı. Zaten lanet olsa da olmasa da başka türlüsünü yapamazdı çünkü Catherine meyhaneden kaldırdığı, tek gecelik kadınlardan değildi. Bir kontun kızı, zengin bir mirasçıydı. İleride bir gün, bir evlilik teklifi aldığında, bir ahırın duvarına yaslanmış vaziyette vahşi bir İskoçyalı ile yaşadığı bu çılgın dakikalar, zaten şaibeli adına daha fazla leke sürmemeliydi.

"Seni fena halde istiyorum," diye fısıldarken aralık dudaklarını Catherine'in boynunda gezdiriyordu Lachlan. "Ellerimi çırılçıplak bedeninde dolaştırmak, her noktanın tadına bakmak istiyorum."

"Yapabilirsin, " dedi Catherine. Tehlikeli olduğunu bile bile fısıldadı. "Ben de seni istiyorum."

Lachlan'ın parmakları Catherine'in boynunu okşarken dudakları da küçük, ateşli öpücüklerle onları takip ediyordu. Diliyle boynunun bittiği yeri okşadı. "Hayır, *yapamam*..." diyen sıcak nefesi, Catherine'i tepeden tırnağa titretti. "Seni çok fazla istiyorum yavrum, sonrasında kendime engel olamam. Ve ben sana zarar vermek istemiyorum."

Catherine'in köprücükkemiğini minik dokunuşlarla öpmeye başlayınca genç kadın müthiş bir zevkle ürperdi. "Sadece öpüşerek bana zarar vermiş olmazsın," diye karşı çıktı, bir yandan da parmaklarını Lachlan'ın saçlarının ara-

sında gezdiriyordu. "Harika hissediyorum Lachlan." Gözlerini kapamış, başını arkasındaki duvara dayamıştı.

"Ben de. Fazla harika. Ve bu çok tehlikeli."

Catherine'in yüzünü ellerinin arasına aldı yine, başparmaklarıyla çenesini okşadıktan sonra yarı açık ağzını tutkuyla öptü.

Catherine Lachlan'ın kollarında eriyordu adeta. Lachlan hep tehlikeden söz ediyordu ama Catherine korkmuyordu. Neşe ve zevkle dolup taşmak, kendinden geçmek istiyordu.

Lachlan ellerini korsajına indirdi. Catherine o sert kumaş parçasını yırtıp atmak, Lachlan'ın parmaklarını çıplak göğüslerinde hissetmek istiyordu.

"Kız kardeşini bulmak zorundayız," diye fısıldarken öpücüklerine devam ediyordu Lachlan. "O laneti mutlaka kaldırmalı. Bu şekilde yaşayamam."

Catherine ona sımsıkı sarıldı. "Eğer onu bulursak, o da laneti kaldırırsa, benimle sevişir misin?"

Lachlan da onu iyice kendine bastırdı. "*Kahretsin Catherine*," diye inledi. "Böyle şeyler söyleme lütfen. Bu işkencelerin en büyüğü."

Catherine başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Benim için değil. Çok heyecanlanıyorum."

Lachlan başını iki yana salladı. "O kadar basit değil. Eğer bu lanet olmasaydı da seninle birlikte olamazdık. Sen Drumloch varisisin ve senin gibi bir kadın benim gibi biriyle evlenmez."

"*Senin gibi bir kadın*... Herhangi bir soylunun kızı gibiyim aslında ama ikimiz de öyle olmadığımı biliyoruz, bunu bütün dünya biliyor. Beş yıldır kayıptım, herkes öl-

düğümü sanıyordu. Bu skandal hayatımı mahvetti. Ama ben hâlâ İskoçya'nın en zengin kadınlarından biriyim ve hâlâ çocuk doğurabilecek kadar gencim. Bu yüzden bir gün, çok yakında bir gün, unvanı olan, muhtemelen sonradan fakirleşmiş bir centilmen beni kuzenimden isteyecek, bakire olup olmadığıma bakmadan benimle param için evlenecek."

Lachlan'ın gözleri kısılıp sesi ciddileşti. "Sen bakire misin?"

Oldukça cesur ve çok da uygunsuz bir soruydu bu.

Catherine bakışlarını indirdi. Şimdiye dek içinde bulunduğu durumdan hiç utanmamıştı çünkü olaylar onun kontrolünün dışındaydı ama bu, bekâretini kaybetmesi daha farklı bir durumdu.

Sonunda başını kaldırıp iki yana salladı. "Hayır, bakire değilim. Ama neden, nasıl, kiminle olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, doktorun bana anlattıkları. Yani görüyorsun işte, benimle sevişirsen çok değerli bir şeyimi almış olmayacaksın. Kimse bir şey anlamaz çünkü bekâretimi başka biri aldı ve ailem bunu biliyor."

Lachlan bir adım geriledi, aralarında birden oluşan uzaklık az önceki sıcaklığı ortadan kaldırmıştı.

"Böyle konuşma," dedi Lachlan. "Hayatımda hiçbir kadını seni istediğim kadar istemedim. Yani benim için çok *değerlisin*. Ama bunların hiçbir önemi yok çünkü aramızda hiçbir şey olamaz. Unutma, benim korumam altındasın. Seni evine sağ salim götürmeye söz verdim ve sözümü tutacağım."

Catherine huzursuzca yutkundu, nefes alışları hızlandı. Lachlan'ı fena halde istiyordu ama o istediğini verecek durumda değildi maalesef.

Ancak istediği şeyin kendine yararlı bir şey olmadığının da farkındaydı. Lachlan'ın da dediği gibi, onlar ayrı dünyaların insanlarıydılar.

Catherine'e kalsa böyşe şeyleri hiç umursamazdı. El dokuması bir etek giyip burada, Lachlan'ın karısı olarak basit bir hayatı seve seve, mutlulukla yaşayabilirdi. Yumurtaları toplar, süt sağar, hiç de gocunmazdı. Belki eski Catherine böyle düşünmezdi ama bir zamanlar olduğu kişi değildi artık. O kadın yok olmuştu. Büyükannesinin onu manastırdan aldığı günden itibaren, kendini hep bir dolandırıcı olarak görmüş, Lachlan gelene kadar o dünyaya ait olmadığını hissetmişti.

"Salona dönmeliyiz," dedi Lachlan, omzunun üstünden bakıp elini uzattı.

Catherine onunla birlikte ahırdan çıktı, ay ışığının aydınlattığı avluyu geçtiler. Uzaktan gelen keman ve neşeli şarkı sesleri gecenin sessizliğini bozuyor, Catherine'in içindeki ağırlıkla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Bana kızdın mı?" diye sordu Catherine salona yaklaşırken çünkü yol boyunca Lachlan hiç konuşmamıştı.

"Hayır," diye cevapladı Lachlan. "Yanlış bir şey yapmadın sen. Ben sadece bana biraz zaman tanımanı istiyorum."

Oyalanmadan Catherine'i Angus ve Gwendolen'in yanına götürdü. "Sabahleyin erkenden Edinburdh'a doğru yola çıkıyoruz," dedi.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Gwendolen.

Lachlan gözlerini Catherine'e çevirirken elini bıraktı. "Evet. Leydi Catherine bir an önce ikiziyle tanışmak istiyor. Cevaplanmasını istediği bir sürü sorusu var. Ondan sonra da ailesinin yanına dönmesi gerekiyor."

Kimse Raonaid'i görmek için asıl Lachlan'ın acelesi olduğunu dile getirmeye cesaret edemedi.

"İyi geceler Leydi Catherine," dedi Lachlan başıyla reverans yaparak. "Sizi ev sahiplerimize emanet ediyorum."

Sözlerini bitirince arkasını dönerek uzaklaştı. Catherine'i orada sarsılmış, kafası karışık bir halde bırakmıştı. Catherine, Gwendolen'in koluna dokunmasıyla toparlandı.

"Lütfen bize katılın Leydi Catherine. Sıcak atıştırmalıklar gelmek üzere."

"Çok teşekkür ederim ama istemem. Çok naziksiniz fakat yarın sabahki yolculuk için iyice dinlenmeliyim."

Lachlan'ın balo salonundan çıktığını gördü, tam arkasından gidecekti ki Angus'un sesini duydu.

"Ailenize göndereceğiniz mektup ne oldu? Güvende olduğunuzu bilmeleri gerek..."

Catherine güçlükle yutkundu. "Ah, elbette. Bu gece büyükanneme yazacağım, Edinburgh'a gitmekte olduğumu söyleyeceğim. Eğer mektubu gönderebilirseniz..."

"Elbette gönderirim," diye cevap verdi Angus. "İyi uykular Leydi Catherine."

"Size de efendim. Gösterdiğiniz nezaketi hiçbir zaman unutmayacağım."

Bölüm 19

Drumloch Malikânesi

John Montgomery, atının dizginlerini seyise vererek kararlı adımlarla eve doğru yürüdü. Köydeki güvenlik merkezinden dönüyordu. Catherine'in kayboluşuyla ilgili çağrılmıştı yine. Şimdiye kadar bir tek ipucu elde edebilmişlerdi; kaçırıldığı ilk akşam bir handa kalmış olabileceğini düşünüyorlardı. Bundan başka ellerinde hiçbir kanıt yoktu. Catherine'in resmen buhar olup uçtuğunu söylüyorlardı. İşin içinde bir İskoçyalı olunca bu tür şeyler çok normaldi. Yetkililer John'a, bölgenin kuzeyini iyi bilen birkaç becerikli adam tutmasını söylemişlerdi.

Çok saçmaydı ama adam işin içine büyü gibi mistik bir şeylerin karıştığını düşünüyordu. Ama John işin aslını biliyordu. Catherine'i kaçıran İskoçyalı kesinlikle bir şeyler biliyordu. Ya son beş yıldır Catherine'in nerede olduğu hakkında bilgisi vardı ya da John'un ailesi hakkında bazı şeyler biliyordu. Olasılıkla John'un büyükhalasının açıklamak istemediği türden şeyler...

John eldivenlerini çıkardı ve bacağına vura vura merdivenleri çıkmaya başladı. Sonuna gelmeden birkaç saniye önce ön kapı açıldı ve John kendini geniş sundurmanın altında durmuş, kapıdaki kâhyaya onu sanki ilk kez görüyormuş gibi bakarken buldu. Adamın ince uzun siluetini, özenle taranmış beyaz saçlarını inceledi bir süre.

"Ne kadar zamandır Drumloch'tasın Smythe?" diye sordu içeri girip şapkasını uzatırken. "Yüzyıldır herhalde."

"O kadar değil efendim. Ben burada '86 da işe başladım."

"Epey olmuş. Tam otuz beş yıl."

"Öyle efendim."

John ciddileşti. "Öyleyse beni takip et. Sana soracak sorularım var."

John kütüphaneye doğru yürüdü. "Kapıyı kapat Smythe. Çok güzel. Bu ev halkı hakkında, özellikle de Leydi Catherine'in kaybolduğu son beş yıl hakkında neler biliyorsun? Catherine neredeyse yirmi beş yaşında olacak ve hakkı olan mirasa kavuşacak. Eğer o zamana kadar ölmüş olursa, bütün servet Jakobenler'e gidecek, biz tek kuruş bile alamayacağız." Kuşkulu gözlerle kâhyaya baktı. "Drumloch'un rahmetli kontu olan amcama ne kadar bağlı olduğunu biliyorum." Durakladı. "Onun Kral James ve tahta geçme ideallerinin sadık bir destekleyicisi olduğunu da biliyorum. Ama artık zaman değişti Smythe. Şunu iyi bil ki bu gerçekleşmesi olanaksız bir düş ve şahsen ben bu ailenin servetinin bu boş hayallerle kaybolmasını istemiyorum. Burası Hanover yanlısı bir ev şimdi ve Kral George'u destekliyoruz. Şimdi, tüm bildiklerini anlat bakalım. Aşağıda bir sürü dedikodu dolaşıyordur. Her zamanki

gibi. Leydi Catherine nerede? Nereye gitti? Ve kahretsin! Halam benden ne saklıyor?"

Kâhyanın yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu ama çabucak toparlandı ve tepkisiz bir ses tonuyla cevap verdi. "Çok üzgünüm ama ben hiçbir şey bilmiyorum lordum. Leydi Catherine'in beş yıl önce kaybolması, hepimiz için hâlâ bir sır. Eğer Dul Kontes'in sizden bir şeyler sakladığını düşünüyorsanız, bilirsiniz, aile meseleleri konusunda ağzı çok sıkıdır. Şunu da belirtmek isterim ki aşağıda herhangi bir dedikodu ya da sır konuşulmamaktadır. Affınıza sığınarak bu tür suçlamaları şiddetle reddediyorum lordum."

John'un, Smythe'in aşağıdakileri oldukça sıkı bir disiplinle yönettiğinden hiç kuşkusu yoktu. Aksi halde Eleanor Hala ona bu kadar güvenmezdi. John halasının kimseye güvenmediğini biliyordu.

"Ev işleri idarecisi," diye üsteledi John. "Yani Bayan Silver ne zamandır bu ailenin hizmetinde?"

"O benden daha eskidir lordum. Mutfakta başlamış ama kendini geliştirerek genç yaşta bu konuma yükselmiş."

"Herkesin güvenini kazanmıştır, değil mi?" John masanın etrafında dolaşarak koltuğuna oturdu, öne doğru eğilerek gözlüğünü çıkardı. "Onu hemen görmek istediğimi söyle. Ve benim güvenimi kazanamazsa evdeki pozisyonunun tehlikeye düşeceğini de anlat. Şimdi git. Bekletilmek istemiyorum. Sevgili kuzenim Catherine'in hayatının yanı sıra çok büyük miktarda para söz konusu. Onu geri getirmeliyiz. Bizden yeterince uzak kaldı zaten. Bizim korumamıza ihtiyacı var."

"Emredersiniz lordum." Smythe döndü ve kütüphaneden çıktı.

***

Şak!

Dul Kontes, Bayan Silver'ın yanağına tokat atınca iki köpek de şöminenin önündeki minderlerinden ayağa fırladılar.

"Bana ihanet ettin!" dedi Eleanor. "Seni ahlaksız yaratık. Asla bağışlanmayacak bir hata yaptın. Yapabilseydim seni öldürürdüm. Ama şimdilik sadece işine son veriyorum. Ancak emin olabilirsin, hiçbir düzgün aile sana iş vermeyecektir artık. Kısa sürede aç ve sefil kalacaksın. Belki köyün meyhanesinde tencereleri yıkamana izin verirler, o da şanslıysan tabii."

Bayan Silver çenesini kaldırdı, bakışlarını soğuk ve müstehzi bir ifadeyle hırlayan köpeklerde gezdirdi. "Hiç kimseden korkmuyorum leydim," dedi. "Kont burada ömrümün sonuna kadar çalışabileceğime dair söz verdi. Ayrıca maaşıma da hayli dolgun bir zam yaptı."

Yaşlı kadın öfkeyle patladı. "Yani sadakatini daha fazla para verene sattın, öyle mi? Öyle mi Bayan Silver?"

"Evet leydim. Kont çok cömert ve Leydi Catherine'in sağlığıyla yakından ilgileniyor. Leydi Catherine bir İskoçyalı tarafından kaçırıldı ve ben belki de kurtarılmasını etkileyecek bu bilgiyi ondan saklayamazdım."

Dul Kontes bastonunu kırbaç gibi savurdu ancak çiçek dolu bir vazoya isabet ettirebildi. "John, Catherine'in parasıyla ilgileniyor aptal. Onun sağlığı umurunda bile değil. Zaten Catherine her bakımdan mahvolmuş durumda, onu kurtarmaya çalışmanın anlamı yok ki. Ama mirası hâlâ kurtarılabilir. Ayrıca..." Dul Kontes durakladı, dudakları

ince bir çizgi halini aldı. "Ben de onunla en az John kadar ilgilendim. Onu geri getirmek için ta İtalya'ya gittim. Ne için? Yine hayal kırıklığına uğramak içinmiş meğer. Catherine nankör, değerbilmez biri. Bu ikinci kaçışı. Bundan sonra onunla bir işim olmaz. Seninle de işim bitti Bayan Silver. Defol."

Dul Kontes bir ıslık çalınca köpekler ayağa kalktı ve onu giyinme odasına kadar takip ettiler. Eleanor burada oldukça uzun bir süre bekledi.

Oda sessiz olmasına rağmen kalp atışlarını kulaklarında gök gürültüsü gibi duyuyordu. Daha fazla dayanamayacaktı. Büyük bir umutsuzlukla dizlerinin üzerine çöktü.

"*Tanrı onu kahretsin*!" diyerek ağlamaya başladı. "Tanrı o dik başlı çocuğu kahretsin. Bizi nasıl bu halde bırakıp gidebilir?"

Bölüm 20

"Murdoch ve Raonaid hakkında bilmem gereken ne varsa söyle bana," dedi Lachlan, Angus'a. O sırada Catherine'in atının arkasına ağzına kadar dolu bir heybeyi yerleştiriyordu. "Nerede yaşıyorlar? Murdoch, şatonun üç yıl önce istila edilmesinin intikamını almaya geldiğimi düşünür mü?"

"Edinburgh'un dışında yaşıyorlar," diye cevap verdi Angus. "Şatonun tam güneyinde, Blue Waters denen taş bir malikânede. Burayı bir kaptandan satın almış. Eğer Gwendolen'in, yani onun kız kardeşinin adına konuşmaya geldiğini söylersen Murdoch seninle konuşur. Biz onunla barış imzaladık. Sonuçta evlilik yoluyla kardeş olduk."

"Bu barışın şartları ne?" diye sordu Lachlan.

Angus bir omzunu ahırın duvarına dayadı. "Murdoch, Kinloch'un on mil yakınına yaklaşmamayı kabul etti."

"Karşılığında sen neyi kabul ettin?" diye sordu Lachlan heybeleri bağlarken.

"Ben de onu tuzağa düşürmeyeceğime. Aslında layık

olduğu şekilde onu pis bir köpek gibi gebertmeyeceğime söz verdim. Bugüne kadar pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim."

Lachlan ona dikkatle baktı. "Tabii ki fedakârlıklar yapmak gerekiyordu. Sonuçta kız kardeşiyle evlendin, karın erkek kardeşini boğazlamandan memnun olmayacaktı herhalde. Her ne kadar hak etse bile..."

"Evet. Karımın mutluluğu benim için her şeyden önce gelir."

Lachlan sırıtarak başını salladı. "Hatırlıyorum. Senin yerine Murdoch'un icabına bakmamı ister misin? Pekâlâ bir kaza olmuş gibi yapabilirim."

Angus'un ağzının kenarı kurnazca bir ifadeyle kıvrıldı. "Çok baştan çıkarıcı bir teklif Lachlan. Ama ben sözüne sadık bir adamım, bu yüzden anlaşmaya uyacağım."

"O zaman ben de uyarım," dedi Lachlan. "Bana bıçak çekmedikçe ya da üzerime tüfekle ateş etmedikçe ben de bir şey yapmayacağım. Aksi halde anlaşmanın bütün maddelerini geçersiz sayarım. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet. Murdoch'un yeni bir isyanla fazlaca ilgilendiğini duydum. Dikkat et, senin için sorun olabilir."

"Nasıl yani?"

Angus etrafta kimsenin olup olmadığına baktıktan sonra cevap verdi. "Catherine'in babası sadık bir Jakoben, ama kuzeni olan Kont, Hanover taraftarı ve İskoçyalılardan hiç hoşlanmıyor."

"Söylemene gerek yok. Adam beni kolumdan vurdu."

"Gerçekten mi? Kimseye söyleme bana kalırsa. Bunu söylemek sadece Catherine'e senin düşman olabileceği-

ni düşündürür. Catherine, Jakobenler için tam anlamıyla büyük bir para kaynağı. Eğer yirmi beş yaşını göremeden ölürse mirasına ne olacağını hepimiz biliyoruz."

"Babasının son vasiyetine göre, miras isyancılara gidecek."

"Evet. Bugünlerde durum özellikle hassas çünkü Genç Prens'in hayatına kastedildi. İskoçyalıların birçoğu adalet istiyor ve her Hanover yanlısına katil gözüyle bakıyor. Catherine'in İtalya'da iyileşmiş olması onun için pek iyi olmadı. Stuart ve dalkavukları şu anda Roma'dalar."

Lachlan yapmakta olduğu işi bıraktı, kaşlarını çatarak Angus'a baktı. "Sen neden söz ediyorsun? Kral James'in oğlu Charles'ı mı kastediyorsun? O daha beşikte bebek. Kral James'in yeni doğan oğlunu mu öldürmeye kalktılar?"

Angus kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı Lachlan'a. "Sen gerçekten bu lanet işine fena takmışsın Lachlan. Etrafında olup bitenin farkında değilsin."

Lachlan birden sinirlenerek sert hareketlerle koşumları ve heybeleri kontrol etti. "Neyse, her şey değişecek yakında."

Artık sadece intikam almak için yaşamayacaktı. Eğer Murdoch ve Raonaid yeni bir isyan başlatmayı başarırlarsa arkadaşlarının çoğu ölecekti.

Peki, Genç Prens Charles'ı kim öldürmek istemiş olabilirdi?

"Benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Angus'a. "Murdoch ile konuşabilirim. Belki yeni bir savaş başlatmak fikrinden vazgeçirebilirim."

Angus ilerledi, Theodore'un boynunu okşadı. "Gerek

yok," dedi. "Dostum Moncrieffe Kontu Duncan MacLean doğru insanları tanıyor. Çok kısa bir süre sonra Edinburgh'a gitmeyi planlıyor. Bu isyan işini halledecek. Zaten Murdoch'u hiç sevmez. *Sen*..." Angus mavi gözlerini kıstı. "Leydi Catherine'i iyi koru. Sahte isimler kullan hep. Edinburgh'ta fazla kalma, kaldığın sürece kimliğini gizli tut. Raonaid ile konuştuktan sonra olabildiğince çabuk bir şekilde Catherine'i Drumloch'a geri götür, mirası almasını sağla. Parayı üzerine geçirdikten sonra Jakobenler hiçbir şey yapamaz."

"Raonaid ile buluştuktan sonra kimliklerimizi saklamak biraz zor olacak."

Angus başını salladı. "Endişeni anlıyorum ama Raonaid'i iyi tanırım. İkiz kardeşine asla ihanet etmez."

Lachlan dikkatle kuzenine baktı. "Ya yanılıyorsan?"

"O zaman onu susturmak için ne gerekiyorsa yaparsın. Ne gerekiyorsa."

O sırada dört adam geldi yanlarına. Lachlan onlara dönerek, "Günaydın," dedi. Bu adamları Lowland'a götürmeye, Catherine'i ailesine kavuşturma sorumluluğuna odaklanmaya çalışıyordu. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Hazırız efendim," diye cevap verdi Roderick. "Kardeşim Rodney'i hatırladınız mı?"

Gerçekten de Lachlan ikisini de yıllardan beri tanırdı. Biri uzun boylu ve esmer, diğeri kısa boylu ve sarışın ve iri kemikliydi. Bu kadar farklı olmalarının nedeni, annelerinin aynı, babalarının farklı olmasıydı.

"Hatırladım tabii, sizi yeniden gördüğüme çok memnun oldum," diyerek ikisinin de ellerini sıktı Lachlan.

"Bu, Gawyn MacLean," dedi Roderick. "Yol boyunca yemeklerimizi o pişirecek."

"Duncan MacLean'in adamlarında biri," diye açıkladı Angus. "Sheriffmuir'de birlikte savaştık ve sonra da yıllarca epey kırıp döktük. Kılıç kullanmakta uzmandır, ayrıca çok çeviktir."

Gawyn uzun boylu bir dağ köylüsüydü, saçları ve sakalları kırmızıydı. Çilli yüzünde boydan boya bir yara izi vardı. Lachlan'ın elini tulumba çekermiş gibi sıktı.

"Ve bu da Alexander MacEven," diye devam etti Roderick. "Buradan İskoçya sınırına kadar her körfezi, her vadiyi, orman içindeki bütün açıklıkları bilir. Bizi kaybolmadan hedefimize götürecek, değil mi Alex?"

Dördüncü adam da Lachlan'ın elini sıkmak için uzandı. Yakışıklı, kahverengi saçlı, gri gözlü genç bir çocuktu.

"Kinloch'ta yeni misin?" diye sordu Lachlan. "Seni burada gördüğümü hatırlamıyorum."

"Evet efendim," dedi Alex kibar bir tavırla. "Şefin eşinin ikinci dereceden kuzeniyim. Altı ay önce Glasgow'dan geldim. Burayı çok sevdim ve bir daha ayrılmadım."

Angus başıyla delikanlıyı işaret ederek, "Sağlam çocuktur," dedi. "Gözümü kırpmadan hayatımı emanet ederim ona. Gwendolen'le beraber büyümüşler. Çok iyi binicidir. Kılıçta da ustadır."

"Anladım," dedi Lachlan.

O sırada açık duran ahır kapısından bir gölge geçti. Catherine, Abigail'den satın aldığı pelerine sarınmış olarak yanlarına geldi. Pelerinin altına basit, büzgülü mavi bir etek, beyaz bir gömleğin üstüne de yeşil korse giymişti. Saçları tepesinde, gevşek bir topuz halinde toplanmıştı.

Zengin bir mirasçı gibi görünmemek için böyle kılık değiştirmişti ama Lachlan'a göre pek bir değişiklik olma-

mıştı. Hâlâ nefes kesecek kadar güzeldi. Oradaki bütün erkeklerin, Angus da dahil bu güzellik karşısında dilleri tutulmuştu... Lachan ona yaklaştı. "Günaydın Leydi Catherine." Saygıyla kolunu uzattı.

Catherine'in yüzü, Lachlan'ın handa geçirdikleri ilk gece kendisi için satın aldığı kahverengi atı görünce aydınlandı birden.

Theodore'un burnunu okşarken kulağına fısıldadı. "İşte yine buluştuk." Eldivenli elini atın kaslı boynunda gezdirdi. "Sana iyi bakmışlar." Pırıl pırıl yelesini okşadı, at da kulaklarını oynatarak cevap verdi.

Seyislerden biri dizginleri tutarken Catherine de eyerin üzerine oturdu. "Eee beyler? Ben yola çıkmaya hazırım. Gidelim mi?"

Lachlan eyerin üzerinde keyifle ve gururla oturan kadına baktı. Yukarıdan aşağı bakarken yüzünde beliren büyüleyici heyecan havaifişekler gibi ışık saçıyordu.

Yaklaşık on yıl baştan çıkardığı, sayısız, isimsiz, kendisinden samanlıkta yaşanacak kısa süreli bir sevişmeden başka hiçbir şey beklemeyen kadınlardan sonra şu anda hissettikleri canını yakıyordu adeta. Catherine'e duyduğu arzunun doyurulması olanaksızdı. Ve tehlikeli boyutlarda kafa karıştırıcıydı.

Ona asla sahip olamayacağı gerçeğini kabullenmenin yolunu bir şekilde bulmak zorundaydı. Kesinlikle onunla sevişemezdi ve bunun doğuracağı sonuçlarla nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Büyük sorundu bu. Savaş meydanlarında tereddüt etmeden ölümle burun buruna gelen ünlü İskoçyalı savaşçı, Leydi Catherine Montgomery'nin cazibesine karşı koyacak kadar cesur ve güçlü olup olmadığına karar veremiyordu.

Kesinlikle hayatındaki en büyük meydan okumayla karşı karşıyaydı Lachlan.

Onu hiç bu kadar çok istememişti.

Bölüm 21

Yolculuğun ilk günü çabuk geçti. Saatler, sürekli değişen manzarayı izlerken ardı ardına akıp geçti. Catherine bir opera galası ya da paha biçilemez tablolardan oluşan bir resim sergisindeymiş gibi etkilenmişti.

Sabahın erken saatlerinde, dağlardaki serin sis, çiyden ıslanmış otların üzerinde asılıyken şatonun köprüsünden geçerek yola çıktılar. Köprüyü geçene kadar tırıs gitti atlar, sonra geniş tarlaları dörtnala geçtiler ve ormanın derinliklerine daldılar. Ağaçlardan dökülen sonbahar yaprakları ağır ağır toprağa düşüyorlardı.

Grubun en genci, Catherine ile hemen hemen aynı yaştaki Alexander rotalarını tespit etmek üzere önden gitmiş, yarım saat kadar sonra dönmüştü. Catherine'den birkaç yüz metre ötede yol alan Lachlan'la en iyi seçenek konusunda tartışıyordu.

Öteki üç İskoçyalı, Catherine'in arkasından geliyorlardı. Konuşacak kimse olmamasına rağmen hiç sıkılmıyordu Catherine, en azından şimdilik. Yolculuğun kendisi ye-

terince zorluydu, çevreyi dikkatle izlemek zihnini meşgul ediyordu.

Öğleden sonra, hızla akan bir nehri geçmek zorunda kaldılar. Catherine, Theodore'u tatlı sözlerle çamurdan geçip suya sürmeyi başardı. Nehri geçerken kaydılar, sendelediler, ikisi birden buz gibi soğuk sulara daldılar ve Catherine'in nefesi soğuktan kesildi.

Theodore suyun altındaki kaygan taşları atlayarak karşıya geçmeye çalışırken köpürerek akan buz gibi su, Catherine'in eteklerini beline kadar açmıştı. Suyun gürültüsü Theodere'un panik içinde solumalarını bastırıyordu neyse ki.

Karşı tarafa geçtikten sonra dörtnala nehir kıyısından uzaklaştılar. Catherine hayvanın ıslak boynunu okşayarak fısıldadı. "Aferin oğlum." Kalbi deli gibi çarparken bu zorlu etabı başarmanın keyfini yaşıyordu.

Başını kaldırdığında, kendisini dikkatle izleyen Lachlan'ı gördü.

"İyi misin?" diye sordu Lachlan bir ardıç kümesinin hemen ilerisinde onu beklerken.

"Biz iyiyiz." Catherine atını yavaş yavaş sürerek Lachlan'ın önünden geçip ilerledi.

"Hangi yöne gideceğimizi biliyor musun?" diye sordu Lachlan.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Catherine. "Ama yanlış yola saparsam beni uyaracağından eminim."

Lachlan omzunun üzerinden arkadan gelenlere baktı. Adamlar görünmüyordu ama nehri geçerken çıkardıkları sesler rahatlıkla duyuluyordu.

"Yan yana yol almamalıyız," dedi Lachlan. "Hepsinin

gözleri üzerimizde, yakında bir şeylerden şüphelenmeye başlarlar. Aramızda olan şey o kadar belirgin ki çok geçmeden anlarlar. Sonunda sana karşı duygularımı öğreneceklerdir. Bu andan itibaren adına leke sürmemeye özen göstermemiz gerek."

Lachlan'ın âdetlere uyma konusundaki bu ani titizliği Catherine'in sinirlerini bozmuştu. "Adımın zaten dillere düştüğünü dün gece söylemiştim sana. Kimsenin ne düşündüğü beni hiç ilgilendirmiyor."

"Ben senin sevgini kabul edemem, buna hakkım yok. Aramızda hiçbir şey olamaz ve bunu sen de biliyorsun."

Catherine birden öfkelendi, onunla birlikte olmak için o kadar uzun zamandır bekliyordu ki. Yolculuk boyunca gizli gizli flört edeceklerini, baş başa kalmak için fırsat kollayacaklarını ummuştu. Önceki gece ahırda yaptığı gibi Lachlan'm kendisini öpeceğini hayal etmişti. Daha başka şeyler de düşünmüştü ama şimdi onun bu sözleriyle derinden yaralanmıştı. Avaz avaz bağırmak istediyse de kendini güçlükle engelledi.

"Neden böyle bir şey söyledin ki? Ben sana sevgimi vermek istiyorsam senin her şeye hakkın vardır."

"İstememelisin işte. Sorun burada. Akıllıca bir şey olmaz." Sesini alçalttı, tekrar omzunun üzerinden arkaya baktı. "Sana yalan söylemeyeceğim Catherine. Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Ama Angus bu adamları yanımıza katmakla doğru olanı yaptı. Onlar hep bana durmam gereken yeri hatırlatacak."

"Lanet yüzünden mi?" diye sordu Catherine. "Çok yakında Raonaid'e ulaşacağız ve onu laneti kaldırmaya ikna etmek için elimden geleni yapacağım."

Lachlan başını iki yana salladı. "Sadece o yüzden değil. Başka bir sürü engel var. Dün gece seni öpmemeliydim. Dün yatağına gelmemeliydim. Yanlış yaptım. Bunların hepsi işleri daha da zorlaştıracak."

Catherine bu buz gibi soğuk sözler üzerine öfkeyle karşı çıktı. "Hangi işler? Sanki her şey seninle ilgiliymiş gibi konuşuyorsun. Her şey senin seçiminmiş gibi. Benim hiç söz hakkım yok mu?"

Lachlan'ın kara gözleri üzerine çevrildi. "Ne istersen söyleyebilirsin, ama bunlar bizim beraber olamayacağımız gerçeğini..." Sustu. "Ben senin hiçbir şeyin olamam. Sadece seni Edinburgh'a götürmek ve sonra da Drumloch'a ulaştırmak için yanında bulunacak bir eskort olabilirim."

"Peki ya dönmek *istemiyorsam*?" Catherine konuşurken yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Lachlan'ın yüzünden vahşi bir ifade geçti. Bir an için, onu sonsuza dek buralardan kaçırmak, atının terkisine attığı gibi kimsenin bilmediği yerlere kaçırmak istedi. Sonra yeniden sakinleşti, atını topuklarken, "O zaman büyük aptallık ediyorsundur," dedi.

Atını dörtnala koşturarak hızla uzaklaştı, bir süre sonra yavaşladı ama yine de Catherine onlarca metre geride kalmıştı.

Yalnız başına kalan Catherine derin bir nefes alarak kalbindeki ağrıyı dindirmeye çalıştı. Bu haksızlıktı. Tüm yaşananlar büyük bir haksızlıktı. Soylu bir adamın kızı olması, yüklü bir mirasa konacak olması umurunda bile değildi. O ne para, ne mücevher, ne süslü elbiseler ne de bulunduğu sosyal konumun getireceği ayrıcalıkları istiyordu. Tek istediği, normal bir insan olmak, geçmişini hatırlamak, belki

biraz da doğum sonrası kendisinden koparılan kız kardeşini tanımaktı. Canı kimi istiyorsa onu sevmek istiyordu. Ve en çok da, Lachlan'ın, onu kendisinden ayıran lanetten bir an önce kurtulmasını istiyordu. Belki ikizi bazı şeyleri çözmekte yardımcı olabilirdi.

Elinde olmadan, karşılaştıklarında Raonaid'in ne yapacağını düşündü.

Acaba bir ikizi olduğunu biliyor muydu? Catherine'e kucak açacak mıydı?

***

"Gece için konaklamak ister misiniz Leydi Catherine?"

Catherine, Alexander MacEwen'ın sesiyle irkildi. Genç asker yanı başında yol alıyordu ve onun uyuyakalıp attan düşmek üzere olduğunu fark etmişti.

Catherine silkinerek uyanmaya çalıştı ve zorla gülümseyerek, "Özür dilerim Alexander," dedi. "Geldiğini duymamışım. Sanırım dinlenmem gerektiğini düşünüyorsun. Belki de en iyisi konaklamak. Atların da dinlenmeye ihtiyacı var."

"Ben gidip Lachlan'la konuşayım," diye cevap verdi Alexander.

O dörtnala uzaklaşırken Catherine eyerin üstünde huzursuzca kıpırdandı. Alexander, Lachlan'la yaptığı kısa konuşmadan sonra hemen geri döndü.

"Yakınlarda bir mağara biliyorum," diye açıkladı genç asker atını yavaşlatıp Catherine'in yanında gitmeye başlarken. "Lachlan da biliyor orayı. Geceyi geçirmek için orada duracağız, Gawyn de bize sıcak bir yemek pişirecek."

"Harika olur." Catherine ayaklarını uzatıp ağrıyan belini rahatlatmak istiyordu.

Genç askerle birlikte birkaç dakika vahşi kırlarda yol aldılar. Uzaklarda bir kurt uludu.

"Buraları nasıl bu kadar iyi biliyorsun?" diye sordu Catherine, Alexander'a.

"Babamla sık sık ava çıkardık. Sonra büyüme çağımdayken bir süre keşif görevi yaptım. Kırmızı ceketlilerden uzak durmayı, bir yerden bir yere fark edilmeden gitmeyi çabucak öğrendim. Bir iki gece konaklamak için en uygun yerleri buldum."

Catherine alacakaranlıkta delikanlının profilini inceliyordu. Yakışıklı, temiz yüzlü, ince ve uzun boylu bir genç adamdı. Güçlü elleri vardı. Saçları kahverengi ve pırıl pırıldı. Ötekilerin aksine kısa ve düzgün bir sakalı vardı. Diğerlerini sakalları çalı gibi, saçları tiftik tiftikti.

"Angus'un neden seni bizimle gönderdiğini şimdi anlıyorum," dedi Catherine. "Çok beceriklisin."

Alexander çevresini dikkatle süzdü. "İskoç Aslanı için her şeyi yaparım. İyi bir kocadır ve kuzenime çok iyi davranır. MacEwenlar için her zaman adil bir şef olmuştur."

"Ya Lachlan?" diye sordu Catherine doğrudan. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Alexander karşıya bir göz attıktan sonra cevap verdi. "Korkarım onun hakkında fazla şey bilmiyorum leydim. Sadece bazı dedikodular duydum."

Catherine'in yüreği ağzına geldi. "Tam olarak ne duydun?"

"Çok yetenekli bir savaşçı ve çok yürekli biri olduğunu duydum," diye çabucak cevapladı Alexander. "Kadınlar arasında da çok ünlü biri. Bir odaya girdiğinde bütün kadınlar baygınlık geçirirmiş. Yine duyduklarıma göre, bir

çeşit lanet yüzünden evlenemiyormuş." Boğazını temizledi, omuzlarını silkti. "Ama bu konuda bir şey bilmiyorum. Zaten kendisiyle ilk kez bu sabah karşılaştım. Düzgün bir adama benziyor. Angus ona güveniyor ve bu da benim için yeterli referans." Merakla Catherine'e baktı. "Ya siz Leydi Catherine?" diye sordu. "Geçmişinizi hiç hatırlamadığınızı biliyorum. Çok zor bir şey olmalı. Herhalde onu araştırmak için buradasınız."

"*Araştırmak*..." Catherine derin bir nefes aldı, başını alacakaranlık gökyüzüne kaldırdı. "Evet. Tam olarak bunu yapıyorum. Araştırıyorum. Herhangi bir anımı canlandıracak herhangi bir kıvılcım arıyorum. Yaptığım ve gördüğüm şeyleri hatırlayamadan hayatım çok anlamsız geliyor bana."

Alexander, Catherine'in kalbine dokunan bir şefkatle, "Anılarınızın geri geleceğinden eminim leydim," dedi. "Ben de çok unuturum. Sonra bir gün, sihirli değnek değmiş gibi birden hatırlarım. Sadece sakin olun, kendinize fazla yüklenmeyin."

Eyerin üstünde geri dönerek arkadakilere ıslık çaldı. Adamlar hızlanarak yanlarına geldiler.

"Ben Gawyn ile birlikte önden gidip kampı kuracağım. Siz diğerleriyle gelirsiniz."

"Teşekkürler Alex."

Alex atını topuklayarak uzaklaştı ama Catherine onu izlemiyordu. Gözlerini kızıllaşan ufka dikmiş, ileride bir gün Lachlan ile de buna benzer içten sohbetler edip edemeyeceklerini düşünüyordu.

***

Kayaların arkasındaki gizli mağarada akşam yemeği yediler. Yaktıkları ateşin etrafında, soğuk toprak zeminin üzerine serdikleri kürklerin üstünde oturuyorlardı. Bu kürkler daha sonra Catherine için yatak olarak hazırlanacaktı.

Lachlan adamlara girişi kontrol edecek şekilde dışarıda uyumalarını söylerken içi sızladı. Catherine burada, dağların arsındaki bu soğuk delikte yalnız başına uyurken kendisi dışarıda tek başına uyuyacaktı.

Tam da yalnız sayılmazdı. Yanında ötekiler olacaktı. Ama Lachlan onları görmüyordu bile. Yoktular. Etrafında Catherine'den başka hiç kimse, hiçbir şey yoktu. O gün yaptıkları tartışmadan nefret ediyordu. Catherine'in ateşin başında otururken bu kadar güzel olmasından, ara sıra kendisine bakmasından, göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırmasından nefret ediyordu.

Catherine onu cezalandırıyordu. Nehri geçtikten sonra kendisini reddettiği için Lachlan'ı cezalandırıyordu. Ama Lachlan başka ne yapabilirdi ki? Başka kadınlara davrandığı gibi mi davranacaktı ona? Gülümseme, flörtleşme, iltifat etme...

Tanrı yardımcısı olsundu, kollarına almayı arzulamadan ona bakamıyordu bile.

Birlikte yemeğe oturdular. Hiç olmazsa Gawyn MacEwen'ın önlerine koyduğu enfes yahni mutluluk vericiydi. Demir tencerede pişen etin yanında çıtır çıtır ekmek vardı ve kurşun kadehler ağzına kadar şarap doluydu. Lachlan döndüğü zaman, böyle marifetli birini yanlarına verdiği için Angus'a teşekkür etmeliydi.

Ama Alexander için teşekkür etmeyeceği kesindi. De-

likanlı ateşin başında ne yapıp etmiş, Catherine'in yanına oturmayı başarmıştı. Şimdi de yemeklerini birlikte yiyorlar, gülüyor, sohbet ediyorlardı. Ötekiler de onları dinliyordu sadece.

Alexander, Glasgow'daki okulda geçirdiği günlerin acıklı ayrıntılarını anlatıyordu. Şimdi de Catherine'e çocukluğuna dair sorular soruyordu. Amacı geçmişinden bir şeyler hatırlamasına yardımcı olmaktı.

Çok kibardı. Çok yardımseverdi. Çok da yakışıklıydı.

Lachlan onu hiç sevmemişti.

Öte yandan Catherine genç delikanlı için bir rüyaydı adeta. O akşamüstü birlikte on beş dakika kadar birlikte at koşturmuşlardı.

Ah! Lachlan tabağını yere bıraktı. Birden iştahı kaçmıştı. Öğleden sonra çok soylu bir davranışta bulunmuş, Catherine'le aralarına bir mesafe koymuştu. Ondan sonra da bu delikanlı gelmiş, Catherine'i etkileyip büyülemek için oldukça fazla çaba sarf etmeye başlamıştı.

Bu çocuk, Lachlan'a delikanlılık günlerini hatırlatıyor ve bu da hiç hoşuna gitmiyordu.

Şarabının kalanını bir yudumda içtikten sonra kadehini yere bıraktı. "Alex! Dışarı gel! Karanlık iyice çökmeden atları tımarlamaya yardım et."

Genç delikanlı şaşkınlıkla baktı, hemen ayağa fırladı, kürkün köşesinden atladı ve tabağını su kovasının içine bıraktı.

"Emredersiniz efendim." Mağaradan dışarı çıktı.

Catherine kaşlarını çatarak Lachlan'a baktı. "Bu iş bekleyemez miydi?" dedi. "Zavallı Alex, daha yemeğini bile bitirmemişti."

"Ben bitirdi sandım."

Gergin birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar. Bu arada ötekiler de yemeklerinin kalanını aceleyle ağızlarına tıkıştırıyorlardı. Açlıktan ölüyor gibiydiler.

Catherine başını iki yana salladı, hakaret edercesine baktı yüzüne. Lachlan'ın içinden Catherine'e, "Alex MacEwen'ı bu kadar özel yapan ne?" diye sormak geçti. O kadar özeldi ki gitmesine Catherine'in yüreği dayanmamıştı. Ama eğer sorarsa bu sefer de Catherine'i kıskandığı anlaşılacaktı. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden çıktı.

***

Yemeği bittikten sonra Catherine bir kadeh şarap alarak kürkün üstünde duvara yaslandı, mağaranın girişine dikti gözlerini. Alex ve Lachan geri dönmemişlerdi. Artık endişelenmeye başlamıştı. Lachlan'ın delikanlıyı, bu karanlıkta saçma sapan bir iş için –otlağın öteki tarafındaki tepeleri keşfetme ya da azgın nehrin derinliğini ölçme gibi– gönderdiğini düşündü.

Ayağa kalktı ve diğerlerinden izin istedi. Mağaradan çıkıp ateşin sıcaklığından uzaklaşınca dışarıdaki soğuk ve nemli havayı yüzünde hissetti.

Çiy elbisesini bile ıslatmıştı. Omuzlarındaki şala daha sıkı sarıldı, gözleriyle karanlığı taradı ama bir şey göremedi. Yoğun sis her tarafı kaplamıştı, inanılmaz bir sessizlik vardı etrafta. Biraz ileride otlayan atların çıkardığı sesler olmasa, yapayalnız olduğunu, dünyanın geri kalanının –dağların, ağaçların– sisin içinde kaybolduğunu düşünecekti.

"İçeri girmelisin," dedi alçak, yumuşak ve aynı zamanda tanıdık bir ses.

Hızla dönünce Lachlan'la yüz yüze geldi. Lachlan mağaranın duvarına yaslanmış, bir gölge gibi görünüyordu. Pelerinini başına örtmüş, eteklerini şal gibi omuzlarına sarmıştı.

"Alexander nerede?" diye sordu Catherine. Kendisine son derece anlayışlı davranan, sohbetiyle onu oyalamaya çalışan bu genç adamı merak ediyordu açıkçası.

"Buradayım leydim." Yukarıdan sarkan bir kayanın üstünden geliyordu ses. Genç adam kayanın üstüne oturmuş, bacaklarını sallıyordu.

"Ah, buradaymışsın." Catherine birdenbire kendini aptal gibi hissetti.

Lachlan başını iyice örterek, "Bir şeye mi ihtiyacınız var Leydi Catherine?" diye sordu.

Catherine onca karanlığa rağmen aralarındaki çekimin sıcaklığını hissedebiliyordu. Lachlan'ın sesinin kadifemsi tonu uzaktan bile damarlarındaki kanın akışını hızlandırıyordu. O sesteki saklanamayan arzuyu duyabiliyordu.

"Evet, bir şeye ihtiyacım var," diye cevap verdi Catherine. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum Lachlan. Alex, bize müsaade eder misin biraz?" Çok açık ve cesurca bir talepti. Lachlan dişlerini gıcırdatıyor, emirlerine uymadığı için kızıyordu muhtemelen ama Catherine'in umurunda bile değildi. Gerçeği saklamak zorunda değildi. Neden saklasındı?

Birden fark etti ki hafızasını kaybetmek, gerçek hayatta duyması gereken yasaklar ve kuralları, adının lekelenmesi gibi kaygıları ortadan kaldırmıştı. Onu sadece son altı ay ilgilendiriyordu. Ondan öncesi umurunda değildi. Belki de bu yüzden bu kadar pervasız olmuştu.

Alex kayanın üzerinden aşağı atladı. "Ben ötekilerin yanına gideyim, ateşin başına," dedi.

O gözden kaybolur kaybolmaz Catherine öfkeyle fısıldadı. "Ona böyle davranmak zorunda değilsin."

"Nasıl? Ben şimdi ne dedim?"

"Onu aşağıladın."

Lachlan omuzlarını silkti. "Daha çok genç, hepsi bu."

"Ya sen kaç yaşındasın? Hiç söylemedin."

Lachlan soruya şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Otuz üç."

Catherine aklından çabucak bir hesap yaptı. Lachlan üç yıldan beri lanetliyse, lanet de onuncu evlilik yıldönümlerinde gerçekleştiyse, evlendiğinde yirmi yaşında olmalıydı.

"Biraz yürüyelim mi?" diye sordu Catherine. "Seninle konuşmak istiyorum ve konuştuklarımızı kimse duymasın."

"Etraf çok karanlık," diye cevap verdi Lachlan. "Ayrıca arazi de çok taşlık, takılıp düşebilirsin."

"Ya da *sen* düşebilirsin."

Lachlan burnundan soluyarak yaslandığı duvardan ayrıldı. "Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi? Eteklerini topla. Uçurumun kenarındayız, sadece sesimizin duyulmayacağı kadar uzaklaşacağız. Senin için yeterli mi?"

"Mecburen yeterli olacak."

Lachlan, Catherine'i elinden tutarak mağaranın girişinden uzaklaştırdı ve atların yanından geçtiler. Büyük bir kaya parçasının üstüne oturdu, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Benimle konuşmak sana bu kadar mı zor geliyor?" diye sordu Catherine. Keşke onun bu buz gibi davranışlarından bu kadar incinmeseydi ama inciniyordu işte.

Lachlan ona döndü. "Evet. Hayal bile edemeyeceğin kadar zor geliyor. Duygularımı biliyorsun Catherine. Seninle yapmak istediğim her şeyi biliyorsun ama bu kahrolası lanet yüzünden hiçbir şey yapamıyorum. Onun için senden sadece beni rahat bırakmanı, her şey zaten çok zorken daha da zorlaştırmamanı istiyorum."

Ah.

Catherine'in ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Ona yakın olmak arzusuyla –bir gece önce ahırın duvarına yaslayarak kendisini öptüğü zamanki duygularıyla– o kadar meşguldü ki aslında Lachlan'ın onu reddetmediğini anlayamamıştı. Hatta durum tam tersiydi. Catherine mantığını kullandığında bunu anlayabiliyordu ama kalbinde sadece bir tek duygu vardı: kavuşamamanın acısı.

Catherine de oturdu. "Biliyorum, çok zor," diye başladı söze. "Doğruyu söylemek gerekirse, keşke ötekiler yanımızda olmasaydı. Baş başa yola çıkmamız daha iyi olurdu, önceki gibi. Ben de gerçek duygularımı saklamak zorunda olmayacağım için daha mutlu olurdum."

"Söyleme böyle," diye kıvrandı Lachlan. "Bütün gün cehennem ateşlerindeydim. Sana dokunmak, seni kollarımın arasına almak istiyorum ama yapamıyorum. Bir de bu akşam şu delikanlı, MacEwen çıktı başıma." Elini boşluğa doğru salladı. "Tanrı biliyor ya, sırf seninle konuştuğu için onu kulağından tuttuğum gibi dışarı çıkarmak, atına bindirip dörtnala Kinloch'a geri göndermek isterdim."

Sonsuz bir aşk yemini değildi belki ama sözleri Catherine'in içini ısıttı. Gülümsedi çünkü Lachlan onu kıskanmıştı. "Beni kendinden uzaklaştırma," dedi her şeyi unutmaya hazır bir şekilde. "Yanında kendimi olduğum

gibi hissettiğim tek insan sensin. Birbirimize dokunmasak da, öpüşmesek de, başka sevgililer gibi olmasak da sana ihtiyacım var. Senden tek istediğim bu. Çok yalnızım, tek başımayım ve bugün kalbimi çok kırdın."

Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydi ama Lachan gecenin karanlığına saklanmıştı.

"Seni kırmak istemedim yavrum," dedi İskoçyalı yumuşacık bir sesle. Ve birdenbire her şey eskisi gibi oldu, aralarında yeniden bir sıcaklık doğdu. "Yapmak isteyeceğim en son şey bu. Ama ikimiz de aramızda geçenleri unutmalıyız. Bizim için bir gelecek yok."

"Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim," dedi Catherine. "Asla da olmayacağım."

Lachlan başını öne eğdi ve uzun bir süre konuşmadı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi son derece kararlıydı. "Sana bir şey söylemem gerek, umarım bunu hiç unutmazsın." Catherine'in gözlerinin içine baktı. "Bana karşı duyduğun tutkunun tek nedeni, daha önceki hayatından kimseyi, ilgi duyduğun birini hatırlamıyor olman. Sen kendin söyledin. Yalnızdın. O yüzden aramızda geçenleri fazla büyütme."

"Ben de aynı şeyleri senin için söyleyebilirim," diye cevap verdi Catherine. "Sen de beni sadece üç yıldır hiçbir kadınla beraber olmadığın için istedin."

Lachlan, bunu hatırlatmanın çok tehlikeli olduğunu belirtmek istercesine başını yana eğdi.

Sonra şimşek gibi bir hareketle uzandı ve onu kollarının arasına çekti. Bedenleri çarpıştı, Lachlan kollarını ısıtmak için genç kadına sararken dudakları yanaklarında dolaşıyordu.

"Haklısın," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir tonda. "Seninle karşılaştığım andan itibaren içim arzuyla dolu. Çok uzun yıllardır böyle hissetmemiştim. Çünkü yeterince uzun zaman sekssiz yaşarsan, bir süre sonra bir kadını istemenin nasıl bir şey olduğunu unutmaya başlarsın."

"Bunu bilemezdim," diye cevap verdi Catherine. "İlk sevişmemi bile hatırlamıyorum. Hayatımın o bölümünü kaybetmiş olmak beni çok rahatsız ediyor."

Lachlan parmağının ucuyla Catherine'in kulağını okşadı. Catherine onun kendisini gerçekten anladığını kalbinin derinliklerinde hissediyordu.

"Bu konudan söz etmek zorunda değilsin yavrum," dedi Lachlan.

"Belki bir gün isteyebilirim."

"Ne zaman istersen seni dinlemeye hazırım."

Catherine, Lachlan'ın sıcaklığına biraz daha sokuldu. Pelerininin yumuşak kumaşı yüzünü okşuyor, mis gibi tertemiz kokusu içine doluyordu. Dünya yüzünde hiçbir yer şu anda bulunduğu yerden daha mutluluk verici olamazdı. Bir kayanın üstünde, onunla birlikteydi. Korunduğunu, kollandığını, sevildiğini damarlarında hissediyordu. Onun yüzüne bakmak için başını kaldırdı. "Yarın benim yanımda at biner misin?" diye sordu. "Hayır demek için bir nedenin yok. Sonuçta at sırtında olacağız. Birbirimize dokunamayız bile."

Lachlan başını iyice eğdi, Catherine konuşurken onun gülümsediğini fark etti. "Bu lafları, elin göğsümü okşarken, nefesin boynumu yakarken mi söylüyorsun bana?"

"Ne yapayım, elimde değil," dedi Catherine gülerek. "Ben üşüyorum, sen çok sıcaksın. Sıcaklığına ihtiyacım var."

Lachan ona daha sıkı sarıldı, ayaklarıyla kaygan zemine sıkıca basarken Catherine'i kucağına aldı. "Böyle daha mı iyi?"

"Evet. Keşke sonsuza dek böylece kalabilsek."

Yayılan sisin içinde birbirlerine sarılmış öylece oturuyorlardı. Nefesleri soğukta buharlaşıyordu. Catherine erkeğin bukleleriyle oynayan, yüzünü okşayan elinin altında sonsuz bir mutluluk duyuyordu.

Bir süre sonra Lachlan dudaklarını alnında gezdirerek, "Geri dönmemiz gerek," dedi.

"Hayır, daha değil! Birkaç dakika daha, lütfen! Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki."

"Böyle konuşmamalısın Catherine."

Planlamadan, neredeyse bilinçsiz bir şekilde elini Lachlan'ın göğsünden aşağıya, karnına, oradan kalçalarına kaydırdı. Sonra daha da aşağıya doğru devam etti, kiltinin önüne uzandı.

Elinin altında erkekliğinin sertleştiğini fark edince Catherine yüzünü Lachlan'ın omzuna gömdü. Sadece onun bedeninin hatlarını keşfetmek istemişti ama Lachlan hemen bileğinden yakaladı.

"Hiç akıllıca bir fikir değil," dedi.

Catherine güçlükle yutkundu, önüne aniden inen bu duvardan hiç mutlu olmamıştı. "Herhangi bir şey başlatmak değildi niyetim," dedi.

Gergin bir hava içinde birbirlerine baktılar.

"Şimdi gitme zamanı," dedi Lachlan ayağa kalkarken.

Catherine kucağından sıyrılarak indi. Kanı damarlarında lav gibi akıyor, gerçekleşmesi olanaksız arzuları kalbini ağrıtıyordu. Ayakları yere değdiğinde başı dönüp sende-

ledi. Lachlan'ın ayaklarının dibinde düşüp bayılmadığına şükretti.

"Bana çok mu kızdın?"

Lachlan başını iki yana salladı. "Benim hatamdı."

"Hayır, benim hatamdı."

Yine önceki gece olduğu gibi Catherine'i elinden tutarak ötekilere emanet edecekti. Elbette centilmenlik bunu gerektirirdi ama Catherine'in arzuları laf anlamıyordu.

"Yarın benimle birlikte at binecek misin?" diye sordu Catherine mağaranın girişine geldiklerinde.

Lachlan daha sıkı sarıldı, o kadar ki Catherine sakalların yüzüne battığını hissetti. "Benden ne istediğinin farkında değilsin," dedi yavaşça. Mağaradan çıkma zamanının geldiğini belirtmek için ıslık çaldı. "Hadi herkes dışarı!" diye seslendi. "Leydi Catherine'in dinlenmesi gerek."

Oysa Catherine'in dinlenmeye ihtiyacı yoktu. Lachlan arkasını dönüp gitmeden hemen önce, ne istediğini çok iyi anladığını belli eden bir bakışla baktı ona.

Ve Catherine'in o istediği şey... Lachlan'ın da ona ihtiyacı vardı. Hem de Catherine'in istediğinden çok daha fazla.

Bölüm 22

Ertesi gün Lachlan, Catherine'in yanında at sürmedi. Öğleyin hafif bir yemek için durduklarında da yanma oturmadı. Ateşin öteki tarafında, Rodney ve Roderick ile oturdu. Daha sonra genç askerlerle birkaç kılıç alıştırması yaptı. Bu arada Gawyn de yemek kalıntılarını toplayıp bulaşıkları yıkadı.

İlerleyen saatlerde atları sulamak için bir kez daha durdular, biraz peynirle ekmek yediler, diğerleri Catherine'le ilgilenirken Lachlan tek başına uzaklaştı.

Catherine'in onu istemekten bütün bedeninin ağrımadığı bir an bile yoktu. Oysa Lachlan onunla yüz yüze gelmemek için elinden geleni yapıyor, aralarındaki mesafeyi koruyordu. Gözleri nadiren buluştuğunda, Lachlan hislerini saklamakta kararlı davranıyor, zavallı Catherine de ona koşmamak, ellerini göğsünde gezdirmemek, kendisiyle konuşması için yalvarmamak için kendiyle savaşıyordu.

Gece olduğunda, Catherine her zamankinden daha öfkeliydi. Lachlan'a karşı duyduğu yasak arzularını bas-

tırmaya kesin karar vermişti. İlgisine cevap vermeyen bir adamı arzulamaya devam etmeyecekti. Önüne bakacak, onu unutacaktı. Sonuçta kavuşmak üzere olduğu bir kız kardeşi vardı. İkizi kendisine yeterdi.

Çakıllı bir sahilde yollarına devam ederken güneş yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Gawyn daha önceden gitmiş, kocaman bir ateş yakmış, bir şişe de şarap açmış, onları bekliyordu. Ateşin üstündeki tavada kızaran etin iştah açıcı kokusu etrafı sarmıştı.

"Nefis kokuyor Gawyn," dedi Catherine atından inerken. Theodore'u suyun kenarına götürdü. Kendini yorgun ve yapış yapış hissediyordu. Kıyıya vuran minik dalgalara baktı, su ne kadar soğuk olabilir diye düşündü. Banyo yapmaya fena halde ihtiyacı vardı. Açık gökyüzüne baktı, soğuğu ölçmek için nefesinin buharlaşıp buharlaşmadığına baktı. Buharlaşıyordu. Vazgeçti. Belki yollarının üzerinde sıcak ve rahat bir han bulur, iyice dinlenebilirlerdi.

"İltifatınız için teşekkür ederim Leydi Catherine," diye cevap verdi Gawyn. "Umarım kokusu kadar tadı da güzeldir."

Catherine başını eğip gülümseyerek adamın aşçılık konusundaki hünerlerine sonsuz güvendiğini belirtti. Tam o sırada çakılların üstünde ayak sesleri duydu. Gelen Lachlan'dı. O da atını sulamaya getirmişti. Tam yanına gelip durdu.

Günbatımının pembeliğinde gözleri buluştu ve Catherine o anda içindeki bütün sıkıntıların kaybolduğunu hissetti. Damarlarındaki kan bile sakin sakin akmaya başlamıştı. Zaman donmuş gibiydi, içi huzurla dolmuştu. Lachlan o kadar yakışıklıydı ki ona dair her şey Catherine'i

güvende hissettiriyor, keyiflendiriyordu. Bu iyimserliğini sürdürmeye kararlıydı. Sürdürmek zorundaydı.

Lachlan, onu ruh halini kestirebilmek için dikkatle süzüyordu. Catherine açık konuşmaya karar verdi. "Bugün çok kabaydın," dedi.

"En doğrusu bu yavrum. İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz."

"Evet, bugün itibarıyla anlamış bulunuyorum. Tekrarlamana gerek yok."

Susuzluğunu giderince Theodore başını kaldırdı. Zamanlaması mükemmeldi. Catherine dönüp dizginlerini tuttu ve atı yeniden ormanın kenarına götürdü, uzamış otlardan dilediği kadar yiyebilirdi. Orada Roderick ile karşılaştı. "Atınızı ben götürürüm Leydi Catherine," diyerek atın sırtındaki eyeri çıkarmaya başladı. Dizginlerinden tutarak tımar etmeye götürdü.

Kıyıdan oldukça uzakta, ağaçların altında Rodney ve Alex, Catherine'in uyuması için bir çadır kuruyorlardı.

Gawyn cızırdayan tavayı ateşin üzerinde sallayıp duruyordu. "Yemek ne zaman hazır olur?" diye sordu Catherine.

"Hazır bile leydim," diye cevap verdi Gawyn.

Omzunun üzerinden atını suya götüren Lachlan'a kısa bir bakış atarken, aşçıya nazikçe gülümsemeyi de unutmadı.

***

Gece yarısından hemen sonra Catherine, ağzına kapanmış bir elle korkunç bir kâbustan daha uyandı. Gözleri faltaşı gibi açılmış, kalbi deli gibi atarken başındakinin Lach-

lan olduğunu fark etti. Bütün vücuduyla üzerine abanmış, vahşice çırpınışlarını durdurmaya çalışıyordu.

"Şşş, canım, sakin ol," diye fısıldıyordu kulağına. "Yine rüya görüyorsun."

Söylediklerini anlayacak durumda değildi Catherine. Belki de çığlık atmıştı... Evet kesinlikle bağırmış olmalıydı. Ne olmuştu? Genç kadın nefes nefese ve terden sırılsıklamdı.

Lachlan ellerini yavaşça çekti, Catherine gözlerini ona dikmişti, şaşırmış ve kafası karışmış gibi görünüyordu. Lachlan'ın vücudunun sıcaklığı Catherine'i yatıştırmıştı.

O sakinleşince Lachlan da rahatladı, yavaşça geri çekildi. "Biraz daha iyi misin?"

Catherine nefesini düzene sokmaya çalışırken, "Sanırım iyiyim," dedi. "Herkesi uyandırdım mı?"

"Hayır, sadece ben duydum. Neyse ki benim nöbet sıramdı. Ötekiler sahilde uyuyorlar. Dalgaların sesi seninkini bastırmış olmalı." Islak saçlarını yüzünden çekerek sordu. "Önceki gibi miydi?"

"Evet. Ama bu sefer yeni doğmuş bir bebek gördüm. Daha önce görmüştüm ben bu rüyayı."

"Nasıl bir rüyaydı?" diye sordu Lachlan. Alnı endişeyle kırışmıştı.

"Bir erkek bebeğin canını alıyordum, daha doğrusu almaya çalışıyordum. Yastığın üzerindeki eller kesinlikle benimdi. Ve yastık da aynı yastıktı. Mavi saçaklı ve beyaz. Yanlış olduğunu biliyor ama kendime engel olamıyordum."

Suratı karmakarışık olan Lachlan biraz uzaklaşarak yere oturdu. "Kimin bebeğiydi?"

"Bilmiyorum."

Tanrı korusun, kendi çocuğu muydu acaba? Bir çocuğu mu vardı? Onu öldürmeye mi kalkmıştı?

Böyle iğrenç bir davranışın rüyası bile içini dehşetle dolduruyordu. O da birden ayağa kalktı.

"Mumu yak," diye fısıldadı. "Lütfen çabuk ol." Karanlığa bir dakika bile tahammül edemeyecekti.

Lachlan masaya doğru ilerledi, çakmak taşı kutusunu buldu ve mumu yaktı. Minik sığınak altın renkli titrek bir ışıkla aydınlandı.

Ben deliyim...

Hoş olmayan düşünceler beynine doluşmaya devam ediyordu.

Belki de katilim. Hemen buradan kaçmalıyım.

Panik içinde ayağa fırladı, şaşkındı. Yüzüne kapattığı elleri iki yanına düştü.

Lachlan, tıpkı ormanda rastladığı, her an saldırmaya hazır korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi elini uzattı. "Sadece bir rüyaydı," dedi. "Hiçbir anlamı olmayabilir. Belki seninle hiçbir ilgisi yoktur. Kız kardeşini hatırla."

"Raonaid. Evet. O geleceği görebiliyor."

"Evet, öyle bir yeteneği var. Belli ki senin de var. Belki de tamamen farklı bir şeydir."

Catherine derin derin nefes aldı. Uykularını bölen bu rahatsız edici görüntülerin başka bir anlamı olabileceğini ima ediyordu Lachlan. Onun söylediklerine inanmak ne kadar rahatlatıcı olurdu ama ne yazık ki Catherine'in şüpheleri tam aksi yöndeydi.

"Sanırım çok kötü bir şey yapmışım," dedi. "Yakalanacağımdan korkuyorum."

Lachlan'ın sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Seni buldukları zaman aynen o durumdaymışsın, öyle değil mi? Bir çiftçinin ahırında, iki büklüm olmuş, bir köşede titriyormuşsun. Kimsenin sana dokunmasına izin vermemişsin."

"Bir şeyden kaçıyormuşum demek ki."

Zaman durmuştu sanki. Nefesleri buharlaşıyordu çünkü çadırın içi çok soğuktu. Catherine titreyerek kollarını bedenine sardı. Hemen sonra Lachlan onu kollarına aldı, güçlü bedeninin sıcaklığına yasladı. Sıcak nefesi ensesindeydi. "Önce seni ısıtalım."

Catherine'i kürkten yatağa yatırdı, sonra yanında diz çöktü. Catherine'in kolları sımsıkı boynuna sarılmıştı. Bir eliyle yün pelerininin yumuşak kumaşını yakalamış, öteki eliyle de keten gömleğini tutmuştu. Gitmesin diye sıkı sıkı tutuyor, kendine doğru çekiyordu.

"Lütfen gitme, burada kal."

Lachlan, hâlâ dizlerinin üstünde, omzunun üstünden arkaya baktı. "Ötekilerin benim burada olduğumu bilmesini istemiyorum."

"Bir kâbus gördüğümü, yalnız kalmaya korktuğumu söylersin. Zaten gerçek de bu."

Lachlan bir an tereddüt etti, alnını ovuşturarak, "Onların ne düşündüğünü umursadığımdan değil yavrum," dedi. "Aramızda olabileceklerden korkuyorum."

Catherine uydurma yatağında yer açmak için biraz yana çekildi. "Sana güveniyorum."

Sonunda Lachlan, Catherine'in yanına uzandı. Bir kolunu üzerine attı, Catherine de başını geniş omzuna yerleştirdi.

"Bu rüya hakkında bilmen gereken bir şey var," diye

fısıldadı Lachlan dudaklarıyla kulaklarını okşarken. "Bunu duymaktan rahatsız olabilirsin ama senden saklayamam. Çünkü dünyada neler olup bittiğinden haberdar olman gerek. Eğer gördüğün rüyanın bu olaylarla bir bağlantısı varsa, hafızana kavuşmana yardımcı olabilir belki."

Catherine bir dirseğine dayanarak doğruldu. "Hangi olaylar?"

Lachlan bakışlarını onunkilere odaklandı. "Şatodan ayrılmadan önce, Angus kız kardeşin hakkında bazı şeyler söyledi. Raonaid, Angus'un düşmanı Murdoch MacEwan ile işbirliği yapmış. Biliyorsun Murdoch, Gwendolen'in erkek kardeşi ve üç yıl önce Kinloch Şatosu'nu ele geçiren adam. Murdoch eskiden çok ateşli bir Jakobendi, Kral James yanlısıydı ama bir şeyler oldu ve Murdoch bütün hırsını ve gücünü tahtı Stuartlar'a geri vermek için savaşmaya adadı."

Catherine derin bir nefes aldı. "Ne olduğunu anlat."

"Bilmem biliyor musun, Kral James'in karısı, geçtiğimiz aralıkta bir erkek çocuk doğurdu. Adını Charles koydular."

"Evet, biliyorum."

"Bu çocuk Stuart Hanedanı'nın varisi," diye devam etti Lachlan. "Ama doğumundan kısa bir süre sonra bebeği beşiğinde öldürmeye teşebbüs ettiler. Amaç, ileride Hanover tahtını tehdit edebilecek bir tehlikeyi küçükken bertaraf etmekti."

Catherine kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun yani?"

Lachlan, Catherine'in yüzünü okşadı. "Çocuk Roma'da doğmuş, kraliyet ailesi orada sürgündeyken. Suikastın planlanıp uygulamaya konduğu yer de orası."

"Suçluyu yakalayamadılar mı?"

"Hayır."

"Ve, beni de İtalya'da buldular, Roma'ya yakın bir yerde." Catherine ellerini göğsüne bastırarak Lacnan'a baktı. "Benim de Prens'in öldürülmesi planına bir şekilde dahil olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

"Ama düşündün, ben de öyle düşündüm. Ya doğruysa? Ya babamın adını ve Kral James ile dostluğunu saraya girmek ve Prens'i öldürmek için kullanmışsam?" Catherine yatakta dimdik oturdu. "Ama bu doğru olamaz. Bir çocuğu öldürmeye kalkışmış olamam. Eğer ben uzaklardaki Jakoben sarayının bir üyesi olsaydım büyükannem bunu mutlaka bilirdi. Oysa kendisi son beş yıldır nerede olduğumu bilmediğini söylüyor."

"Ona güvenebileceğinden emin misin? Raonaid'den hiç söz etmedi sana?"

Catherine biraz düşündü. "Belki onun da haberi yoktur?"

Lachlan doğruldu. "Ya kuzenin John? O da sadık bir Hanover'ci."

"Evet ama politik düşüncelerini asla benimle tartışmaz. Her zaman bu hanedan meselelerinden uzak durmaya çalışmıştır. Ben de eskiden sıkı bir Jakoben olduğum için kesinlikle benimle hararetli tartışmalara girmez. En azından bana söyledikleri bu. Ama hangi Jakoben, Stuartlar'ın varisini öldürmeye kalkar ki?"

Mağaranın kapısından giren sert rüzgâr üzerlerindeki çadırı sarstı. Lachlan, Catherine'in uyurken ayakucuna ittiği kalın battaniyeye uzandı. Silkeleyip omuzlarına iyice sardı.

"Daha iyi misin?" diye sordu. Yanı başına oturarak üşümüş ellerini avuçlarının arasında ısıtmaya çalıştı.

"Evet."

Lachlan alnına bir öpücük kondurduktan sonra yeniden Catherine'in yanına uzandı. Altlarındaki kürk yumuşacık ve sıcaktı ve Lachlan'ın yanındaki varlığı Catherine'in tüm endişelerini dağıtmaya yetiyordu.

"Sen olmasaydın ne yapardım?" diye sordu Catherine. "Kaçtır beni kurtarıyorsun, benimle yakından ilgileniyorsun."

"Tersi de söylenebilir. Seni Drumloch'un güvenli ortamından uzaklaştıran benim, şimdi haline bir bak, İskoçya'nın vahşi doğasında bir yerlerde kâbuslar görüyorsun, açık havada lanetli bir İskoçyalının yanında uyuyorsun. O adam senin için kâbuslarında gördüklerinden çok daha tehlikeli olabilir oysa."

Catherine, Lachlan'ın kollarının arasına iyice sokulurken birkaç dakika sonra kendisini terk etmemesi için dua etti. Yanında kalmasını istiyordu. Catherine kaybolmuş bir durumdayken Lachlan onun can simidi olmuştu.

"Ya gerçekten böyle sapık bir plana karışmamışsam? Ya aslında ben çocuk doğurduysam ve onu öldürmeye kalkışmışsam?" Bu düşünce midesinin fena halde bulanmasına yol açtı.

"Hangi şartlar altında olursa olsun, böyle bir şey yapabileceğine hayatta inanmam."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Senin doğana aykırı böyle bir davranış."

Catherine'in doğası hakkında nasıl bu kadar kesin konuşabiliyordu Lachlan? İkisi de büyükannesinin onu İtal-

ya'da bulmasından önceki davranışları hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Catherine yanında yatan, sevmeye hakkı olmadığı için sürekli öfkelendiği yakışıklılık abidesi Lachlan'a baktı. Gerçekte kim olduğunu kendisi bile bilmezken nasıl birlikte olabilirlerdi ki?

"Gördüğün rüyayı," diye söze başladı Lachlan, "kimseye söylemesen iyi olur. Öz kız kardeşin bir isyan hazırlamakla meşgul, eğer Murdoch senin bir casus olduğundan, Stuart Prensi'ne yapılan suikasta karıştığından şüphe edecek olursa..." Durakladı. "Bizi kollarını açarak karşılamayabilirler."

"Eğer İskoçya'ya karşı böyle bir suça karışmışsam," dedi Catherine huzursuzca, "kendini beni ihbar etmek zorunda hisseder miydin?"

Lachlan ona bakmak için başını çevirdi. "Benim tek zorunluluğum, seni korumak."

Catherine sözlerini dikkatle seçti. "Ama eğer bir çocuğu öldürmeye kalktıysam, korumanı hak etmiyorum demektir."

"Kalkışmadın," dedi Lachlan. "Şunu da iyi bil, hayatta hiçbir şey beni aksine davranmaya zorlayamaz."

Bölüm 23

Birkaç saat derin derin uyudular. Lachlan şafaktan hemen önce kıpırdanmaya başladı. Yarı uyur, yarı uyanık yanında yatan Catherine'in kendisininkine yaslanmış sıcak bedeninin farkına vardı. Saçlarının büyüleyici kokusunu içine çekti, mutlu bir uyku sersemliğiyle gerindi. Catherine yanı başında, bir cennet meyvesi gibi uzanmış yatıyordu. Yumuşacık sıcak bedeni, kendi bedenine mükemmel bir uyum sağlamıştı. Keyifle iç geçirdi, sevdiği kadına daha sıkı sarıldı.

Hâlâ uyku mahmurluğuyla, elini Catherine'in bedeninde gezdirmeye başladı. Kalçalarında, ince belinin kıvrımında dolaşan eli göğüskafesine değince durakladı, uyanmasını bekledi kaygıyla. Bu arada göğüslerini avuçlamamak için kendini zor tutuyordu.

Catherine'in mavi gözleri açıldı birden, mahmur bakışlarla, tek kelime etmeden Lachlan'a baktı. "Şimdi gitmem gerek," diye fısıldarken, ona duyduğu o dayanılmaz arzu beyninde şimşekler çaktırıyordu. Doğrulup oturmak istedi ama Catherine uzanarak onu durdurdu.

Lachlan gözlerini kıstı, kontrolünü kaybetmek üzereydi. Arzu, beyninin kalmamasını emreden mantıklı bölümünü ele geçirmişti.

"Lütfen, şimdi gitme," diye yalvardı Catherine kadife gibi yumuşak sesiyle. "Neden yardım etmeme izin vermiyorsun? Laneti uyandırmadan sana zevk vermenin bir yolu vardır mutlaka. Ne yapmam gerektiğini söyle sadece. Seni nasıl mutlu edebilirim, onu anlat."

Lachlan sertleşmesine engel olamıyordu ama bedeninin öteki bölümlerinde alarm zilleri çalmaya başlamıştı.

Alacakaranlıkta bile Catherine'in güzelliği onu büyülüyordu. Öpülmeyi bekleyen dolgun ama yasak dudaklarını izlemek canını acıtyordu.

"Hiç akıllıca bir iş olmaz," dedi Lachlan titreyen sesiyle.

"Neden?"

İçinde yükselen ateşi bastırmaya çalışarak yutkundu. "Çünkü ben öyle diyorum. Bazı şeyleri hissetmemeyi öğrenmek çok zamanımı aldı, zor kurduğum bu disiplini bozdurma bana."

"Ama neden bu kadar acı çekesin ki? Daha fazlasını istemeden sadece sana zevk vermeye gönüllüyüm ben. Yapman gereken tek şey, sırtüstü uzanman ve ne istediğini söylemen."

Lachlan, bu baştan çıkarıcı sözler tatminsiz arzularını körükleyince huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Catherine elini dizine uzattı, tüy gibi hafif ve yumuşak dokunuşlarla okşamaya başladı. Biraz daha sokuldu, nasıl tepki vereceğini merakla bekledi. Lachlan'ın kalbi deli gibi çarpıyordu, dişlerini kenetledi. Catherine sıcacık elini kiltinin altına sokup kaslı baldırlarının iç tarafına masaj yapmaya başladı.

Lachlan'ın üzerine birden inanılmaz bir karamsarlık çöktü. Şu anda, ümitsizce istediği kadınla yaşadığı bu fiziksel mahremiyet, asla sahip olamayacağı şeyleri temsil ediyordu.

O herhangi bir kadın değildi. O sevdiği kadındı ve Lachlan onu çıldırtıcı bir arzuyla istiyordu. Nefesi kesilmişti adeta.

"Gevşe biraz," diye fısıldadı Catherine elini daha ilerilere uzatıp sonunda Lachlan'ın sancıyan, dimdik erkekliğine ulaşırken. Lachlan, Catherine'in bileğinden tutup kiltinin altından çıkarmak istedi ama sonra vazgeçti, arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

Catherine erkeklik organını okşarken Lachlan'ın tüm bedeni inanılmaz bir zevkle ürperiyordu. Bütün duyuları genç kadının yumuşak hareketleriyle uyum halindeydi. Catherine'in dudaklarını yalarken çıkardığı sesler, boğazından istemsiz olarak çıkan iniltiler bütün direncini silip süpürmüştü.

O sırada Catherine dizini erkeğin bacaklarının arasına sokarak doğruldu, kiltini çıkarıp attı. Gözleri birleşti. Lachlan ona karşı müthiş bir açlık duyuyordu. Onu içinde giderek büyüyen, kontrolden çıkmış bir ateş topu gibi bir ihtirasla istiyordu. Durması gerektiğini biliyordu ama Catherine'in kendisine sunduklarını reddedecek gücü kalmamıştı. Teslim olmuştu. Ondan gelecek her şeyi kabul ediyordu.

Catherine, Lachlan'ın pelerinini tutan broşu dikkatle açtı, omuzlarından sıyırıp attı. Sonra gömleğini tuttu iki eliyle. Lachlan kollarını kaldırdı, Catherine gömleği başından çıkararak bir kenara bıraktı, sonra kiltini çıkarmaya

başladı. Her şey kararlı ve ölçülüydü. Catherine hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordu. Sonunda Lachlan çırılçıplak kalmıştı. Serin hava, arzuyla yanan bedenini serinletmiyor, daha da ateşliyordu sanki. Doğrulup Catherine'i soymak, ona dokunmak teşebbüsleri boşa gitti. Kadın onu sırtüstü yatmaya zorladı.

Hâlâ Lachlan'ın üzerindeydi. Başını eğerek erkeğin seğiren karın kaslarını öpüp yalamaya başladı. Dilini göbeğine dokundurduğunda Lachlan'ın bacaklarındaki kaslar titremeye başladı. Catherine'in dağılmış saçarlım bir kenara çekerek dirseğinin üzerinde doğruldu, alacakaranlıkta Catherine'i seyretmeye başladı.

O bölgede, ihtiyaçlarının göbeğinde bir kadının başını görmek, Lachlan'ın aniden patlamasına yetmişti.

Ah! Birden Catherine'i yana devirip gizemli ıslaklığına girmek istedi. Ama kendini toparlamaya çalıştı. Üç yıldır her türlü cinsel zevkten kaçınmayı nasıl başardıysa, şimdi bu kadınla, burada sevişmemeyi de başarmalıydı.

Bu arada Catherine dudaklarıyla Lachlan'ın ağzını bulmuş, birbirine dolanan ıslak dillerinin verdiği derin zevkle inliyordu. Lachlan yüzünü avuçları arasına aldı. Catherine, ellerinin ve dizlerinin üzerinde, Lachlan'dan biraz yüksekçe duruyordu, yani tehlikeli bölgeden uzaktı.

"Söyle, ne yapayım?" diye fısıldadı Catherine.

Catherine'in duyduğu arzu Lachlan'ın aklını başından alıyor, tüm vücudu titriyordu.

"Doğal akışına bırak sevgilim."

Catherine başını salladı. İpek gibi saçları Lachlan'ın yüzünü okşadı. Lachlan, gözlerini görebilmek için saçlarını yüzünden çekti. Catherine onu öpmek için yeniden eğildi.

Dudakları arzudan şişmiş ve ıslaktı. Dilleri birbirine değdiğinde Lachlan bu işin giderek tehlikeli olmaya başladığını fark etti ama ihtirasın kör edici gücü, karşı konulmaz boyutlardaydı. Bu kadını hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Üç yıldır kendine hâkim olmayı başarmıştı ama bu çok farklıydı.

Catherine dudaklarını onunkilerden çekti, boynunu ve göğsünü öperken elleriyle bedenini okşuyordu.

Göğüs uçlarını öptü, elleri aşağı bölgelerde dolaşırken dilinin ucuyla dokundu. Ateşli öpücükleri Lachlan'ın nefesini kesiyordu.

Lachlan bir dizini kaldırarak kadının bacaklarının arasına yasladı, dokunmak, içine girmek istediği ama bir türlü giremediği yere.

Bir saniye sonra Catherine avucunu diliyle ıslatıp sert erkekliğini kavradı. Lachlan'ın bir an nefesi kesildi. Uzun zamandır kimse dokunmamıştı oralara. Bu büyük zevke nasıl dayanacağını bilemedi.

Catherine önce hafifçe, sonra sert ve hızlı hareketlerle elindekini becerikli bir şekilde sıkıp pompalamaya başladı. Lachlan'ın buna dayanmasına imkân yoktu. Kendini ergenmiş gibi hissetti yeniden. Birden kontrolünü kaybetti ve şiddetli bir orgazmla bütün vücudu titremeye başladı. Yavaşlatmak için Catherine'in elini tutmaya çalıştı çünkü her şey çok hızlı ve erken olmuştu. Hayatında hiç bu kadar çabuk orgazm olmamıştı. Hemen kürk yatağın yan tarafına doğru devrildi, dişlerini sıkarak bekledi.

Sonra doğrulup oturdu, spermlerinin fışkırdığı karnına baktı, sonra birden aklına gelmiş gibi bakışlarını Catherine'e çevirdi. Neyse ki onda bir şey yoktu. Tam orgazm

sırasında yana kaymış olmalıydı, şimdi de yanı başında yatıyordu.

"İşte, gördün mü?" diye sordu Catherine alaycı bir sesle. "Demek yapılabilecek bir şeyler varmış..."

"Evet sevgilim," diye cevap verdi Lachlan usulca. Başı önündeydi, şaşkındı ve hâlâ ürperiyordu. "Ve sen çok iyi becerdin, hayatımda hiç bu kadar çabuk doyuma ulaşmamıştım. Eğer bu olanlar duyulacak olursa..."

Catherine gülümsedi. "Söz veriyorum, aramızda sır olarak kalacak."

Lachlan, sabahın ilk ışıklarında yanında yatan genç kadının güzelliğine bir kez daha hayran kaldı. Ve yine ona dokunmayı özledi ama bunun bağımlılık yapmasından korkuyordu.

Catherine malzeme sepetine uzanıp bir havlu aldı.

"Ben aşağıdaki koya inip biraz yüzeyim," dedi Lachlan, Catherine'e bakarak.

"Ama çok soğuk."

"Ben İskoçyalıyım," diye cevap verdi Lachlan. "Alışkınım soğuğa."

Gerçekten de soğuk suyun şoku iyi gelecekti.

Catherine havluyu bıraktıktan sonra başını yine Lachlan'ın omzuna koydu.

Uzunca bir süre, alacakaranlıkta birbirlerine sarılarak yattılar.

Hava aydınlanmaya başlayınca Lachlan kararlılıkla ayaklandı. Önce etrafta kimse var mı diye mağaranın kapısından dışarı baktı. Sonra eğilip gömleğini yerden aldı, şalını omzuna attı, kemerini bağladı. Bir yandan da bu acele gidişinden alınıp alınmadığını anlamak için Catherine'e bakıyordu.

Catherine rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta hayatından çok memnundu.

"Gördüğüm en yakışıklı erkeksin," dedi. "Gözlerimi senden alamıyorum. Sana bakmayı çok seviyorum."

Sözleri Lachlan'ı hem mutlu hem de huzursuz etmişti. Çünkü o da aynı şeyleri hissediyordu ama böyle yoğun duygulara alışkın değildi ve ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Eskiden olsaydı, bir kadın böyle konuştuğu zaman sadece yanağından öper, güzel sözleri için teşekkür ederdi. Karşılık olarak onun da çok güzel olduğunu söyler ve gülümseyerek odadan çıkıp giderdi.

Şimdi de çıkmak üzereydi ama o yapay hareketlerden hiçbirini yapmak gelmiyordu içinden. Doğrudan yüzüne baktı, ciddi ve dürüsttü.

"Ben de sana bakmayı çok seviyorum," dedi. "Seninle ilgili her şeyi çok seviyorum."

Catherine ayağa kalktı, yavaşça yaklaştı ve kollarını erkeğin boynuna doladı.

Sarılışındaki yumuşaklık Lachlan'ın yüreğine dokundu. Gitme fikrini değiştirmek ve onu yeniden yatağa götürmek için dayanılmaz bir istek duydu içinde.

"Edinburgh'a ne zaman varırız?" diye sordu Catherine. "Kız kardeşimle karşılaşmayı çok istiyorum. Söz veriyorum onunla karşılaştığımda ilk işim, seni serbest bırakmasını istemek olacak. Yetmezse, diz çöküp yalvaracağım. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Lachlan sevgiyle yanaklarını okşadı. "Teklifin için çok teşekkür ederim tatlım ama ben Raonaid ile tek başıma başa çıkabilirim."

"Sana yardım etmek istiyorum."

Lachlan başını iki yana salladı. "Seni sağ salim eve götürerek kahramanın olmayı umuyordum ama görüyorum ki sen benim kahramanım olmak istiyorsun."

"Evet! Senin her şeyin olmak istiyorum. Bütün sıkıntılarından kurtarmak istiyorum. Ah bir izin versen..."

İzin verebilir miydi? On yıldan fazladır, sadece yüzeysel flörtleşmeler ve müthiş bir duygusal yalnızlık yaşamıştı. Kalbini kimseye açmamıştı. Glenna'dan başka kimseyi sevmeyeceğine dair verdiği söze kesinlikle sadık kalmıştı. Ama bunlar şimdi geçmişte kalmıştı. O başka bir hayattı. Çok fazla şey değişmişti. Bir sürü kadınla beraber olmuştu ama çok azının ismini hatırlıyordu. Ama Leydi Catherine Montgomery'yi asla unutmayacaktı.

O an onu bırakmak istemiyordu. Bir gün elbette bırakacaktı. Ama şimdi hâlâ lanetliydi ve aralarındaki her şey tamamen bir kaostu.

"Bu akşam yine yanıma gelecek misin?" diye sordu Catherine.

"Akşam Killin'e varmış oluruz. Orada bir oda tutarız. Daha rahat edersin."

"İyi de sen de benimle kalacak mısın?" diye üsteledi Catherine. "Başkalarının ne dediği umurumda değil. Onlara ağızlarını sıkı tutmalarını emredemez misin? Belki penceremden tırmanıp odama gelirsin."

Birdenbire Lachlan'ın yüreği yumuşadı, kendini yeniden bir yeniyetme gibi hissetti. "Çok ateşlisin, değil mi? Hep böyle macera düşkünü müydün?"

"Hiç bilmiyorum ki," diye cevap verdi Catherine. "Ben sırlarla doluyum, kendime karşı bile."

Lachlan elini uzatıp Catherine'in saçının bir buklesini

kulağının arkasına itti. "Sence Raonaid ile buluşmak bütün sorunları çözecek mi?"

"Sadece ümit edebilirim."

Lachlan kendine hâkim olamıyordu. Yavaşça eğilip dudaklarını Catherine'inkilere değdirdi. Şehvetli bir öpücük değildi. Sadece yumuşacık bir şefkat göstergesiydi.

Sonra bir adım geriledi ve Catherine'i kendisinden uzaklaştırdı. "Gerekirse duvarlara tırmanırım," dedi handa geçirecekleri geceyi ima ederek. Böyle bir söz vermeye ne kadar hevesli olduğunu görmek kendisini de şaşırtmıştı. "Ama şimdi gitmeliyim. Sen biraz daha uyu."

Mağaradan çıkınca sabah çiyinin serinliğini yüzünü okşadı. Güzeldi, tam ihtiyacı olan şeydi.

Elini yüzünden geçirdi, birden aklından biraz önce yaşadığı orgazm geçti, karşılığını vermek istedi şiddetle. Leydi Catherine için yapmak istediği çok şey vardı ve bunların hiç olmazsa bir kısmını bu gece gerçekleştirmek istiyordu.

Kararlı adımlarla dereye doğru yürüdü.

Bölüm 24

Edinburgh

Raonaid, pelerininin kukuletasını kaldırarak Murdoch'un arabasından indi, ıslak ve sert bir rüzgâr yüzüne çarptı. Şiddetli rüzgâr eteklerini kamçılıyor, elindeki boş sepeti sallıyordu.

Günün bu saatinde Edinburgh sokakları genellikle kalabalık olurdu ama soğuk hava yüzünden insanlar evlerinde kalıp ocağın başında oturmayı tercih etmişlerdi.

Raonaid de bir şeyler istiyordu ve bir şeyi istediği zaman onu hiç kimse, hiçbir şey durduramazdı. Bu sabah balıkçıdan morina balığı ve akşamki misafirlerini ağırlamak üzere yapacağı kek için un almak istiyordu. Murdoch bu akşam malikânede özel bir toplantı tertiplemişti, gelenler hatırlı, önemli kişilerdi.

Sis ve yağmur parke taşı döşeli sokakları çabucak kaplamıştı. Raonaid yürürken başını iyice öne eğmişti. Ayaklarının dibine yuvarlanan tahta bir kovaya çarpınca acıyla

ağız dolusu küfretti. Kova gürültüyle taşların üzerinden yuvarlanarak gelmiş, ayak bileğine çarpmıştı.

Birden eteklerine dolandı. Yüzüstü yere düştü. Ön dişleri alt dudağına geçti, duyduğu acı içine işledi. Toparlanmaya çalıştı, elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu, yağmurdan parlayan parke taşlarına baktı. Rüzgâr ve yağmur yüzüne vuruyordu. Kanayan alt dudağına dokundu, kanının yere damladığını gördü.

Birden taşlar dalgalanmaya başladı sanki, baş döndürücü bir duygu beynini kapladı.

Tanıdık bir şeyler yaşamaya başlamıştı yine – gerçi ıslak parke taşların üzerinde hiç olmamıştı. Kan damlalarının yağmur suyuyla karışarak parke taşlarının arasında kaybolmasını izlerken, gözlerini bir noktaya odaklamaya çalıştı. Görüntüyü daha iyi görebilmek için sürekli gözlerini kırpıyordu.

Gölgeler netleşti, parke taşları kımıldayıp yerlerinden oynamaya başladılar. Gördüğü şey Raonaid'i çok etkilemişti. Görüntüler gözlerinin önünden geçerken sanki yere yapışmış gibi kalakalmıştı.

Sonra geldikleri gibi birden kayboldular, sokağın derinliklerine doğru uzaklaştılar.

Kafasını kaldırdı. Murdoch başında dikilmiş duruyordu. Sert bir hareketle elinden tutarak ayağa kaldırdı. "Bir şey gördün yine, değil mi? Ne gördün? Söyle çabuk. Stuartlar yine tahta çıkıyor mu? Ne zaman? Söyle hadi!"

Raonaid iki tarafa sallanıyordu, midesi bulanıyor, kendini çok zayıf hissediyordu. "Onlara dair bir şey değildi."

Murdoch onu şiddetle sarstı, bir an durakladı, gözleri sabırsızlıkla parlıyordu, sonra uzanarak kadını kollarının

arasına aldı. "Acele etme sevgilim," dedi. "Sonra hatırladığın her şeyi anlat."

Raonaid rüzgâra karşı gözlerini sımsıkı kapattı, başını Murdoch'un omzuna bıraktı.

Biraz sakinleştikten sonra bir adım geri attı. Murdoch huysuzlaşmaya başlamıştı bile.

"Lachlan MacDonald'ı gördüm," dedi en sonunda, görüntünün netliğine kendisi bile şaşırmıştı.

Murdoch kaşlarını çattı. "Angus MacDonald'ın kuzeni Lachlan mı? Kinloch Şatosu'nun ordu komutam mı? Kilmartin Glen'de lanet büyüsü yaptığın adam yani?"

Raonaid başını salladı. "Evet ama ne gördüğümü sana söyleyemem." Arkasın Murdoch'a döndü, kukuletasını başına geçirdi, fırtınadan korunmak için ellerini gözlerine siper etti.

"Neden söyleyemezmişsin?" diye sordu Murdoch arkasından yürürken.

Raonaid sırılsıklam, üşümüş ve gördüklerinden çok rahatsız olmuş bir şekilde arabaya doğru koşmaya başladı. "Çünkü seni ilgilendirmiyor Murdoch. Peşimi bırak, yoksa yemin ederim seni de lanetlerim!"

Sonunda arabaya ulaşıp kapısını yumrukladı. O sırada Raonaid'e yetişen Murdoch uzanıp kapıyı açtı. Kapı hızla önünde durduğu duvara çarptı.

Boş sepetini arabanın içine attıktan sonra yanlarına tutunarak kendini arabanın içine çekti. İçeride en azından rüzgârdan korunabilirdi. Murdoch da arkasından arabaya binerken Raonaid yüzünü kurulamaya çalıştı.

Gergin bir havada birbirlerine baktılar. Murdoch'un siyah gözleri hoşnutsuzlukla Raonaid'e dikilmişti. Ama ne

yaparsa yapsın Raonaid gördüklerini anlatmayacaktı. Gerçeği –yani görüntülerde baş düşmanı Lachlan'la inanılmaz bir zevkle seviştiğini– asla bilmemeliydi.

***

Catherine çadırın tavanına düşen yağmur damlalarının sesiyle uyandı. Yün battaniyeyi omuzlarına sararak doğruldu, havanın yolculuklarını engellemeyeceğini umarak çadırın kapısına yöneldi. Bir an önce Edinburgh'a ulaşmak, kız kardeşine kavuşmak için sabırsızlanıyordu.

Çadırın kapısının bağlarını çözdü, yağan yağmuru izledi. Hafif bir sis çayırlığın üzerine yavaş yavaş yayılıyordu. Her şey, her yer sırılsıklamdı. Ama en azından yağmur şiddetini kaybetmişti, en azından şimdilik. Yumuşacık, sakin bir yağmurdu. Bu kadar yağmur Catherine'i yolundan alıkoyamazdı.

Ayak sesleri, konuşmalar derin sessizliği bozdu. Gelenler Lachlan ve aşçı Gawyn'di. Başlarını yağmurdan korumak için pelerinlerini başlarına örtmüşlerdi.

"Ah, bakın," dedi Gawyn neşeyle. "Leydi hazretleri de uyanmış. İyi uyuyabildiniz mi leydim?"

Lachlan ve Catherine kısacık bir an göz göze geldiler. Lachlan, Theodore'u çadırın yanına kadar getirdi, dizginlerini yan taraftaki bir çalıya bağladı. O kısacık anda Catherine, Lachlan'ın gözlerinde yanan o gizli arzuyu fark edebilmişti, kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

"Yağmura rağmen yola devam edecek miyiz?" diye sordu Catherine. Lachlan'ı yakasından tutup çadıra çekmek, gece yaşadıklarının her dakikasını tekrar tekrar yaşamak istiyordu. Bu karşı konulmaz duygularını belli etmemek için çok zorlandığı kesindi.

"Evet," dedi Lachlan yüzüne bakmadan. "Onun için leydim, bir an önce hazırlansanız iyi olur. Aksi halde çadırın üstünde biriken sular başınızdan aşağı dökülecek."

Gawyn şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Şaka yapıyor leydim. Asla böyle bir şey olmaz, değil mi Lachlan?"

Lachlan neden olmasın dercesine omuzlarını silkti.

Ama Catherine tehdidi ciddiye almıştı. Hemen içeri girip önlerindeki gün için giyinmeye başladı.

Bir saat içinde sahilden ayrılmış, ormanın derinliklerine doğru yol almaya başlamışlardı. Yapraklarını dökmeyen yüksek ağaçlar, yağmuru bir dereceye kadar engelliyordu. Lachlan ve Roderick önden gitmişlerdi, Gawyn, Rodney ve Alex de Catherine'in arkasından tek sıra halinde gidiyorlardı.

Sabahın büyük bölümünde hiç konuşmadan yol aldılar. Sonra rüzgâr şiddetlendi. Catherine kalın yün pelerinin altında üşüyordu ve ıslanmıştı.

"Üşüdünüz mü Leydi Catherine?" diye sordu yanına yaklaşan Alex. Sesinde belirgin bir endişe vardı.

Rüzgâr ağaçların tepesinden uğuldayarak eserken Catherine'in pelerininin eteklerini uçuruyordu. "Gayet iyiyim Alex. Sakın benim için bir yerlerde durmayalım. Çünkü olabildiğince çabuk köye ulaşıp sıcak bir kap yemek yemek ve rahat bir yatakta güzel bir uyku çekmek istiyorum bu gece. Ne büyük bir lüks ama, değil mi?"

Alex omzunun üzerinden arkasına bakarak sustu. Tedirgin gibiydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Catherine.

Delikanlının yanakları kıpkırmızı oldu ama soğuktan değildi bu. "Böyle şeylerden söz etmek benim haddim de-

ğil leydim ama size saygım sonsuz, bu yüzden de çenemi tutamayacağım."

"Ne söylemek istiyorsun Alex?"

Alex durakladı, sonra boğazını temizledi. "Lachlan'm dün gece sizinle birlikte kaldığını biliyorum Leydi Catherine. Şafak sökmeden önce çadırınızdan çıkarken gördüm onu."

Catherine sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. "Bir konuda çok haklısın Alex. Bunları söylemek senin haddin değil."

Delikanlının yüzü bembeyaz kesildi. "Özür dilerim leydim," dedi. "Asla sizi kırmak istemem ama özgürce konuşmamı siz istediniz."

Catherine, Alex'i dikkatle süzdü, gerçek niyetini anlamak istiyordu. "Evet söyledim," diye kabullendi. "Başka bir şey gördün mü? Ya da bir şey duydun mu?"

Alex atıldı. "Bu akşam hana vardığımızda yine odanıza geleceğini söyledi, kulaklarımla duydum. Gerekirse duvarlara tırmanacağını da söyledi."

Catherine'in bir tarafı soğukkanlılığını korumayı önerirken diğer tarafı öfkeyle sövüp saymak istiyordu. "Tekrar ediyorum Alex. Bunlar seni hiç ilgilendirmez. Sadece benimle Lachan arasında özel bir konu."

"Anlıyorum leydim," dedi Alex. "Gerçekten çok özür dilerim ama böyle düşünüyorum ben. Sizin özel ilişkilerinize karışmak gibi bir niyetim yok fakat Lachlan MacDonald'ın gönül işlerinde hiç de güvenilecek biri olmadığını bildirmek de benim görevim. Sizin gibi genç kadınları baştan çıkarmasıyla ünlüdür. Onların akıllarını başından alır. Üstelik üzerinde bir lanet var. Sizin üzüldüğünüzü görmek istemem."

Catherine eldivenli elleriyle dizginleri sıktı. "Merak etme, ben o aptal kızlardan değilim."

Söylediklerine kendi inanıyor muydu acaba? Lachlan'a karşı duyduklarının mantıkla alakası var mıydı? Ne zaman ona dokunsa, her türlü mantıklı önlem ve düşünceye kör ve sağır kesiliyordu. Nitekim dün gece Lachlan'ın yanında kalması için her şeyi yapmaya hazırdı. Her şeyi...

"İlgine teşekkür ederim," dedi aldırmıyormuş gibi. "Ama seni temin ederim, kendi başımın çaresine bakabilirim. Lütfen bu konuyu bir daha açmayalım."

Topuklarını atın karnına batırarak dörtnala uzaklaştı.

Bölüm 25

Killin köyüne düşündüklerinden daha erken vardılar. Fırtına güçlenip kırları, sokakları yağmurla birlikte kamçılamaya başladıktan hemen sonra hana ulaştılar.

Önce ahırlara yöneldiler. Lachlan, Catherine'in attan inmesine yardım ederek hanın kapısına doğru götürdü. En pahalı odayı onun için ayırtmıştı. Oda üçüncü kattaydı, kendisi ve adamlarının odaları ise birinci katta yer alıyordu.

"Sıcak bir banyo harika olur," dedi Catherine hancıya. Hancı hemen küçük bir el işaretiyle hizmetçi kızlardan birini gereken hazırlıkları yapması için görevlendirdi. Lachlan, Catherine'e odasına çıkarken eşlik etti.

Oda ferah ve sıcaktı. Ocağın yanında koca bir odun yığını duruyordu. Tahta zemin el dokuması bir kilimle kaplanmıştı.

Catherine içeri girdi, etrafına bakındı. "Bu gece burada uyumak cennette uyumak gibi olacak," dedi açık duran ka-

pının eşiğinde bekleyen Lachlan'a. Ağır ağır yaklaştı. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi? Geleceksin?"

Sözlerinin çifte anlamı, Lachlan'ın damarlarındaki kanın hızla dolaşmasına neden oldu. Onu kollarına almak, yatağa götürmek, abazan bir vahşi gibi ona sahip olmak arzusuna güçlükle karşı koydu.

"Evet," dedi ifadesiz bir sesle. "Adamlarım yemeklerini yiyip içtikten sonra onlara bu gece sabaha kadar nöbetin bende olduğunu söyleyeceğim." Yüzü sabırsızlıkla ürperdi. "Ama, yalnız kaldığımızda yavrum," diye ekledi, "kontrolü kaybetmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Yapamayacağım şeyler için beni zorlamayacaksın."

"Tabii," diye cevap verdi Catherine uzanıp onun pelerinini düzeltirken.

Lachlan bu riske girmesem mi acaba diye düşündü. Arzularının o kadar esiriydi ki kontrolünü kaybetmekten korkuyordu. Edinburgh'a yaklaştıkları her gün, çektiği işkencenin sonuna yaklaşıyor, bu da tutkusunu kamçılıyordu. Onu bu kadar çok istemekten rahatsızdı.

Catherine arzulu kiraz dudaklarını büzerek bakınca Lachlan daha fazla dayanamadı. Öpmek için eğildiğinde kadının gözlerinde farklı bir ifade gördü.

Hemen çekilip, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Catherine. "Bugün uzun bir yol geldik. Yol boyunca senden başka hiçbir şey düşünemedim."

"Ben de aynı şekilde," diye itiraf etti Lachlan. "Ama bana başka bir şey söylemek istemediğinden emin misin?"

Catherine bir an durakladı. Dudaklarını ıslattı, sonra ona doğru yürüyüp ellerini göğsüne koydu. "Sen gelen

kadar huzur bulamayacağım, bunu söylemek istedim sadece."

Lachlan'ın gömleğini kitlinden çıkardı, göğüskafesini yumuşacık küçük öpücüklere boğdu. Göğüs uçlarına diliyle dokundu.

Lachlan'ın nabzı deli gibi atmaya başlamıştı. Kocaman savaşçı bedeni duyduğu arzudan sancıyordu. Eliyle Catherine'in ensesini kavrayıp oradaki buklelerle oynadı bir süre. "Kontrolü kaybetmemek için bana yardım edeceğini sanıyordum. Ama sen böyle şeyler yaparsan korkarım ikimiz de kendimizi kaybedeceğiz."

Catherine alev alev yanan gözlerini kaldırıp Lachlan'ın gözlerinin ta içine daldırdı. "Benim için çok geç artık," dedi. "Ben çoktan kaybettim kendimi."

Lachlan yavaşça gülümseyerek onu kendinden uzaklaştırdı. "Biliyor musun, sen benim aklımı başımdan alıyorsun." Gömleğini çabucak kiltinin içine soktu. "Bu gece buraya gelmeye söz verdiğim için delirmiş olmalıyım. Benden faydalanmayacağından nasıl emin olabilirim? Şu an o kadar savunmasızım ki."

Catherine onunla birlikte kapıya yürüdü. "Bana güvenmek zorundasın sanırım."

Lachan dönüp yüzüne baktı. "Ben çok ciddiyim," dedi.

Catherine'in yüzünün ifadesi değişti birden. "Biliyorum. Ama merak etme, her şey çok güzel olacak. Uslu duracağıma söz veriyorum. Lütfen, fikrini değiştirme."

Lachlan onun ıslak dudaklarına, yakasından görünen göğsüne, sonra yeniden baştan çıkaran fırtınalı deniz mavisi gözlerine baktı. O gözlerde, bedeninin her parçasında kaybolmak istiyordu. Önceki gece onun kendisine verdiklerini, bu gece de o kendisine vermek istiyordu...

"Değiştirmem," dedi, sonra kendini Catherine'in istekli ellerinden zorla kurtararak uzaklaştı. En azından gece yarısına kadar beklemek zorundaydı.

***

Lachlan akşam boyunca Catherine'i görmedi. Çünkü Catherine odasında banyo yapmış, tepsiyle gönderilen akşam yemeğini yemiş, sonra da biraz dinlenmişti.

Lachlan da, Catherine'i Edinburgh'a götürmesi için bir araba ve sürücü ayarlamakla oyalanmıştı. Killen'dan önce tekerlekli bir araç kullanamaışlardı çünkü yollar uygun değildi. Ama artık Lowland'e gelmişlerdi. Şartlar değişmişti.

Saatin on ikiyi vurmasını beklerken adamlarıyla birlikte hanın karşısındaki meyhanede akşam yemeğini yedi. Beklenen an geldiğinde kalktı, dikkatle etrafına baktı, gece nöbetini devralma zamanının geldiğine karar verdi.

Meyhaneden çıkıp çamurlu sokaktan karşıya geçerken hafif bir rüzgâr kiltini havalandırdı, dünya gözüne çok farklı görünüyordu o an. Yeniden gençleşmiş gibiydi, umut doluydu. Bu gece çok arzuladığı ve önemsediği bir kadınla paylaşacaktı yatağını. Çok endişeli değildi, Catherine'in onun sınırlarını anladığını, ertesi günü kız kardeşi Raonaid ile buluşmak üzere Edinburgh'a doğru yola çıkacaklarının farkında olduğunu biliyordu. Raonaid belki de Lachlan'ın derdine derman olacak tek kişiydi.

Bir umut ışığı doğmuştu, Lachlan önündeki birkaç saat bu umudun keyfini çıkaracak, elinden geldiği kadar Catherine'i de mutlu etmeye çalışacaktı. Bu düşünce bile kanını kaynatmaya yetmiş, duyduğu arzuyu ona katlamıştı.

Catherine'in odasına çıkan merdivenleri tırmanırken

bedenine odaklanmıştı, bu kez, kendisi doyuma ulaşmadan önce Catherine'i doyuma ulaştıracaktı, kesin kararlıydı. Sevişmelerinin olabildiğince uzun sürmesini sağlayacaktı. Eğer Catherine dayanabilirse, şafağa kadar sürdürmeyi planlıyordu.

Üst basamağa geldiğinde Alex'le burun buruna geldi. Lachan gelene kadar nöbeti tutmak için gönüllü olmuştu. Alex, kapının önünde yere oturmuş, bacaklarını koridorun karşı tarafına V gibi açarak uzatmıştı, tüfeğini göğsünde sımsıkı tutuyordu.

Üst basamak Lachlan'ın ağırlığıyla gıcırdayınca Alex ayağa fırladı, tüfeğini gelene doğrulttu.

"İçeri girmenize izin veremem efendim," dedi. "Aslan Angus, beni Leydi Catherine'i korumakla görevlendirdi. Bu geceki görevim Leydi Catherine'i *sizden* korumak."

Lachlan'm kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. "Onu korumak *benim* görevim Alex, senin değil. Sen benim keşif kolumsun, bundan fazla bir şey istemiyorum senden."

"Siz istemeyebilirsiniz ama Lady Catherine ister. Dün gece sizi gördüm. Onun çadırına gittiğinizi biliyorum. Ondan bu şekilde faydalanmanıza izin veremem."

Lachlan son basamağı dikkatle çıkarken bir elini kaldırdı. Delikanlıyı bir şekilde sakinleştirmesi gerekiyordu. "Ben kimseyi kullanmıyorum Alex. Ben Leydi Catherine'in korumasıyım. Kendisi benim burada durmamı istedi. O çağırdı beni." Durumu daha da netleştirmek için ekledi. "Kendisi beni *bekliyor* şu anda."

"Ama o çok masum ve korumasız," diye itirazlarını sürdürdü Alex. "Hafızasını kaybetmiş. Dün gece onu baştan çıkardınız, hiç kuşkum yok. Ayrıca sizin bu konudaki şa-

ibeli şöhretinizi de biliyorum. Genç kızların başını nasıl döndürdüğünüzü, onlara her istediğinizi yaptırdığınızı da işittim. Ama Leydi Catherine başka, bu uygunsuz davranışa kesinle izin veremem. Onunla olmaz."

"Kuzenin Gwendolen mi söyledi gözünü benden ayırmamanı?"

"Hayır efendim. Benim kendi gözüm kulağım var ve dediğim gibi sizi gördüm dün gece. Neler olduğunu biliyorum burada. Ne yapmayı planladığınızı biliyorum ve buna izin vermeyeceğim."

Alex başını bir yana eğdi, yanağını tüfeğine dayadı, tek gözünü kapatarak Lachlan'a nişan aldı.

Lachlan sakin bir ses tonuyla, "Sana yemin ederim, burada bulunmamın tek nedeni Leydi Catherine'i korumak," dedi.

Kocaman bir yalandı, Lachlan da biliyordu bunu. Yakışıksız davranışların en kötüsünü yapmak için buradaydı. Birdenbire genç Alex'in Catherine için daha uygun bir koruma olacağını düşündü.

"Size inanmıyorum," dedi delikanlı. "Eğer beni geçmeye çalışırsanız sizi vururum. Geri dönüp aşağı inin." Alex namluyu doğrulttu.

Lachlan sabırsızlanmaya başlamıştı. "İndir silahını Alex, canını yakmak istemiyorum."

O sırada odanın kapısı birden açıldı. Geceliğini giymiş, omuzlarına bir şal almış olan Catherine kapıda göründü.

Öfkeli bakışlarla iki erkeği süzdü. "Ne oluyor burada?"

Lachlan eliyle Alex'i işaret ederek, "Hadi buyur, soruya cevap ver," dedi.

Alex boğazını temizledi. "Benim görevim sizi korumak

Leydi Catherine. Bu adamın eşiğinizden geçmenize izin veremem. Nedenlerini biliyorsunuz."

Lachlan gözlerini kısarak Catherine'e baktı. "Sizi ikiniz bu konuyu tartıştınız mı aranızda?"

"Evet," diye itiraf etti Catherine. "Tamam, madem bilmek istiyorsun anlatayım. Alex bugün bana, seni dün gece çadırımdan çıkarken gördüğünü söyledi. Sana söylemediğim için özür dilerim. Kararını etkilemekten, uzak durmandan korktum." Sonra bakışlarını Alex'e çevirdi. "Ama sonra Alex'i kendi kararlarımı verebileceğime ikna ettim. Öyle değil mi?"

"Evet Leydi Catherine."

"Aynı şeyleri yeniden tekrar etmeme gerek var mı?"

"Hayır leydim."

Catherine tepeden tırnağa soylu bir kadın gibi, delikanlının etki alanından çıkmasına izin vermeden ekledi. "Eğer mutlaka bilmen gerekiyorsa," diye devan etti Catherine. "Bu gece yatağımın başında Lachlan'ın beklemesini ben istedim. Bundan hoşlanmadıysan tüfeğini kafama dayayabilirsin. Çünkü kararımdan vazgeçmeyeceğim."

Bu garip ve anlamsız durumda Lachlan, Catherine'i nasıl çok, vazgeçilmez, geri dönülmez bir aşkla sevdiğini anladı.

"Ama Leydi Catherine," diye itiraz etti Alex, "ağzımı bozmadan nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama o..."

"Açıkça konuşabilirsin Alex," dedi Catherine sabırsızlıkla.

Çocuk yutkundu. "O... tescilli bir zampara."

"Efendim?"

Ama doğruydu. Lachlan da bunu inkâr edemezdi fakat

çocuğun sözünü kesmek istemedi. Kendini ifade etmesi için bekledi. "Ama daha fazlası var. O lanetli biri leydim. Onunla yalnız kalmanız hiç doğru değil. Hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Catherine gözlerini Lachan'a çevirdi ve kendinden emin bir sesle, "*Biliyorum* Alex," dedi. "Hepsini biliyorum. Şunu da biliyorum, Lachlan güvenliğimi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz. Kendisi buraya benim ricam üzerine geldi, beni korumak için." Gözlerini yeniden Alex'e çevirdi. "Dün gece gördüklerinden kimseye söz ettin mi?"

Alex silahını indirirken, "Hayır," dedi. "Namusunuza leke getirecek bir şeyi asla kimseye söylemem."

Catherine şalına sıkıca sarıldı. "Eh, en azından bunun için teşekkür ederim. Ve eğer beni gerçekten korumak istiyorsan, gördüklerini sır olarak saklamaya devam edeceksin."

Lachlan aralarından geçip odaya girmenin tam zamanı olduğunu düşündü. Delikanlıyla dövüşmek istemiyordu ama böyle karşısına dikilmeye devam ederse dümdüz edeceğinden korkuyordu.

Lachlan, Catherine'in odasına girip ateşin yanında durdu.

"Burada yaptıkların için sana minnettarım," dedi Catherine sakin bir sesle koridorda bekleyen Alex'e. "Çok cesur davrandın."

"Öyle olmam gerekiyordu leydim. Aslında ayaklarım uyuşmuş, başım dönmeye başlamıştı."

"Neden yolun karşısındaki meyhaneye gidip arkadaşlarına katılmıyorsun? Eğer bu konuda herhangi birine herhangi bir şey söylersen Alex, sana yemin ederim pişman olana kadar bile yaşatmam seni."

Kararlı bir tavırla odanın kapısını kapattı, anahtarı kilitte döndürdü. Sonra Lachlan'a döndü.

Lachlan onu geceliği içinde ilk gördüğünde bütün bedeni arzuyla titremişti. Çok iyi biliyordu ki eğer dikkatli olmazsa, aldığı ya da verdiği tüm zevk, hayatının hatası olacaktı.

Ve Catherine'in de aynı zamanda. Çünkü Lachlan'ın duyguları çoktan kontrolden çıkmıştı.

Bölüm 26

"Fikrini değiştirecekmiş gibi duruyorsun," diye fısıldadı Catherine.

"Evet, bunu düşünüyorum gerçekten."

Lachlan duygularının yoğunluğundan korkuyordu. Sadece fiziksel arzularından değil, Catherine'e duyduğu hayranlıktan, aşktan korkuyordu. Ayrıca uzun uğraşlar sonucu kurduğu güvenlik kalkanı, Catherine ile her türlü yakınlaşmasında yerle bir oluyor, bu da Lachlan'ı ürkütüyordu.

Ne yapmıştı bu kadın ona?

Catherine, Lachlan'a yaklaştı. "Buna izin vermeyeceğim. Bütün gün ve gece seni bekledim. Şimdi seni istiyorum."

"Her zaman istediğini elde eder misin?" diye sordu Lachlan. "Ben edemem de."

Catherini şalını bir sandalyenin arkalığına astı, Lachlan'ın omzundaki pelerinini tutan broşu açmak için elini uzattı. "Sen de bu gece istediğini elde edeceksin, söz veriyorum sana. En azından birazını."

Ağır broşu masanın üstüne bıraktı, pelerinini omzundan ve kolundan sıyırarak çıkardı. Bu arada Lachlan gözlerini Catherine'e dikmişti. Ona devam etmesi için izin verip vermeme konusunda müthiş bir ikilem yaşıyordu.

Sonunda kollarını başının üstüne kaldırarak gömleğini çıkarması için Catherine'e yardımcı oldu. Gömleği de şalının üzerine bıraktı Catherine. Ateşli bakışları Lachlan'ın kanını kaynatmaya başlamıştı.

Catherine yavaş yavaş Lachlan'ın kemerini çözdü. Cilveli bakışlarıyla Lachlan'ı çoktan baştan çıkarmıştı. Giysileri masanın üzerine yığdıktan sonra kiltini de çıkardı.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Catherine meydan okuyan bir gülümsemeyle. "Bütün silahlarını aldım. Benimle savaşamayacaksın artık."

"Seninle savaşmak istemedim hiç. Tek istediğim seni sevmek."

Catherine onun gözlerine baktı, uzunca bir süre konuşmadan durdular.

Lachan ateşin önünde, çırılçıplak dururken kanı damarlarından hızla akıyor, tüm duygularını ayaklandırıyordu. Bu kadını, karşı koyamayacağı kadar çok istiyordu. Bu noktadan sonra geri dönüş yoktu. Kadının güzelliği onu büyülemişti sanki. Uzanıp kollarına aldı.

Yatağa taşırken vahşilik sınırına dayanmış bir tutkuyla dudaklarını öptü. Kuştüyü yatağın üzerine yerleştirdi, üzerine eğilerek aç elleriyle Catherine'in bedenini okşamaya başladı. Geceliğinin üzerinden özgürce her yerine dokunabilirdi.

Avuçlarını onun muhteşem göğüslerinin üzerinden geçirdi, başparmaklarıyla sertleşmiş göğüs uçlarına dokundu.

Sonra biçimli kalçalarına, uyluklarına doğru yoluna devam etti. Eline gelen beyaz kumaş parçasını kavrayıp dizlerine kadar indirdi.

"Bu gece sana hiç tanımadığın zevkleri tattıracağım," dedi Lachlan. "Ve haykırarak kendinden geçeceksin."

"Sen de zevk alacaksan..." diye keyifle mırıldandı Catherine.

"Hiç merak etme, ben de alacağım."

Catherine kalçalarını hafifçe kaldırarak Lachlan'ın geceliğini çıkarmasına yardımcı oldu. Sonra Lachlan usulca onun tatlı, şehvetli vücudunun yanına uzandı.

Lachlan'ın kemik gibi sert ve inanılmaz büyüklükteki cinsel organı Catherine'in kalçalarında nabız gibi atıyordu. Ama bu gece Lachlan, Catherine'in içine girme dürtüsüne kesinlikle karşı koyacaktı. O güzel vücudun tadını başka yollarla çıkaracaktı. Kontrolünü kaybetmeyecekti.

Dirseğine dayanarak hafifçe doğruldu, parmağını Catherine'in çenesinden boynuna indirdi, tüy gibi dokunuşlarla göğüs uçlarının etrafında daireler çizdi ama sertleşmiş göğüs uçlarına dokunmadı.

Catherine arzudan titreyerek derin bir nefes aldı. Lachan gözlerini ona çevirdi ve gülümsedi. "Bu gece bana aitsin."

"Ben *her* gece sana aitim," diye fısıldadı Catherine. "Karşılaştığımız andan itibaren ben sana aitim."

Lachlan başını eğerek Catherine'in porselen gibi tenini öptü, dilini göbeğine dokundurdu.

Catherine yatağın içinde eriyor, zevk dolu küçük çığlıklar atıyordu. Ellerini Lachlan'ın göğsünde gezdirirken Lachlan onun elini avucuna aldı, parmak uçlarını teker teker

öptü. Başını iki yana sallayarak, "Olmaz sevgilim," dedi. "Sen bana dokunamazsın. Şimdi dokunma sırası bende."

Catherine'in kolları iki yanına düştü. "Sen nasıl istersen..."

Lachlan yuvarlanarak kızın üstüne çıktı. Dirsekleriyle kalçalarını iki yandan kavramış, yüzünü göğüslerine gömmüştü. Bu durumda erkeklik organının kazayla bile Catherine'in uyluklarının arasındaki sıcak, yumuşak ıslaklığına dokunmasına imkân yoktu.

Gözlerini yumarak o güzel göğüslerden birini ağzına aldı, o lezzetli göğüs uçlarını yaladı, emdi, öptü. Catherine iç çekti, parmaklarını Lachlan'ın saçlarının arasına daldırdı.

Bacaklarını iki yana doğru iyice açmıştı. Lachlan kontrolden çıkmış erkekliğini yatağa bastırırken birden doğrulup kadının içine girebilmeyi ne kadar çok isterdi. Bu düşünceyi kafasından kovdu, dudaklarını göbeğinden aşağı, Catherine'in bacaklarının arasındaki ıslak sıcaklığa indirdi.

Catherine, Lachlan'ın omuzlarını tutmuş, sırtını yukarı kaldırmış, bir zevk seline bırakmıştı kendini.

"Lütfen Lachlan ," diye inledi. "İstediğin her şeyi yap..."

"Merak etme sevgilim. Benim de niyetim o."

Lachlan, Catherine'in dizlerinin iç kısımlarını öptü, sonra yukarılara doğru yükseldi. Başını biraz kaldırıp önünde uzanan muhteşem manzaraya baktı bir süre. İçinden yükselen arzuyu bastıramıyordu. Bu arzuyu çok uzun süredir bastırmaya çalışıyordu. Dudaklarını Catherine'in kabarmış organına büyük bir açlıkla yapıştırdı.

Catherine başını elleriyle sımsıkı tutarak iyice bastırdı inleyerek. Bacakları zevkten titreyerek iki yana açılmıştı. "Durma Lachlan," diye fısıldadı. "Lütfen durma..."

Lachlan, Catherine'in arzularını yerine getirmeye dünden hazırdı. O ıslak karanlığa dilinin yanı sıra parmağını da kaydırdı, sonsuz gibi süren dakikalar boyunca Catherine'in tadına bakmayı sürdürdü. Sonunda Catherine titremeye başladı. İç kasları Lachlan'ın parmağını sıkıştırırken Catherine onu kendisine daha fazla çekiyor, bacaklarıyla sıkıyordu.

"*Ah, evet*!"Catherine yaklaşan orgazmı işaret edercesine inledi.

Sonunda bedeni rahatlayarak kendini tamamen bıraktı. Lachlan elleriyle dizlerinin üzerinde yükselerek Catherine'in üstüne çıktı. Başını eğerek kızarmış, terden ıslanmış yüzüne baktı. Catherine doyuma ulaşmanın sarhoşluğuyla gülümseyerek göz kırptı.

"Seninle gerçekten sevişmek için neler vermezdim," dedi Lachlan yumuşacık bir sesle. Ama Catherine onun için çok önemliydi. Hiçbir şey için onu tehlikeye atamazdı.

"Şimdi benim sıram," dedi Catherine. Doğruldu ve ellerini Lachlan'ın göğsüne bastırdı, onu sırtüstü yatmaya zorladı. Göğsünü, karnım öpmeye başladı. "Senin yaptıklarının aynısını yapacağım ben de şimdi."

Catherine'in dudakları sertleşmiş organın başına dokunduğunda Lachlan gözlerini yumdu ve inledi.

Zaman durmuştu sanki, Lachlan onun verdiği inanılmaz zevki doyasıya yaşıyordu.

Bütün duyguları ayaklanmıştı. Catherine, onun erkekliğini ağzına alırken Lachlan ay ışığının aydınlattığı bir kumsalda Catherine'le hiçbir engel ve kısıtlama olmaksızın sevişiğini hayal ediyordu.

Bir süre devam ettiler, Catherine hevesli, yorulmak bilmeyen dilini ve dudaklarını kullanarak sürdürüyordu eylemini.

Doyum noktasına yaklaşırken Lachlan'ın bütün duyguları adeta bir zevk bombardımanına tutulmuş gibiydi, dünya gözlerinin önünden siliniyordu sanki. Tek hissettiği şey, Catherine'e karşı doyumsuz arzusu ve ona sınırsızca sahip olmak için duyduğu acı verici açlıktı.

Gözlerini açtığında hâlâ Catherine'in üstündeydi, eliyle organını tutarak Catherine'in karnına boşaldı.

Çok korkmuştu. Bir an için kontrolünü kaybetmişti.

Lachan titreyerek, sarsılarak doyuma ulaşırken içinden Raonaid'e bu zalim işkence yüzünden lanetler okuyordu. Tüm savaşçı güdüleri bu erotik orgazma karşı isyan ediyor, onu mahvediyordu. Daha fazla dayanamayacaktı.

Yatağa, Catherine'in yanına yığılır gibi uzandı, ağlıyordu.

Bir saniye sonra yerinden kalktı, eliyle ıslak yüzünü sildi. Catherine'in onu bu halde görmesinden nefret ediyordu. Kendi varlığının her zerresinden nefret ediyordu.

Lavaboya gidip yıkandı, bir havluyla kurulandı. Catherine'in yüzüne bakamıyordu. Çok utanıyordu. Yatak gıcırdadı, arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu Lachlan.

Catherine elini Lachlan'ın omzuna koydu. "İki gün içinde," diye başladı, "Edinburgh'a varmış olacağız ve ben seni bu lanetten kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Belki doğru bile değildir. Hiç öyle bir şey yoktur belki."

Lachlan elindeki havluyu sandalyenin üzerine atarak Catherine'e baktı.

"Seninle gerçekten sevişmemi engelleyecek kadar ger-

çek ama Catherine. Sefil bir adam gibi beni senin önünde ağlatacak kadar gerçek."

Sinirlenmişti. Kılıcını çekip, bir şeyler yıkıp dökmek istiyordu.

"Yatağa gel," diye fısıldadı Catherine. Lachlan'ın iki elini birden avuçlarına almıştı. "Çok sinirlendiğini biliyorum. Bırak sana yardım edeyim. Bu gece benimle kal, birbirimize sarılalım. Tek isteğim sana olabildiğince yakın olmak."

Catherine onu yatağa götürdü, örtüleri açtı, birlikte uzandılar.

Lachlan arkasından sarılmıştı Catherine'e. Sönmekte olan ateşin soluk ışığında öylece yattılar.

"Bu gece bana yaptıklarınla..." diye başladı Catherine, "beni cennete uçurdun."

Lachlan başparmağıyla omzunu okşadı, sonra öptü. "Buna çok sevindim," dedi.

Ama yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu Lachlan. Bu kadının her şeyini istiyordu. Bedenini, ruhunu, her şeyini...

Savunma kalkanlarını indirmekle büyük bir hata yapmıştı. Tanrı yardımcısı olsundu, daha önce hiçbir kadının önünde ağlamamıştı.

Saatler sonra, şafaktan hemen önce uyandığında Catherine'in sıcak bedeninin kendininkine sıkı sıkı yapışmış olduğunu fark etti ve durdurulamaz bir tutku dalgası tüm varlığını ele geçirdi.

Bölüm 27

Lachlan, Catherine'in teninin lavanta kokusunu içine çektikten sonra ensesine ve omuzlarına minik öpücükler kondurmaya başladı. Catherine içini çekerek gözlerini açtı, sevgilisinin yüzüne bakmak için döndü, gözlerindeki yoğun arzuyla karşılaştı.

"Ah Lachlan," diye fısıldadı. "Seni çok istiyorum."

"Ben de seni istiyorum sevgilim."

Yuvarlanarak Catherine'in üzerine çıktı, her zamanki gibi fazla yakınlaşmamaya özen göstermişti. Oysa ona sarılmayı, elleriyle ona tapınmayı, dudaklarıyla ona olan hayranlığını anlatmayı ne çok istiyordu.

Sımsıcak tenini onunkine bastırdı, sevgilisini öpüp okşamaya başladı. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki Catherine'in göğüsleri Lachlan'ın adaleli göğsünün altında eziliyordu. Yumuşacık karnını Lachlan'ınkine yapıştırmış, inliyor, titriyor, tırnaklarını omzuna geçiriyor, biçimli uzun bacaklarıyla beline sımsıkı sarılıyordu.

Lachlan bu kadına doyamıyordu bir türlü. Elleri sırtı-

nı okşarken, dudakları ensesinde dolaşıyordu. Müthiş bir duygusallık içindeydi. Kollarındaki kadına duyduğu bu büyük özlem anlaşılır bir şey değildi.

Dudakları birleşti. Catherine onun dilini emiyor, kalçalarını okşuyor, saçlarını yüzünden çekiyordu. Vahşi bir sevgiyle gözlerinin içine baktığı zaman Lachlan'ın içi eriyordu sanki...

"Sana daha da yakın olmak istiyorum," dedi yüksek sesle bacaklarının arasındaki Lachlan'ı sıkıştırarak.

Lachlan başını eğdi, bütün vücuduyla Catherine'in vücudunu kapladı adeta. Şafaktan önceki alacakaranlıkta Lachlan, Catherine'e duyduğu açlıkla, coşkulu tutkusuyla inliyordu.

Sonra Lachlan yavaşça, daha önce planlamadan, Catherine'in bacakları arasındaki cennete kendiliğinden kayıverdi. Catherine'in ıslak sıcaklığı Lachlan'ı sevgiyle karşıladı. Lachlan tepeden tırnağa heyecan kesilmişti.

İkisi de konuşmadan, kımıldamadan durdular bir süre. Lachlan iyice derinlere ulaşmıştı.

"İçimdesin," diye fısıldadı Catherine. Dişleri birbirine çarpıyordu.

"Biliyorum. Lütfen kımıldama."

İkisi de konuşmuyorlardı. Lachlan kalp çarpıntısından güçlükle nefes alıyordu.

"Harika hissediyorum," diyerek başını yana çevirdi Catherine.

"Evet. Ama kendimi çekmem gerek."

Ama hiç de yapacakmış gibi görünmüyordu.

Damarlarındaki kan vahşi bir hayvan sürüsü gibi akıyordu. Saniyeler tehlike yüklüydü. Catherine'in ballı de-

rinlikleri onu içine çekmiş, yutmuştu sanki. Lachlan kendini dışarı çekti ama yeniden içeri girmek için.

"Sadece birkaç saniyeliğine," diye aceleyle açıkladı Lachlan.

Catherine başıyla onayladı, onu o kadar hızla kendine çekti ki, erkekliğinin başını rahminin duvarında hissetti.

Lachlan'ın göğsü endişeyle inip kalkıyordu. Bu şekilde devam etmesine imkân yoktu. Ciddi olarak çekilmeliydi.

Kesin kararlıydı çekilmeye. Ama üç, sonra dört, sonra beş kez... Artık Lachlan her şeyi unutmuş, Catherine'in içinde hızla ve heyecanla gidip geliyordu.

Sonra birden tüm kemiklerinin ve kaslarının sımsıcak olduğunu fark etti. Orgazmın işaretlerini tanımıştı. Catherine'in içinde kontrol edilemez bir şekilde titremeye başladı, birkaç saniyelik bir gecikmeyle genç kadının içinden çıktı ve orgazmını Catherine'in karnının üstünde tamamladı.

Her şey bittiği zaman gözlerini açtı.

Catherine yüzünde şok ifadesiyle kendisine bakıyordu.

"Ne yaptık biz?" diye sordu Lachlan.

Catherine'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Doğrulup oturdu. Verecek cevabı yoktu.

Bölüm 28

Catherine hanın ön kapısındaki merdivenlerden inerken etrafındaki hareketliliğe merakla bakıyordu. Tombul bir hizmetçi, elinde üzeri bezle örtülmüş bir sepetle kendisine yaklaşmaya çalışıyordu telaşla. O sırada Alex bir yerlerden çıktı, Catherine'i dirseğinden tutarak oradan uzaklaştırdı.

"Gören de bir yerlerde yangın var sanacak," dedi Catherine. Korkudan ödü kopmuştu ama normal görünmeye çalışıyordu. Asla olmayacağına dair onlarca söz verdiği halde Lachlan'la sevişmişti. Lachlan bir daha asla ona güvenmeyecekti. Hangi konuda olursa olsun.

Şu anda kız kardeşinin laneti yüzünden dokuz ay sonra ölebileceğini bile önemsemiyordu. Bu lanet hikâyesinin saçma bir şey olduğuna ikna etmeye çalışıyordu kendini. Nazar, büyü... böyle şeyler gerçek olamazdı. Ama, ya az da olsa gerçek olma ihtimali varsa? Lachlan'ın da aynı şeyleri düşündüğünden emindi.

Her şeye rağmen Lachlan'ın dokunuşlarını, içine girdi-

ği ve sonunda gerçekten seviştiği zaman yaşadıklarını asla unutamazdı. Başı hâlâ dönüyor, kendini halsiz ve yorgun hissediyordu.

Alex onu dışarı çıkardı. Soğuk sabah ayazı Catherine'in yanaklarını acıttı. Dar sokağın karşı tarafında, parlak siyah bir araba bekliyordu onları.

İyi bir seçim olan arabayı dört tane yakışıklı gri at çekiyordu. Arabanın yan taraflarında parlak sarı çizgiler vardı. Püsküllü perdeler pencereleri örtüyordu. Önde, üniformalı bir sürücü oturuyordu. Başında bukleli bir peruk ve üçgen bir şapka vardı.

"Lachlan'ın neden bu kadar ne acelesi var bu sabah bilmiyorum," dedi Alex sokağın karşısına geçerlerken. "Bizi uyandırmak için kapılarımızı yumruklarken deli gibiydi. Atları değiştirmek dışında, Edinburgh'a varana kadar durmayacağımızı söyledi. Sabahın erken saatlerine kadar yol alacakmışız."

Doğal olarak Alex meraklanmıştı. Edinburgh'a neden bu kadar acilen varmaları gerektiğini anlayamamıştı. Catherine o sabah yatak odasında olanları asla kimseye anlatmayacaktı. Eğer sevişmeleri bir şekilde duyulacak olursa Alex ve arkadaşları hiç tereddüt etmeden silahlarını Lachlan'ın kafasına dayarlardı.

Alex arabanın kapısını açtı, Catherine'in binmesine yardım ederken atlar sabırsızlıkla eşinmeye, burunlarından güçlü nefesler koyvermeye başlamışlardı. Catherine deri kaplı koltuğa oturdu, içerdeki rahat ortamı incelemeye başladı. Karşı koltuğun üstünde katlanmış iki kalın battaniye duruyordu. Yeşil beyaz çizgili ipek yastıklar sanki bir leydinin oturma odasından gelmişlerdi.

"Nereden geldi bütün bunlar?" diye sordu Alex'e. Alex kapıya dayanmış etrafına bakınıyordu.

"Lachlan bankacıdan satın aldı. Değerinin iki katı para ödediğini söyledi. Ama aslında bunlar Angus'un direktifleriydi."

"Anladım."

Alex arabanın döşemesini işaret etti. "Ayaklarınız için sıcak tuğlalar da var. O sepetin içindekiler akşama kadar size yeter."

"Edinburgh'a varmadan hiç durmayacak mıyız?"

"Olur mu, merak etmeyin. Birkaç kez atları değiştirmek için duracağız. O zaman siz de inersiniz."

Catherine aldığı cevaplardan memnun bir halde başını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu.

"Çantalarınızı arabanın üstüne yerleştirdiler," dedi Alex. Catherine'in huzursuzluğunu fark etmiş, havadan sudan konuşarak onu oyalamaya çalışıyordu. "Gawyn, Roderick ve Rodney sizi yakından takip edecekler. Ben de önden gideceğim, yolu kontrol etmek için."

"Lachlan nerede şimdi?" diye sordu Catherine. Yola çıkmadan önce onu görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Alex sokağı baştan sona gözden geçirdi. "Buralarda bir yerde olmalı. Ama onunla konuşmanızı hiç tavsiye etmem. Dediğim gibi bu sabah deli gibiydi. Bir an önce yola çıkmak istiyordu. Kapıyı kapatmadan önce getirmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır Alex. Teşekkür ederim."

Alex kapıyı kapatıp sürücüye seslendi, sürücü atlara bağırdı ve koca araba, birden hareket etti, bilinmeyen bir geleceğe doğru taşlı sokakta sarsılarak yürümeye başladı.

Ondan sonraki saatler boyunca Catherine'in huzursuzluğu devam etti. O sabah odasından ayrıldığından beri Lachlan'ı ne görmüş ne konuşmuştu. Aceleyle giyinmiş, fırtına gibi kapıdan çıkarken, "Çabuk giyin. Bir an önce Edinburgh'a gitmemiz gerek," demişti sadece.

Şimdi araba Lowland'in bozuk ve buz tutmuş yollarında hoplaya zıplaya geçerek ormanın derinliklerine doğru yol almaya başlamıştı. Ağaçların yapraklarını dökmüş, iskelete benzer görüntüleri Catherine'in içini daha da karartıyordu.

İstemediği bir şeyi yapmaya teşvik ettiği için Lachlan'dan özür dilemek istiyordu. Aynı zamanda, geçirdikleri o muhteşem dakikaları çok sevdiğini, yeniden yaşamayı çok arzu ettiğini de söylemek istiyordu. O anlar hayatının en güzel ve değerli anıları olmuştu. Köyden ayrıldıklarından bu yana onu hiç görmemişti.

Lachlan'ın herkesten önce Edinbugh'a varıp Raonaid ile tek başına görüşmek istediğini düşündü. Bu düşünceyle midesine kramplar girmeye başladı.

***

Catherine, sepetteki peynir ve ekmekle karnını doyurdu, şişenin dibindeki şarabı bitirdi, ayaklarını sıcak tuğlaların üzerinden çekti. Koltukta rahatsızca kımıldadı, tuvalete gitmesi gerekiyordu. Neyse ki bir sonraki köye az kalmıştı. Öğle yemeğini topladı, pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Dışarıda hiç değişmeyen, tek düze bir orman manzarası vardı. Lachlan ve Alex'ten hiçbir iz yoktu.

Sabrı tükenmek üzereydi. Birden ayağa fırladı, arabanın tavanını yumruklayarak bağırdı. "*Durun*!"

Araba ani bir frenle durunca Catherine karşı koltuğa yuvarlandı.

"Hele şükür," diyerek kapıyı açıp arabadan aşağı atladı. Etekleri bacaklarına dolanmış, sendelemişti.

Tam o sırada sürücü yerinden aşağı atlayarak yanına koştu. "Yardım edebilir miyim leydim?" diye sordu.

"Hayır, sadece biraz mahremiyete ihtiyacım var." Ormana dönerek uygun bir yer aramaya başladı.

Tam o sırada ormanın sessizliğini bir atın nal sesleri bozdu. Lachlan biraz ilerideki dönemeçten çıkmış, dörtnala kendilerine doğru geliyordu.

Atının dizginlerini çekti ve sabırsız bir ses tonuyla, "Ne oldu?" diye sordu. "Neden durduk?"

"Leydinin şeye ihtiyacı varmış..." dedi sürücü başıyla ormanın içine doğru ilerleyen Catherine'i işaret ederken.

Lachlan, Goliath'm sırtından aşağı doğru baktı. Dev at huzursuzca toprağı eşelerken sert kış rüzgârı Lachlan'ın siyah saçlarını uçuruyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, kesinlikle yok," diye cevap verdi Catherine. "Hemen döneceğim."

Catherine eteklerini topladı, eğrelti otlarının arasından geçerek bir çalının arkasında gözden kayboldu.

Bu çok önemli sorunu halletmekten dolayı büyük bir rahatlık duyarak eteklerini indirdi, arabaya döndü.

Lachlan atından inmiş, dizginleri arabanın arkasında bir yere bağlamakla meşguldü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Catherine.

"Bir süreliğine size katılacağım." Atını bağlarken dimdik Catherine'in gözlerinin içine bakıyordu.

Nasıl yorum yapacağını bilemeden Catherine kapıya yürüdü, sürücünün yardımıyla arabaya bindi.

Saniyeler sonra, Lachlan pelerinine sarınmış vaziyette açık kapıda belirdi. Bedeni bütün ışığı kesmişti. Tutacağa asılarak kendini içeri çekti. Kapıyı arkasından kapatırken siyah saçları rüzgârdan uçuşuyordu. İçerisi deri ve at kokusuyla karışık temiz havayla doldu. Lachlan, Catherine'in karşısındaki koltuğa oturdu.

Araba, yerine geçen sürücünün ağırlığıyla gıcırdarken, karşılıklı sessizce oturdular. Çok geçmeden sarsılarak yola koyulmuşlardı yine. Bu kez daha yavaş gidiyorlardı.

"Burada benimle oturmana çok şaşırdım doğrusu," dedi Catherine. "Bu sabah olanlardan sonra değil benimle baş başa kalmak, yüzüme bile bakmayacaksın sanıyordum."

Lachlan kılıcının kemerini düzelterek vakit kazanmaya çalıştı. Sonunda konuşmaya başladığında alnı endişeyle kırışmıştı.

"Haklıydın," dedi."Seni görmek istemedim. Seni görmekten özellikle kaçındım çünkü seni gördükçe bu sabah yaptıklarımı hatırlıyorum ve buna dayanamıyorum. Sabah olanlar için kendimi hiç affetmeyeceğim."

"Tek sorumlu sen değilsin," dedi Catherine. "Ben de kabahatliyim. Her şey yolunda giderken bir de baktım, içimdesin. Her şey o kadar çabuk ve kolay oldu ki... Seni o kadar çok istiyordum ki engel olamadım."

Lachlan yüzüne bakamıyordu. "Ben kendime engel olmalıydım. Daha önce halletmeliydim. Neden yapamadığımı ben de bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Catherine, "eğer içini rahatlatacaksa. Yanlış olduğunu bile bile karşı koyamadım. Gitmene izin veremedim."

Deli gibi çarpan kalbinin sesini dinleyerek karşı koltu-

ğa, Lachlan'ın yanına geçti. "Çok özür dilerim Lachlan. Sorun çıkarmak istememiştim."

"Benden özür mü diliyorsun?" diye adeta haykırdı Lachlan. "Olabileceklerin en kötüsünü çekecek olan sensin. Ayrıca senin hatan değildi." Kaşlarını iyice çattı. "Hepsi kız kardeşinin suçu. Aldığım nefes üzerine yemin ederim ki bunu ona ödeteceğim. Lanetten vazgeçmesi için yapamayacağım şey yok. Gerekirse onu öldürürüm."

Catherine başını iki yana salladı. "Böyle şeyler söyleme. O benim kardeşim."

Lachlan'ın çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı, tehlikeli bir tonda, hırlar gibi konuştu. "O bir büyücü, cehennem ateşlerinden çıkan bir büyüyle lanetledi beni. Unutma, karım doğum yaparken öldü. Canını almaması için Tanrı'ya yalvarıyordu ağlayarak. Sonra sadece bebeğin yaşaması için yalvardı..." Lachlan sakinleşmek için bir süre sustu. "Karımı çok seviyordum ama onu ve bebeğimizi kendi ellerimle toprağa vermek zorunda kaldım. Aynı şeyin *senin* başına da gelmesine izin vermeyeceğim. "

"Ama insanların nasıl ve zaman öleceklerine karar vermek senin elinde olan bir şey değil. Böyle bir gücün yok. Böyle bir lanet olmasa bile, senin çocuğunu doğururken ölmeyeceğimin garantisi yok. Hiçbir kadının böyle bir garantisi yoktur. Hayatın kendisi bir risk zaten."

Lachlan ona öfkeyle baktı. "O zaman Raonaid'in de böyle bir gücü olmaması gerekirdi. Kimin öleceğine karar verme hakkı olmamalıydı."

Başını çevirerek pencereden dışarı baktı. Araba bir tümseğe çarparak sarsıldı. Catherine'in başı zonklamaya başlamıştı.

Lachlan kızarmış, delici gözlerini Catherine'e çevirdi. "Evlen benimle," dedi.

Catherine'in kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun sevgilim. Bu sabah seviştik. Benim çocuğumu taşıyor olabilirsin. Biliyorum, senin gibi soylu bir leydiye layık biri değilim. Ben unvanı ve serveti olmayan bir İskoçyalıyım. Ama birlikte olduk. Seninle evlenmem gerekiyor."

Catherine'in kanı damarlarında buz gibi akmaya başlamıştı. "Benimle sadece lanet yüzünden evlenmek istiyorsun," dedi. "Öleceğime inanıyorsun ve bunun için kendini sorumlu tutuyorsun. Öyle değil mi?"

"Böyle konuşma, sen ölmeyeceksin. Bu gece Edinburgh'a varmış olacağız."

"Ama doğru," diye devam etti Catherine. "Başka türlü bana evlenme teklif etmeyecektin. Teklifini kabul etmeyeceğim Lachlan. Seni istiyorum ama evliliğine sadece dokuz ay ömür biçen bir adamla nasıl evlenebilirim? Ya hamile kalmamışsam? Ya tam zamanında durabilmişsek? Hiç bunu düşündün mü?"

Lachlan başını ellerinin arasına aldı, cevap vermedi.

"Endişelerini anlıyorum," dedi Catherine. Şimdi biraz daha sakindi. "Ama hiç olmazsa hamile olup olmadığımı anlayana kadar beklemeliyiz. Belki değilimdir. Hatırlarsan sonuna kadar içimde kalmamıştın. Aldığın zevki tamamlayamamıştın."

Lachlan'ın bakışları kurşun gibiydi. "Zevk mi? Zevk aldığımı mı sanıyorsun sen? Baştan sona işkenceydi."

Catherine kaşlarını çatarak Lachlan'a baktı, sonra ken-

dini yastıklara bıraktı. "Ne kadar da romantiksin. Bir de sana *büyüleyici* diyorlar!"

"Yani hayır mı diyorsun?"

"Elbette hayır diyorum. Hayatıma dair hiçbir anım yok. Şu lanet için beklesem bile, kim olduğumu bile bilmiyorum. Üstüne üstlük, doğumdan sonra benden ayırdıkları ve senin şiddetle öldürmek istediğin bir kız kardeşim var ve biz onunla buluşmaya gidiyoruz. Bu şartlar altında teklifini nasıl kabul edebilirim?"

"Ama hayatın onun yüzünden tehlikede."

"Yine de benim kardeşim. Üstelik varlığımdan haberi bile yok."

Lachlan'ın yüzü birden gölgelendi, pürüzlü bir sesle, "Bazen, sana baktığımda *onu* görür gibi oluyorum," dedi. "O zaman hemen gözlerimi kapamak istiyorum."

Catherine onun yüzüne şaşkınlıkla baktı. Midesine bir yumruk yemiş gibiydi. "Öyleyse teklifini kabul etmediğim için bana teşekkür etmelisin. Yoksa çok sıkıntılı bir dokuz ay geçirecektin."

Uzun bir süre konuşmadan oturdular, sonra Lachlan arabanın tavanını yumrukladı. Sürücü freni çekti, Lachlan arabanın durmasını bile beklemeden kapıyı açıp aşağı atladı.

Bölüm 29

Lachlan, Catherine ile arasına mesafe koymak için atını mahmuzladı.

İnanamıyordu. Onunla sevişmişti. Hiç planlamadığı halde derinliklerine girmiş, orada oldukça uzun bir süre kalmış, kendini geri çekememişti. Sonra tekrar içine kaymış, sonra bir daha, bir daha... Ta ki aldığı zevk kontrolünü ve mantığını susturana kadar. Ona büyük bir aceleyle, coşkuyla sahip olmuştu, yine sahip olmak istiyordu.

Arabanın içinde bile ona sarılmak, tatlı dudaklarını öpmek, ellerini saçlarında dolaştırmak istemişti. Düşünebildiği tek şey buydu, onunla yeniden sevişmek, her gece, özgürce, engelsiz ve bütün ömrü boyunca.

Ya da *onun* ömrü boyunca ki bu pek de uzun olmayabilirdi.

Pek hoş bir anımsama olmamıştı, gözlerinin önünde beliren Catherine'in ölmüş görüntüsünü silmek için gözlerini kapadı.

Kahretsin! Ona evlenme teklif etmişti!

Ve Catherine onu reddetmişti!

Evet, doğruyu söylemek gerekirse bu evliliğin kısa süreli olabileceğini biliyordu ama olsun, hiç olmamasından daha iyiydi.

Lanetin kaldırılacağını, Catherine'in tehlikede olmadığını bilmek için her şeyini verirdi. Şartlar ne olursa olsun onunla evlenirdi, bu yüzden reddedilmek Lachlan'ı çok sinirlendirmişti.

Sevişmelerinin hiçbir önemi yok muydu? Anlamamış mıydı? Lachlan'ın hissettiklerini hissetmemiş miydi o da?

Yoğun bir üzüntüyle sarsıldı.

Kahretsin, hiç bu kadar üzüleceğini düşünmemişti. Hiç beklemiyordu.

Ve söylediğinin arkasındaydı. Eğer gerekirse Raonaid'i gerçekten öldürecekti. Kendisinden nefret edeceğini bilse bile, Catherine'i korumak için her şeyi yapardı.

Neye mal olursa olsun, Catherine'i koruyacaktı.

Çünkü onu seviyordu.

***

Araba Edinburgh Hanı'nın önünde durduğu zaman saat gece yarısını geçiyordu. Catherine gözlerini ovuşturarak doğruldu. Ne zaman uykuya daldığını hatırlamıyordu.

Arabanın kapısı açıldı, Catherine içeri dolan fener ışığında dışarıyı görmeye çalıştı. Gelen Alex'ti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Leydi Catherine," dedi Alex kibarca, "ama hana geldik. Lachlan sizin için bir oda ayırttı. Sizi odanıza götürmeye geldim."

"Teşekkür ederim," dedi Catherine.

Koltuğundan kayarak Alex'in elini tuttu. Birkaç dakika

sonra Catherine, temiz çarşaflar serilmiş kuştüyü yatağa gömülmüştü. Gözleri kendiliğinden kapanıyordu. Çok yorucu bir gün olmuştu. Kolay değil, bütün Lowland'i birkaç mola dışında hiç durmadan geçmişlerdi. Catherine'in parmağını kıpırdatacak hali kalmamıştı.

Drumloch Malikânesi'nden Kinloch'a, oradan Edinburgh'a gitmek için aldıkları sonsuz miller boyunca gördüğü şeyler birbirine karışmıştı. Arabanın sarsıntısından bütün eklemleri sızlıyordu. Tek isteği, sonsuza kadar uyumaktı.

***

Catherine gözlerini açtığında oda yarı karanlıktı. Üzerinde hâlâ yolda giydiği giysiler vardı. Örtülerin üzerine sırtüstü yatmış, öylece uyuyakalmıştı. Tüm kasları ağrıyor, zonkluyordu.

Ağrıyan başını eliyle tutarak yatakta doğruldu.

"Tanrım, saat kaç acaba?"Ayaklarını yataktan sarkıtarak kalkmaya çalıştı.

"Sabahın dördü," dedi bir ses.

Lachlan.

Catherine birden ayıldı. Pencerenin önündeki sallanan koltukta oturan Lachlan'ı gördü. Kucağında bir tüfek vardı.

"Bir mum yakar mısın?" diye sordu Catherine, elleriyle yatağın kenarını kavrarken. "Nerede olduğumu görmek istiyorum."

Lachlan oturduğu yerden kalkıp bir mum yaktı. Oda mumun altın renkli ışığıyla aydınlandı.

"Edinburgh'ta mıyız?" diye sordu Catherine.

"Evet, birkaç saat önce geldik ama hiçbirimiz Murdoch ya da Raonaid ile karşılaşacak durumda değiliz. Çok yorucu bir gün oldu. Herkes uyuyor. Yarın sabah erkenden Blue Waters'a doğru yola çıkacağız."

Catherine kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Çok susadım," dedi. "İçecek bir şey var mı?"

"Biraz şarap verebilirim."

Catherine, düşüncelerini bir düzene sokmaya çalışırken Lachlan da bir şişenin tıpasını açtı, küçük bir bardağa biraz şarap koyup Catherine'e uzattı.

"Teşekkür ederim."

Hâlâ uyku sersemiydi, bardağı iki eliyle tutup bir iki yudum içti. Şarabın yoğun tadı ve kokusu onu kendine getirdi. Etrafına bakınmaya başladı. Lüks bir yerdi. Duvarlar meşe lambri kaplı, mobilyalar çiçekli brokarla döşenmişti.

"Ne kadar zamandır burada oturuyorsun?"

"Geldiğimizden beri."

"Ama sen de yorgunsun."

"Evet," dedi Lachlan. "Ancak itiraf etmeliyim ki, şu birkaç saat içinde, iki üç kez, birer dakikalığına kendimden geçmiş olabilirim."

Catherine şarabından bir yudum daha aldı. "Başımda bekleyenin sen olduğunu görünce şaşırdım doğrusu. Alex'i kapının önüne nöbetçi koyabilirdin. Eminim seve seve kabul ederdi."

"O iyi bir delikanlı," dedi Lachlan. "Şimdi, biraz daha uyu Catherine. Dinlenmen gerek. Yarın önemli bir gün olacak."

Catherine bardağını yatağın başucundaki masaya bıraktı. "Gerçekten öyle. Doğum sırasında benden ayırdıkları

kız kardeşimle buluşacağım. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Gözyaşlarıyla dolu bir kavuşma hayal etme sakın. Onu son gördüğümde başımdan aşağı bir kova kemik boşaltmıştı."

Catherine huzursuzca yutkundu. "Belki değişmiştir."

Lachlan başını iki yana salladı.

"Beni görünce ne yapacak sence?" diye sordu Catherine.

"Bir şey söylemek zor. Onun sağı solu belli olmaz. Onun için, önden ben gideyim, haberleri önce benden duysun. Ayrıca Murdoch'un sorun çıkarmayacağından emin olmalıyım."

Catherine başıyla onayladı. "En iyisi bu bence de. Hem işiteceklerine önceden hazırlanmış olur, aksi halde şok geçirebilir. Kendini toparlaması için zamana ihtiyacı olacaktır."

Hafif uykulu bir halde örtüleri açtı, ayakkabılarını çıkardı, usulca çarşafların arasına kaydı. O ve Lachlan titreyen mum ışığında birbirlerini uzun süre süzdüler. Keşke her şey farklı olsaydı diye düşündü Catherine. Ona yakın olmak istiyordu ama yatağa davet etmeye cesareti yoktu. Yeterince zarar vermişti zaten, Lachlan'ın onu hiç affetmeyeceğinden korkuyordu.

"Bugün olanlar yüzünden hâlâ kızgın mısın bana?" diye sordu. İster istemez arabadaki tartışmalarına dönmüşlerdi.

"Hadi uyu artık."

"Ama ben konuşmak istiyorum. Lütfen Lachlan. Bugün bana *evlenme* teklif ettin."

Lachlan'ın sandalyesi, döşeme tahtaları üzerinde gıcır-

dayarak sallanmaya devam ediyordu. "Fikrini değiştirdiğini mi söylemek istiyorsun?"

Catherine, Lachlan'ın baştan çıkarıcı ses tonu karşısında heyecanlanmıştı. Biraz durdu, sonra ekledi. "Hayır.

"Öyleyse konuşacak ne var?"

Catherine boğazını temizledi. "Bana hâlâ kızgınsın. Ben sadece anlamanı istiyorum..."

Lachlan sallanmayı bıraktı. "Sen ne bekliyordun? Bir adam bir kadınla sevişir ve ona evlenme teklif ederse, düşünceleri ve duygularından emin demektir."

"Sana hayır dediğim için *gücendin mi*?" diye sordu Catherine dirseğine yaslanarak.

"Hayır, gücenmedim," diye ısrar etti Lachlan. "Öfkelendim. Bu konudaki her şey öfkelendiriyor beni çünkü hayatın tehlikede. Ve ben bunu bilerek yaşayamam."

Catherine dudaklarını ıslattı, gerçek duygularını nasıl ifade edeceğini düşündü.

"Ben seninle *aşk* için evlenmek isterdim Lachlan," dedi sonunda. "Korunmak için değil. Çok yakında hatırı sayılır bir servetin sahibi olacağım, o zaman kendi başımın çaresine bakabilirim. Hiçbir şartta, hiçbir adamın benimle öfkeyle evlenmesini istemem. Evlenirsem eğer, bu benim kendi isteğimle olacak, zorla ya da zorunluluktan değil. Ben aşk istiyorum, tutku istiyorum. Çocuklar, torunlar istiyorum. Risklere aldırmadan benimle sevişecek bir kocayla uzun ve mutlu bir hayat yaşamak istiyorum."

Lachlan hiç sesini çıkarmadan oturuyordu. Catherine'in ondan istediği tek şey, dizlerinin üzerine çöküp aynı şeyleri hissettiğini söylemesiydi. Lachlan'ın ona olan ölümsüz aşkını itiraf etmesini, sarılmasını, hakkında ya-

nıldığını, evlilik teklifini sadece korumak amacıyla yapmadığını, onsun yaşayamayacağını söylemesini istiyordu. Catherine yarın ölse ya da ihtiyarlayana kadar yaşasa da aralarındaki tutkunun hiç bitmemesini, Lachlan'ın ona âşık olmasını diliyordu.

Ama Lachlan hiçbir şey söylemedi. Yine sallanmaya başladı, gözlerini pencereden dışarı çevirdi.

Catherine derin bir nefes aldı. "İşte seni reddetmemin nedenlerini öğrendin," dedi. Sakin konuşmaya kararlıydı. "İkimiz de hayatlarımızın geri kalanı hakkında karar verebilecek durumda değiliz şu an. Benim bir geçmişim yok, sen üç yıldır ilk kez dün seviştin. Böyle şeyler olayları daha da yoğun yaşatır insana. Her şey bittiğinde seni reddettiğim için bana teşekkür edeceksin."

Lachlan koltuktan hızla kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Nöbete kapının önünde devam edeceğim. Yarın Raonaid'i göreceğiz. Eminim ikimiz için de bir sürü şey netleşecek."

Bunu söyleyip odadan dışarı çıktı ve Catherine'i düşüncelerle baş başa bıraktı.

Böyle şeyler olayları daha da yoğun yaşatır insana. Catherine hayatı yeniden normale dönene kadar duygularını daha iyi kontrol etmeye karar verdi, en mantıklı şey buydu.

Ancak içten içe bu kararı uygulamanın hiç de kolay olmayacağını biliyordu.

Bölüm 30

İnsan daha önce hiç görmediği ikiziyle karşılaşmaya nasıl hazırlanabilirdi ki? Araba Blue Waters Malikanesi'ne çıkan dik yokuşu sarsılarak tırmanırken Catherine bunları düşünüyordu.

Lachlan ve Gawyn, Catherine'in geldiğini haber vermek için önden gitmişler, böylece önlerinde hiçbir tehlike olmadığından emin olmuşlardı. Catherine, güvende olduğu ve hoş karşılanacağının işaretini alana kadar arabanın içinde bekleyecekti.

Beklerken Lachlan'ı ve önceki gün yaptıkları tartışmayı düşünmemeye çalıştı. Onu kaybetme düşüncesine dayanamadığını aklına bile getirmeyecekti. Ancak, kaybedeceği neredeyse kesin gibiydi. Raonaid laneti kaldırmaya razı olsa bile Lachlan onu kesin ailesinin yanına gönderecekti.

Catherine giderek daha çok endişeleniyordu. Kız kardeşiyle ilk buluşmalarına odaklanmaya çalıştı. Ne soracaktı? Raonaid'in çocukluğu hakkında sorular soracaktı elbette. Özel yetenekleri ve Hebridler'deki hayatını soracaktı bir

de. Acaba onun da soğana alerjisi var mıydı? O da yüzüstü yatamaz mıydı? Sonuçta ikizdiler. Tıpatıp aynı oldukları için her şeyi tıpatıp aynı yapmak zorunda mıydılar? Bu saçma sapan sorular çok eğlenceli geliyordu Catherine'e. Geçen her dakika sonsuza kadar uzuyordu sanki. Kalbi, yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Hayatı bir daha dönüşü olmayacak şekilde değişmek üzereydi. İkiziyle buluşacaktı ve bundan sonra hiçbir şey eskisi olmayacaktı.

Catherine öne doğru kayarak pencereden dışarı baktı. Malikânede neler oluyordu? Lachlan, Raonaid'e haberi vermiş miydi? Lanet konusunu açmış mıydı?

***

Kalkanı sırtında, eli kılıcının kabzasında, Lachlan yavaş yavaş Raonaid'in oturma odasına girdi. Kâhya onu kapıda karşılamış, Murdoch'un evde olmadığını, akşama kadar da dönmeyeceğini söylemişti. Evin leydisi, az sonra aşağıda olacaktı.

Büyük bir sabırsızlıkla beklerken bulunduğu odayı incelemeye başladı Lachlan. Duvarlardaki denizci portrelerine, şöminenin rafında ve sehpaların üzerindeki gemicilikle ilgili biblolara baktı.

Sinirlerine hâkim olmak giderek zorlaşıyordu.

Merdiven tahtalarının gıcırdadığı duyuldu, birisi aşağı iniyordu.

Düşünceleri, mezarlıkta Raonaid'in onu bıçakladıktan sonra öylece bırakıp gittiği geceye takıldı birden.

Catherine'in ikizini görünce ne hissedecekti acaba? Karşısındaki kadının görüntüsü seviştiği kadını, kollarında inleyerek kendinden geçen kadını çağrıştırırsa ne olacaktı?

Sonunda büyücü kadın kapıda göründü. Lachlan tüm dikkatiyle bakmaya başladı.

Hatırladığından daha farklı görünüyordu. Çok zarif bir sabah elbisesi giymişti, kızıl saçları tertemiz ve düzgün bir şekilde omuzlarından aşağı dökülüyordu.

"Sonunda beni bulacağını biliyordum," dedi Raonaid her zamanki sesiyle. Gerçekten Catherine'e çok benziyordu. Sevdiği kadını, nefret ettiği kadının bedeninde görmek Lachlan'ı çok sarsmıştı.

Lachlan saniyeler geçtikçe, o gece taş dairelerde, Catherine ile ilk karşılaşmalarında, nasıl da korkunç bir yanılgıya düştüğünü fark etti. Gerçeği nasıl görememişti? Dikkatli bakıldığında Raonaid ile Catherine hiç benzemiyorlardı. Raonaid'in gözlerinde Lachlan'ın o çok iyi tanıdığı zalim, nefretle alev alev yanan bakışlar vardı yine.

Hayır. Artık hiçbir karışıklık olamazdı. Hayat, ikizlerden apayrı iki kadın yaratmıştı.

Biliyor mu acaba diye düşündü Lachlan gözlerini kısarak bakarken. Bilinmeyen âlemden gelen gizli güçleri ve yetenekleri sayesinde bir kız kardeşi olduğunu öğrenememiş miydi?

"Seni aramaktan hiç vazgeçmedim," dedi. "Üç yıldır, yapayalnız, lanetli bir hayata mahkûm edilmiş olarak yaşıyorum. Üç yıldır hiçbir kadınla yatmadım, düne kadar. Onun için buradayım. O kadının adına da geldim. Laneti kaldırmanı rica ediyorum. Boz şu büyüyü."

Raonaid şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun? Üç yıl boyunca, rahipler gibi mi yaşadın? *Sen*? İskoçya'nın ünlü çapkını? İnanmıyorum."

O sırada kâhya kadın, üzerinde çay ve kurabiye bulu-

nan bir tepsiyle içeri girdi. Elindekileri kanepenin yanındaki masanın üzerine yerleştirdi, ikisine de ayrı ayrı göz attı, havadaki gerginliği fark ederek çabucak dışarı çıktı.

Lachlan sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı, sesini kontrol etmeye çalışarak söze başladı. "İnan! Beni lanetlediğin günden beri rahip gibi yaşıyorum. Umarım arzu ettiğin gibi intikamını almışsındır. Ama bu iş yeterince uzadı. Kaldır artık şu lanet büyüyü. Kaldır ve ikimiz de hayatlarımıza devam edelim."

Sanki oyun oynuyorlarmış gibi sırıtıyordu Raonaid. "Ya kaldırmazsam? Ne yaparsın kaldırmazsam?"

"Beni sınama Raonaid. Kaldır şunu, sana yalvarıyorum."

Raonaid aldığı cevaptan memnun olmamış gibi alnını kırıştırdı. Masaya uzanıp, "Kurabiye istermisin?" diye sordu.

"Laneti kaldırmandan başka bir şey istemiyorum."

Raonaid porselen çaydanlığı eline aldı, parmağıyla kapağını tutarak iki fincan çay doldurup yerine oturdu.

"Gel, katıl bana," dedi eliyle yanı başındaki minderi işaret ederek. "Şu bayan arkadaşından söz et biraz. Bakire mi? Büyüne kapılıp sana deli gibi âşık mı oldu? Yoksa sıradan sürtüğün teki mi?"

Lachlan'ın kanı damarlarını zorlamaya başlamıştı. Çay masasını bir tekmede devirip Catherine'in kardeşinin gırtlağını sıkmamak için kendini zor tutuyordu.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye hırladı. "Sonra pişman olursun."

"Niye pişman olacakmışım? Beni dövecek misin? Teslim olmaya mı zorlayacaksın? Senin tarzın değil bunlar

Lachlan. Angus'tan beklerim ama senden asla. Sen baştan çıkarma uzmanısın. İstediklerini çoğunlukla böyle elde edersin, değil mi? Neden bu yeteneğini benim üzerimde de denemiyorsun? Bakalım işe yarayacak mı?"

Lachlan bir iki adım yaklaştı. "Şimdi laneti kaldıracaksın Raonaid, ondan sonra da ben neden burada olduğumu açıklayacağım."

Raonaid, dudaklarına götürdüğü fincanın üzerinden Lachlan'a baktı. "Burada olmanın nedeni lanet değil mi? Ben öyle sanıyordum."

"Tek sebep o değil. Daha fazlası var. Çok daha fazlası."

Raonid fincanı masaya bıraktı, kararsızlıkla durakladı. "Murdoch için mi buradasın?" diye sordu. "Neler duydun?"

"Yeni bir isyan başlatmaya çalıştığını duydum ama hayır. Burada olmamın nedeni o değil."

"Hadi ama, beni merakta bırakma."

"Laneti kaldır, ben de açıklayayım."

Raonaid uzun bir süre Lachlan'ı inceledi, sonra yüzüne rahat bir ifade geldi. Lachlan bu ifadeyi daha önceden de görmüştü. Büyücü kadın oyun oynamayı biraz daha sürdürecekti ama Lachlan'ın sabrı taşmak üzereydi.

Raonaid arkasına yaslandı, kolunu yanındaki yastıkların üzerine uzattı ve başını iki yana salladı. "Ah, zavallı Lachlan... Bunca zamandır yapayalnız mıydın? Hiçbir kadınla sevişmedin mi? Bir kez bile mi?"

"Ben katil değilim," dedi Lachlan.

Raonaid'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. Aldığı cevap karşısında çok eğleniyormuş gibiydi. "Ciddi olamazsın. Lanetin *gerçek* olduğuna mı inandın? Üç yıl boyunca? Hatta o gece..."

Lachlan donakalmıştı. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Sence neden söz ediyorum?"

Lachlan'ın bütün vücudu korkunç bir öfkeyle titremeye başladı. "Lanetin bir yalan olduğunu mu söylüyorsun? Öyle bir şeyin hiç olmadığını?"

"Elbette yalandı! Ortada lanet falan yoktu!" Raonaid kahkaha atıyordu. "Ben bazı *görüntüler* görürüm Lachlan. Başkaları ne derse desin, bu beni büyücü yapmaz. Ben sadece biraz eğlenmek istemiştim. Özellikle seninle."

Lachlan nefes almakta zorlanıyordu. "Yani, o tehlikede değil, öyle mi?"

"Kim? Güzel bayan arkadaşın mı? Dün gece sana bacaklarını açan hani? Onu ancak Tanrı bilir. Bundan sonraki dokuz aylık süreyle benim hiçbir ilgim yok. Yalnızca *senin* sorunun."

Lachlan onun yüzüne bakamıyordu, arkasını döndü, elini duvara dayadı. Sakinleşmeye çalıştı.

Gerçek değilmiş.

Lanetli değilmiş.

Catherine ölmeyecek.

"Sen... inanılmaz kötü, ruhsuz bir canavarsın," dedi omzunun üzerinden. "Eğer şuracıkta sen gebertmiyorsam bunu o gerçeğe..."

Lachlan sustu, öfkesini kontrol altına almaya çalıştı.

"Ne?" diye sordu Raonaid ayağa kalkarak. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Öğrenmeye bile layık değilsin." Yüzüne bakmak için döndü. Biraz sonra bitecek olsa da şu kısacık anda intikamın keyfini yaşadı. "O senin için fazla iyi. Bana kalsa, seni onun yüz mil yakınına bile yaklaştırmazdım. Aşağılık, kokuşmuş varlığından onu olabildiğince uzak tutardım."

Raonaid'in yüzü korkuyla gölgelendi. Lachlan bunu açıkça görüyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kız kardeşinden," dedi Lachlan sonunda. "Sana tıpatıp benzeyen ikiz kardeşin var Raonaid. Dışarıda, seninle buluşmayı bekliyor. Karşılaştığınızda umarım o da benim gördüklerimi görebilir ve asla bir daha seninle görüşmek istemez."

***

Catherine, araba hareket edince yerinden sıçradı. Çağrılmışlardı herhalde.

Yol boyunca kalbi ağzından çıkacakmış gibi çarptı. Araba üç şeritli yoldan geçip evin önünde durdu. Giriş kapısını bir gemi dümeni süslüyordu. Pencerelerin önünde saksılar vardı.

Binanın dış görünüşü ve sebze bahçesi, nedendir bilinmez, çok tanıdık geldi Catherine'e. Acaba daha önce burada bulunmuş muydu?

Arabanın kapısı açılıp Alex göründü. "İzin verin, yardım edeyim Leydi Catherine," dedi.

Alex de etrafına bakıyor, gözleriyle tarlaların bittiği yerde başlayan ormanı inceliyordu. Sanki isyancılar ordusunun her an ormanın içinden çıkıp Catherine'i kaçırmasını bekliyormuş gibiydi. Catherine'i elinden tutarak taş merdivenlerde bekleyen Lachlan'ın yanına götürdü.

"İçeri gel Catherine," dedi Lachlan her zamankinden farklı bir ses tonuyla.

Catherine, "O... içeride mi?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Evet," dedi Lachlan.

"Beni biliyor muymuş?"

"Hayır, daha önce senden bahsedildiğini hiç duymamış," diye cevap verdi Lachlan. "Seni salonda bekliyor. Ama içeri girmeden sana söylemem gereken şeyler var."

Lachlan, Catherine'i elinden tutarak yanma çekti. Alex merdivenleri inene kadar konuşmadan beklediler.

"Raonaid, lanetin gerçek olmadığını söyledi. Öyle bir şey hiçbir zaman olmamış."

Catherine inanamayarak başını iki yana salladı. "*Gerçek değilmiş* de ne demek? Oyun muymuş hepsi? Ya da şaka mı yapmış?"

"Böyle şaka olmaz olsun, hiç komik değil çünkü. Benden bu şekilde intikam almak istedi. Bu yaptığı çok sapıkça, çok kalpsizce bir şey." Catherine'in ellerini avuçlarının arasına aldı, başparmağını avuçlarında gezdirdi. "Ama yine de güzel haber. Sonuçta hayatın tehlikede değil. Eğer sana bir şey olsaydı, yaşayamazdım." Catherine'in gözlerine baktı. "Bu yaptığı şey için ömrümün sonuna kadar onu affetmeyeceğim. Dün gece yaptıklarımızı da onaylamıyorum ama biliyorsun üç yıldır bu lanetle yaşıyordum, hâlâ etkisinden kurtulabilmiş değilim. Doğum sırasında bir kadının başına neler gelebileceğini biliyorum ve senin için hâlâ korkuyorum." Gözleri üzüntüden kapkara kesilmişti.

Catherine uzanıp çenesine dokundu. İçten içe seviniyordu. "*Mutlu* olmalısın Lachlan. Üç yıldır bu anı bekliyordun. Artık özgürsün. Lanet kalktı."

Lachlan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Öyle mi?"

Catherine ne söyleyeceğini bilemiyordu. Dokuz ay sonra ölüme mahkûm olmadığını daha yeni öğrenmişti.

Ama yine de ikiz kardeşiyle buluşacak olmanın heyecanı her şeyi bastırıyordu.

"İçeri girdiğinde çok dikkatli olmalısın," dedi Lachlan. Sanki aklından geçenleri okumuştu. "Biliyorum, o senin kardeşin ama sana hiç benzemiyor. Çok farklı bir hayat yaşamış. Güvenilir biri değil. Korkarım zehirli fikirleriyle seni de bana karşı doldurmaya çalışacaktır."

"Uyarıların için teşekkür ederim," diye cevap verdi Catherine. "Ama emin ol, ben kendi kararlarımı kendim verebilirim. Düşüncelerime kimse karışamaz."

Lachlan başını eğip Catherine'i önce antreye yöneltti, sonra bir salona soktu. Salon, deniz temalı eşyalarla doluydu. Şu anki durumlarına çok da uygundu aslında çünkü Catherine sanki dalgalı bir okyanusun üstünde yürüyor gibiydi.

Sonra birden kendini aynaya bakıyormuş gibi hissetti. Karşısında bizzat kendisinin başka bir versiyonu vardı. İkizi ocağın önünde hareketsiz durmuş, ona bakıyordu.

Bölüm 31

"Sen Raonaid'sin," dedi Catherine bütün nezaket kurallarını unutarak, gerçi bu da normal bir durum sayılmazdı.

"Evet," dedi ikizi.

Ses tonu bile Catherine'inkiyle aynıydı.

Birbirlerine baktılar bir süre. Catherine birine dik dik bakmanın nezaket kurallarına aykırı olduğunu biliyordu ama kardeşini bütün ayrıntılarını bellemek istercesine dikkatle izliyordu. Benzersiz biçimli, ucu yukarı kalkık burnu, dolgun dudakları, pırıl pırıl mavi gözleri, göğüslerinin biçimi ve büyüklüğü, belinin inceliği... her şey, her şeyleri aynıydı. Elleri bile aynıydı. Bu nasıl bir mucizeydi? Sihir gibi bir şeydi.

"Lütfen..." diyerek kanepeyi işaret etti Raonaid.

Catherine, Lachlan'ın elini bırakıp Raonaid'in yanına oturdu. Sessizce birbirlerine baktılar. Catherine onun şu anda ne hissettiğini tam olarak biliyordu. Hissettiği bütün şeyleri biliyordu aslında. Büyülenme, inanamama... La-

chlan'ın bu kadın hakkında söylediklerinin aksine, Catherine'in içinde neşe baloncukları yükseliyordu.

"Lachlan benim hakkımda bir şey bilmediğini söyledi," dedi Catherine. "Ben de senin hakkında bir şey bilmiyorum, yani öyle sanıyorum. Hafızamı kaybettiğimi söyledi mi sana?"

"Evet, söyledi. Senden hiç haberim olmamasına karşın, etrafımda hep bir ruhun dolaşıp durduğunu hissederdim, daha çocukken bile. Ne olduğunu, kim olduğunu bilmiyordum ama hissediyordum. Omzumdaki hayalet... senmişsin meğer."

Catherine'in boğazına bir yumru takıldı, gözleri yaşlarla doldu. "Ben de hissederdim," dedi Catherine. "Rüyalarımda, uyanıkken, ama hiçbir fikrim yoktu."

Catherine huzursuzca Lachlan'a baktı. Genç adam kapıda durmuş, iki kardeşi endişeyle izliyordu. Catherine onun gözlerinde hâlâ bir rahatsızlık görüyordu. Ama bu kez kardeşi hakkındaki son kararı kendisi verecekti. Bunun için de keşfetmesi gereken daha çok şey vardı.

"Seni kim büyüttü?"

"Matthea adında bir kadın. Öz annem olmadığını söylemişti baştan ama beni nasıl evlat edindiğinden hiç söz etmedi. Ben on bir yaşımdayken öldü."

"Sonra ne yaptın?"

"Kendi başıma büyüttüm."

Catherine küçük yaşta yalnız kalan kız kardeşi için derin bir üzüntü duydu. "Çok üzüldüm."

"Neden? Matthea bana hayatta kalabilmek için bilmem gereken her şeyi öğretmişti. Sıcak bir evim vardı, hayvanlara ve kendime bakmayı biliyordum. Bana acımana gerek yok."

Catherine'in kaşları çatıldı. "Seni kırmak istemedim." Durakladı. "Nasıl bir evdi? Bana anlatır mısın? Hayatını gözümde canlandırmak istiyorum."

"Gearrannan köyünün biraz dışında, suyun üstünde direklerin üstüne yapılmış bir kulübeydi. Balık avlamayı ve sepet örmeyi de biliyordum. Köylüler iyi insanlardı, nerede duracaklarını bilirlerdi." Bir güç gösterisi olarak çenesini yukarı kaldırmıştı.

"Senin büyücü olduğunu sanıyorlarmış."

"Evet, havayı tahmin edebildiğim, köyde birkaç önemli kişinin ölümünü önceden bildiğim için büyücü olduğuma karar vermişlerdi. Bu yüzden kimse beni rahatsız etmezdi. Çoğunlukla benden korkarlardı."

"Tek başına mıydın?"

Raonaid'in gözleri birden buz gibi oldu. Catherine, kendi gözlerinin de zaman zaman böyle buz gibi, nefret dolu bakıp bakmadığını merak etti.

İlk kez Lachlan'ın kendisini neden uyardığını anladı. İkiz kardeştiler ama birbirlerinden ayrı büyümüşler, farklı iki insan olmuşlardı.

"Her zaman yalnızdım," dedi Raonaid.

Catherine derin bir nefes aldı. "Yani babanın bir kont olduğunu hiç bilmeden yaşadın."

Raonaid küçümseyen bir tavırla, "Eğer bilseydim sevgili kardeşim," dedi, "yıllar önce Drumloch Malikânesi'ni basar, hakkım olan şeyi alırdım. Benden çalınmış olan haklarımı."

Catherine kucağında kavuşturduğu ellerine bakarak başını salladı, bu kadar öfkeli olduğu için Raonaid'i kınayamıyordu. Kendisi de, bebekken kardeşinden koparılmış,

koca bir servetten mahrum edilmiş olsa, bunun sorumlularına karşı aynı öfkeyi duyardı. Catherine rahat bir hayat yaşamış, birçok avantajdan istifade etmiş, anne babasının kim olduğunu bilerek büyümüştü... Oysa Raonaid, bunların hiçbirine sahip olamamıştı. Catherine kardeşinin çektiği acıları hayal bile edemiyordu.

"Annemiz hakkında ne anlatabilirsin?" diye sordu Raonaid. Şimdi daha sakindi.

Catherine başını kaldırdı. "Ben de çok az şey biliyorum, korkarım. Bizi doğururken ölmüş. Seni neden ayırdıklarını hiç bilmiyorum. Tek umudum, Drumloch'a döndüğümüzde bu soruların cevabını verebilecek birini bulmak."

Lachlan bir iki adım ilerledi. "*Catherine...*"

Catherine ona baktığı zaman gözlerindeki uyarıcı ifadeyi gördü. Raonaid'i Drumloch'a götürmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu kesinlikle. Ama buna karar vermek ona düşmezdi.

Catherine gayet nazik fakat kararlı bir tonla, "Eğer izin verirsen Lachlan, kız kardeşimle biraz baş başa kalmak istiyorum. Lütfen, dışarıda bekler misin?" diye sordu.

Lachlan'ın kara gözleri yeniden Raonaid'e çevrildi, Raonaid'in gözlerinde beliren zafer ifadesi Catherine'in gözünden kaçmamıştı.

"Nasıl istersen," dedi Lachlan. "Ben kapının önünde beklerken, Gawyn'i arka tarafa göndereyim. Gelen gidene dikkat etsin."

Raonaid'in dudakları tatmin olmuş bir ifadeyle kıvrıldı.

Lachlan dışarı çıkar çıkmaz Catherine, Raonaid'e dönüp, "Çok ayıp etti," dedi.

Raonaid kaşlarını kaldırdı. "Senin için önemli mi?" diye sordu.

"Elbette önemli. Lachlan olmasaydı ben şimdi burada oturuyor olamazdım. Kaybolan geçmişimi bulmam için elinden geleni yapıyor."

"Nasıl yardım ediyor?" diye sordu Raonaid. Oturduğu yerde biraz öne eğilip dirseğini dizlerine dayadı. "Seninle sevişerek mi? Çok garip. Dış görünüş olarak ikimiz birbirimizin aynısıyız ama sende, nasıl söylesem... bir şey eksik..." Doğru kelimeyi ararmış gibi durakladı.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Catherine. Kardeşinin tam olarak ne demek istediğini öğrenmek istiyordu.

"Kurnazlık diyebilirim. Kendini o adama nasıl teslim edebildin? İskoçya'nın en kötü şöhretli çapkınıdır o. Seninle sevişti, hem de lanetli olduğunu bile bile. Sen bunu biliyor muydun? Yoksa her şey olup bittikten sonra mı söyledi?"

Catherine dişlerini sıktı. "Sana bundan da mı söz etti?"

"Evet, anlattığı *ilk* şey bu oldu. Bir önceki gece bir kadınla birlikte olduğunu, bu yüzden laneti hemen kaldırmam gerektiğini söyledi. Belli ki beni zorlamak için seni kullanıyor. Hâlâ anlayamadın mı?"

Kardeşinin sesindeki soğukluk Catherine'in saçlarını diken diken etti.

"Seninle yattığında," diye devam etti Raonaid, "lanetli olduğunu biliyordu. Bu sana bir şey ifade etmiyor mu?"

"Ama ben de istedim," dedi Catherine.

Raonaid arkasına yaslanarak kardeşine baktı. "Hiç sanmıyorum. Adamın kadınlar üzerinde inanılmaz bir gücü var ve bunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyor. Bu adamda ne varsa, kadınların aklını başından alıyor. Onları baştan çıkarmada özel bir yeteneği var. Ben de bütün bunlar için

lanetlemiştim onu, bu dünyada en azından birkaç kalbi kırılmaktan kurtarmak için. Bana sefil bir yaratıkmışım gibi bakma Catherine."

Raonaid, Lachlan'ın kadınlar üzerindeki cinsel etkisi konusunda haksız sayılmazdı. Catherine bizzat kendisi tanıklık etmişti buna. Kaçtıkları ilk gece sığındıkları handaki hizmetçi kız Abigail'in nasıl davrandığını gözleriyle görmüştü. Ama bu Raonaid'in davranışlarını mazur göstermezdi. Lachlan'a çok zalim bir büyü yapmıştı. Bu büyüyle Lachlan'ı karısının ölüm anına götürmüş, o acıyı tekrar tekrar yaşamasına neden olmuştu.

"İnsanları yargılamaya hakkın olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Catherine. "Onları cezalandırma ya da hayatlarını kontrol etme yetkin mi var? Sen Tanrı mısın?"

"Sen bu adama âşık mısın?"

"Seni ilgilendirmez."

"Âşıksın, evet. Gözlerinden anlaşılıyor. Kendisi biliyor mu?"

Catherine bundan emin değildi. Kelimelere döküp söylememiş, evlenme teklifini reddetmiş, birbirlerine karşı hissettikleri duyguların gerçek olmadığını söylemişti.

"Hayır, bilmiyor," dedi.

Raonaid acı acı güldü. "Öyleyse bundan sonra da kendine sakla. Ümit bağlanacak biri değil o."

***

Lachlan dışarıda kapının önünde geniş adımlarla aşağı yukarı yürürken Raonaid'in kendi düşünceleriyle Catherine'i zehirlediğini düşünüyordu. O sırada Alex yaklaştı ve çizmeli ayağını ilk basamağa koydu.

"Merak etmeyin Lachlan," dedi. "Leydi Catherine iyi. Biraz önce geçerken pencereden baktım, sadece konuşuyorlardı."

"Merak ediyor gibi mi görünüyorum?" diye karşılık verdi Lachlan.

"Evet, patlamaya hazır bomba gibisiniz. Her an kapıyı kırıp içeri dalabilirsiniz."

Lachlan sertçe nefes aldı ve gözlerini ufka çevirdi. "Sabahtan beri duyduğum en iyi fikir."

Alex merdivene oturdu, Lachlan sakinleşmek zorunda olduğunu fark etti, o da merdivenlere, Alex'in yanına oturdu. Çizmesinin kenarından bıçağını çıkardı, elinde çevirerek uzun bir süre merdivenlerde oturdu.

"Çok belli, " dedi Alex çekinerek. "Leydi Catherine'e karşı bir şeyler hissediyorsunuz. Bunun için sizi suçlayamam doğrusu. Pırlanta gibi bir kadın. Üstelik o da size karşı boş değil. Gün gibi açık her şey. Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Lachlan başını genç adama çevirdi. Bu çocuk onu hep şaşırtıyordu. "Hiçbir şey yapmayacağım Alex. Biz ayrı dünyalardan geliyoruz. O, ovada büyümüş, İskoçyalılardan nefret eden bir kuzenin himayesinde yaşıyor, üstelik büyük bir servetin varisi. Hem... aramız da pek iyi değil."

Bütün bunların yanı sıra Lachlan karısını kaybetmişti. İkinci kez kaybetmeye dayanamazdı.

"Ah," dedi Alex elini sallayarak. "Birbirinizi gerçekten seviyorsanız, bunların ne önemi var ki? Ayrıca Leydi Catherine kendi kararlarını verecek yaşta, öyle değil mi?"

Lachlan biraz düşündü. "Evet ama aptal değil. Benim doğru erkek olmadığımı biliyor, hem bunu açıkça belirtti

zaten. Sen de söyledin. Şimdi de Raonaid içeride kim bilir ne hikâyelerle beynini yıkıyor."

Alex omuz silkti. "Belki Leydi Catherine gerçekleri anlayacak, sizi kardeşine tercih edecek."

Lachlan bıçağı yerine yerleştirdi. "Sanmıyorum," dedi. "Kan ve su için ne derler bilirsin."

"Evet, biri diğerinden ağırdır ama kardeşlerden biri büyücü olsa bile geçerli mi bu?"

Lachlan başını salladı. "O büyücü değil Alex, o bir kâhin."

"Ne farkı var? Her iki durumda da o kötü biri." Başını arkaya atarak yüzünü güneşe verdi bir süre, sonra tek gözünü açıp Lachlan'a baktı. "Yanılıyor muyum?"

Tam o sırada ön kapı açıldı ve Catherine dışarı çıktı. Lachlan'la Alex hemen ayağa kalktılar.

"Bir karar verdim," dedi. "Raonaid'e hafızamı kaybettiğimi anlattım, o da en güçlü görüntüleri evinden çok uzak olmayan Callanais'teki taş dairelerde gördüğünü söyledi. Ben de ona Drumloch'taki dikilitaşlardan bahsettim. Döndüğümden bu yana sürekli oraya doğru çekildiğimi anlattım. Birlikte oraya gitmeye karar verdik sonunda. Raonaid'in orada bir görü yaşayacağını, belki de geçmiş yıllarımı göreceğini umuyorum."

Lachlan fikrini onaylamadığını saklayamadı. "Onu ailenle mi tanıştıracaksın? Benzeri görülmemiş bir skandal olur bu."

"Evet, kolay olmayacak, biliyorum. Özellikle büyükannem açısından, ama ikimiz de gerçeği bilmeyi hak ediyoruz."

Lachlan sesini alçaltarak, "Eğer son kararın buysa, el-

bette uyacağım. Ama ona güvenebileceğinden emin misin? Miras konusu ne olacak?"

"O benim kız kardeşim Lachlan," diye fısıldadı Catherine. "Ve o da bir Montgomery. Miras benim üzerime geçer geçmez Ranoaid'le paylaşacağım."

Lachlan başını iki yana salladı. Onu sarsmak istiyordu. "Bunun akıllıca olacağından emin misin? Onunla daha yeni tanıştın. Bu miras konusunundaki fikrini ona söyledin mi?"

"Henüz değil."

"Öyleyse söyleme," dedi Lachlan sesini iyice alçaltarak. "Drumloch'a gidene kadar bekle. Biraz daha düşün. Senden rica ediyorum."

Catherine'in yüzünden şüphe bulutları geçti bir an. "Parayı Murdoch'a verir, o da isyancılara bağışlar diye mi korkuyorsun?"

"Bu da bir neden tabii," diye cevap verdi Lachlan. Çünkü kendisini rahatsız eden daha onlarca neden vardı. Herkesi sağ salim Drumloch'a götürmek öncelikli sorunuydu.

Catherine omzunun üzerinden baktı. "Şimdi içeri girmem gerek. Yarın sabah yola çıkabilir miyiz? Eşyalarını toplayıp Murdoch'a veda etmek isteyecektir."

"Hayır. Murdoch'a hiçbir şey söylememesi gerek. Murdoch sevgilisinin ikiz kardeşinin Drumloch varisi olduğunu öğrenince Tanrı bilir ne planlar yaparlar. Şimdi yola çıkacağımızı söyle, aksi halde yolu kendi başına bulmak zorunda kalır. Burada bir gece daha kalarak senin güvenliğini tehlikeye atamam."

Catherine önce kararsız kaldı ama sonunda kabul etti. "Tamam. Hazırlanması için birkaç dakika ver, lütfen."

Catherine eve girdi, tam kapıyı kapatırken Lachlan ayağını araya koydu. "Arkasında mektup gibi bir şey bırakmadığından emin olmamız lazım. Söyle ona, kâhya kadını çağırsın, bu sabah gördükleriyle ilgili onunla konuşmalıyım."

Catherine başını sallayarak uzaklaştı.

Bölüm 32

Dumloch Malikânesi
Dokuz saat sonra

Araba eve çıkan yolu yarılamıştı ki Lachlan bir silah sesi duydu.

Ne oluyor derken yukarıda, evin önünde bir hareketlilik fark etti. Dikkatli bakınca John Montgomery'yi gördü. Catherine'in fedakâr kuzeni tabancasını gökyüzüne doğrultmuş, merdivenlerden iniyordu.

Bir silah sesi daha duyuldu. Goliath huzursuzlanarak kişnedi, ön ayaklarıyla havayı dövüyordu. Lachlan atın üstünde durmakta güçlük yaşadı.

Araba da güç bela durdu. Kapısı hızla açıldı ve Catherine aşağı atlayarak kollarını sallamaya başladı, bir yandan da bağırıyordu. "*Benim, John! Catherine! Ateş etme*!"

Lachlan dengesini yeniden kazanıp atını Catherine'e doğru sürdü. "Delirdin mi? Çabuk içeri gir."

"Hayır! Sana bir kez daha ateş etmesine izin veremem."

Eteklerini toplayarak yokuşu tırmanmaya başladı, kuzenine haddini bildirmek gibi zor bir görevi vardı. Catherine'in kendisi bir mermi gibi, diye düşündü Lachlan. Onun bu halini çok seviyordu. Tanrı yardımcısı olsundu. Bu kadının her halini seviyor, bu aşk onu öldürüyordu.

"Eve döndüm John!" diye bağırdı Catherine. "İskoçyalı beni eve getirdi. Ve eğer bir kez daha ona ateş edersen, kahrolası beynini dağıtırım!"

Kont silahını indirip Catherine'in döndüğünü haber vermek için içeri seslendi. Sonra koşarak merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Catherine de koşuyordu. Onun güvende olduğunu görünce Lachan atını yavaşlattı.

Catherine kendisini kuzeninin kollarına attı ve Kont da ona sarılıp etrafında döndürdü.

Lachlan, arabanın sürücüsüne ağaçlıklı yolda beklemesi talimatını verip Kont'un biraz sonra kendisine göstereceği hoşnutsuzlukla yüzleşmek üzere ona doğru yürüdü.

Drumloch Kontu da yüzünü ona dönmüştü, yanakları öfkeden kıpkırmızıydı. "Leydi Catherine'in mektubunu üç gün önce aldım. Onu senin kaçırmadığını, kendi isteğiyle gittiğini ısrarla belirtmiş. Ama dikilitaşlarda ona *yapmaya* çalıştığın şeyi düşününce buna inanmakta güçlük çekiyorum doğrusu. Hâlâ içimden bir ses seni ayaklarından asmam gerektiğini söylüyor."

"Sana gerçeği anlattım," diye ısrar etti Catherine. "Beni dinlemelisin John. Bu adam geçmişimle ilgili birçok sırrı çözmeme yardım etti. Ona teşekkür borçluyuz. Şimdi izin ver, usulüne uygun olarak tanıştırayım sizi. Bu Lachlan MacDonald, Kinloch Şatosu'nun Ordu Komutanı." Eliyle kuzenini işaret ederek, "Drumloch Kontu," dedi.

Lachlan başıyla selam verdi. "Lordum!"

John küçümseyici bir tavırla Lachlan'a baktı. "Kuzenimi gecenin yarısı, ailesine haber bile vermeden çalarak hangi önemli sırları çözdünüz bakalım?"

"Bu konuyu Leydi Catherine'le konuşmalısınız lordum. Çünkü bu bir aile meselesi ve benim karışmaya hakkım yok. Eminim kendisi gereken her şeyi anlatacaktır." Goliath iyice huysuzlanmıştı, birkaç adım geriledi.

Catherine yaklaştı. "Durun," dedi, "hemen gitmiyorsunuz, değil mi? Gidemezsiniz. Bu konu açıklığa kavuşuncaya kadar kalmalısınız. En azından, Kinloch'a dönmeden önce ihtiyaçlarınızı temin edip hazırlıklarınızı tamamlayın."

İşte, söylemişti sonunda. Artık eve döndüklerine göre Lachlan'ın görevi bitmiş, Catherine'in hayatından çıkıp gitme zamanı gelmişti. Bunu demek istemişti Catherine. Lachlan onu Kinloch'a salimen teslim ederek görevini yerine getirmişti. Burada Catherine kimliği hakkındaki gerçeklere daha kolay ulaşabilirdi. Kız kardeşini de bulmuştu. Lachlan için evine, dağlara dönme zamanı gelmişti. Artık lanetlenmeden önceki hayatına dönebilirdi. Her şeyi arkasında bırakıp ayrılması gerekiyordu.

İleride bir gün, evlilik teklifini reddettiği için Catherine'e minnettar olabilirdi belki. Zaten o teklif de sıra dışı koşullar altında yapılmıştı.

Göğsünün sıkıştığını hisseden Lachlan eyerin üzerinde arkasına döndü, yolun yarısında beklemekte olan arabaya baktı. Hayretle fark etti, Raonaid bu kadar zamandır içerdeydi ve bir olay çıkarmamıştı. Onun bu sabırlı halini hiç görmemişti.

Catherine kuzenine döndü. "Tanışmanı istediğim birini getirdim yanımda."

Kont yaklaşması için eliyle arabacıya işaret etti. "Mektubunda bahsettiğin kişi mi?" diye sordu.

"Evet.

Kahverengi dört atın çektiği araba, sarsılarak yokuşu tırmandı, yavaşlayarak tam önlerinde durdu.

Uşaklardan biri kapıyı açmak için koştu. Lachlan olanları müthiş bir heyecanla izliyordu.

Catherine ise gözlerini kuzenine dikmişti, tepkisini ölçmek istiyordu. Acaba John ailenin bu kayıp halkasını daha önceden biliyor muydu? Bilip de bu sırrı bunca zaman kendisinden saklamış mıydı? Yoksa o da Catherine gibi öğrendiğinde şok mu geçirecekti?

John ilerledi. Arabanın içindeki kadını çok merak etmişti.

Önce Raonaid'in küçücük ayağı göründü, sonra eldivenli elini yardıma gelen uşağa uzattı. Sonunda ortaya çıktı. Batan güneşin pembe ışıkları altında bir adım ilerledi, başını kaldırdı.

Catherine'in bakışları hâlâ kuzeninin üstündeydi. John'un yüzü bembeyaz kesilmiş, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"*Aman Tanrım...*" Raonaid'in elini tutmak için ilerledi. "Çok şaşırdım. Bu nasıl bir benzerlik?"

Raonaid bu sözleri şüpheyle karşıladı. "Ne yani, beni bilmiyor muydunuz?" diye sordu.

"Yemin ederim Leydi Raonaid, bilmiyordum. En azından birkaç gün öncesine kadar."

Raonaid'e ilk kez birisi soyluluk unvanıyla hitap edi-

yordu. Bu anın öneminin herkes farkındaydı. Raonaid'in başı şaşkınlıkla arkaya atılmıştı.

"Catherine ikinci kez kaybolduğunda," diye devam etti John, "geçmişini kendim incelemeye karar verdim. Sonra, birkaç gün önce mektubu geldi ve benim kendi başıma asla ulaşamayacağım gerçeği doğruladı." Catherine'e döndü. "İkiniz hakkında bazı bilgilere ulaştım. Doğumunuz hakkında bir şeyler öğrendim. Benimle çalışma odama gelirseniz bunları sizinle paylaşabilirim."

Catherine'in heyecanı başını döndürüyordu, sonunda gerçeği öğrenecekti. Lachlan'a döndü. "Sen de bizimle gelir misin? Orada olmanı istiyorum."

İşin doğrusu, şu anda ona her zamankinden çok ihtiyacı vardı.

Lachlan doğru cevabı bulmak için bir an durakladı, sonra atından inip dizginleri uşağa verdi.

***

"Büyükannem nerede?" diye sordu Catherine Bayan Silver'a. Kadın kapıda durmuş, beti benzi atmış, huzursuz bir şekilde bekliyordu. Gözleri Raonaid'in üzerine odaklanmıştı.

"O bize katılamayacak," dedi John. "Son zamanlarda odasından dışarı çıkmıyor pek."

"Neden?"

John durakladı. "Yakında anlarsın."

John, Bayan Silver'ı içeri çağırdı, bir sandalyeye oturttu, bir bardak konyak doldurup uzattı.

Bir kontun bir hizmetçiye böyle davranması alışılmış bir şey değildi. Catherine ürperdi, Bayan Silver ne biliyorsa çok önemli olmalıydı.

John diğerlerine de konyak doldurdu, kendi de aldı ve oturdu. "Bayan Silver, sizin hakkınızda çok önemli şeyler biliyor," dedi. "Anlatacakları ikiniz için de çok sarsıcı olabilir ama gerçeğin açıklanma zamanı geldi. Lütfen, Bayan Silver, yirmi beş yıl önce tanık olduklarınızı Leydi Catherine ve Leydi Raonaid'e anlatır mısınız?"

Catherine, yanında duran Raonaid'in ikinci kez kendisine leydi diye hitap edilmesinden oldukça heyecanlandığını fark etti.

"Annenizin hamile olduğu duyurulunca herkes Kont'a erkek bir varis geleceğini ummuştu," dedi Bayan Silver. "Doğum başlamadan hemen önce kapıya bir kadın geldi. Kafası keldi, çok becerikli bir ebe olduğunu söylüyordu. Annenizin öteki dünyadan gelen bazı güçlere sahip bir kız çocuğu dünyaya getireceğini, onu bu beladan ancak kendisinin kurtarabileceğini söyledi bana. Delinin biri olduğunu düşündüğüm için kadını uzaklaştırdım. Olanları Dul Kontes'e anlattığımda kadını geri getirmesi için bir adam gönderdi hemen."

"Büyükannem böyle bir hikâyeye inanmış olamaz," dedi Catherine şüpheyle.

"Ama inanmıştı leydim. Ertesi gün annenizin doğum sancıları başladı. Oysa daha iki hafta vardı. Zavallı kadın, taş dairelerde korkunç sancılar içinde yığılmış kalmıştı."

"Biz orada mı doğduk?" diye sordu Catherine. Uykusunda tepedeki dikilitaşa gittiği geceyi ve orada yaptıklarını hatırladı birden. Sırtı buz gibi terledi.

"Hayır leydim. Kontes'i malikâneye getirebildik ama büyükanneniz kapıya gelen o ebe kadının da doğuma girmesinde ısrar etti. Benim dışımda herkesi dışarı çıkardılar.

Saatler, saatler sonra siz doğdunuz. Önce siz geldiniz Leydi Catherine, sonra kız kardeşiniz. Anneniz sizi dünyaya getirmek için büyük bir çaba sarfetti. Elinden gelen her şeyi yaptı. Sizin için önemli olduğuna inandığım bir şey söyleyeceğim, anneniz ölmeden önce ikinizi birden, bir saat boyunca kollarında tutabildi."

Catherine uzanıp kardeşinin elini tutarken yanaklarından süzülen yaşlara engel olamadı. Lachlan'a baktı, onun da kendisini dikkatle ve endişeyle izlediğini gördü. Yanında olduğu ve bunları paylaştığı için kalbi minnetle doldu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Raonaid.

Bayan Silver titreyen elleriyle konyağından bir yudum aldı, sonra doğrudan Raonaid'e baktı. "Dul Kontes, Leydi Raonaid'i annenizin kollarından son nefesini verir vermez alıp ebeye verdi ve nehire götürüp boğmasını söyledi."

"*Aman Tanrım*!" diyerek yerinden fırladı Catherine.

"Kadın söylenenleri yerine getirdi diye düşünmüştüm o zaman," diye devam etti Bayan Silver. "Sizi ilk ve son olarak o zaman gördüm. Ağzımı sıkı tutmam emredildi. Hiç kimseye, özellikle de Kont'a hiçbir şey söylemeyecektim. Babanız, annenizin ikiz doğurduğunu asla bilmedi."

Etrafı derin bir sessizlik kaplamıştı. Hiç kimse konuşmuyordu. Catherine kendini yastıkların üzerine bıraktı. Uzunca bir süre geçti.

"Neden ben?" diye sordu Raonaid aniden. "Neden Catherine değil de ben?"

"Çünkü ensenizde bir doğum lekesi vardı," diye açıkladı Bayan Silver. "Ebe kadın bu izin doğaüstü güçlerin işareti olduğunu söyledi."

Raonaid elini Catherine'in elinden çekti, nefret dolu bir sesle konuşmaya başladı. "Ebe kadının adı neydi?"

"Matthea'ydı," diye cevapladı Bayan Silver. "Demek kadın Dul Kontes'in dediklerini yapmadı, sizi alıp uzaklara gitti."

"Evet, beni Hebridler'e götürdü ve kendi kızıymışım gibi orada büyüttü. Son nefesine kadar da bana karşı son derece sevecen ve şefkatliydi." Raonaid alev alev yanan bakışlarını Catherine'e çevirdi. "Dul Kontes tarafından büyütüldüğün için seni hiç kıskanmıyorum kardeşim." Zehir saçan bakışlarını John'a çevirdi. "Nerede şimdi o? Neden yüzünü göstermeye çekiniyor? Sanırım ben onu ölümden daha çok korkutuyorum. Yoksa ona büyü yapmamdan mı tırsıyor? Onu bir kurbağa ya da fareye çeviririm diye mi düşünüyor?"

Catherine huzursuzca Lachlan'a baktı, çok ciddi ve suskundu.

Raonaid kaşlarını çattı. "Söyleyin ona, merak etmesin. Büyülerimi onun için ziyan etmem. Ömrünün sonuna kadar kendi canından ve kanından birine yaptıklarının vicdan azabıyla yaşayacak. Onun cezasını Tanrı verecek." Ayağa kalktı. "Buradan gitmek istiyorum, şimdi. Lachlan, beni dağlara geri götürür müsün? Bu insanları bir daha asla görmek istemiyorum. Eve gitmek istiyorum. *Lütfen.*"

Lachlan sustukça Raonaid'in sesi tizleşiyor, yalvarma derecesi yükseliyordu. "Sana yaptıklarım için çok üzgünüm. Sana *yalvarıyorum* Lachlan, *lütfen* götür beni buradan."

"Buna ben karar veremem," dedi Lachlan bakışlarını Catherine'e çevirerek. Ondan bir işaret bekler gibiydi.

Catherine, Raonaid'in elini tuttu şefkatle. "Şu anda gidemezsin. Lütfen kal ve bize bir şans ver. Kuzenimiz John

çok iyi bir adamdır. Bu olanlarla hiçbir alakası yok. Son zamanlara kadar varlığından haberi bile yoktu."

"Gerçekten öyle Leydi Raonaid," dedi John ayağa kalkarak. "Yapılan hataları düzeltmek istiyorum. Burada başımızın üstünde yeriniz var. Burası sizin de doğduğunuz yer, eviniz."

"Benim evim *değil*!" diye bağırdı Raonaid. "Hiçbir zaman da olmadı. "

Catherine de ayağa kalkmıştı. Kardeşinin yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü, birden bayılmasından korktu.

"Ama olabilir." Catherine ümitsizlikle çırpınıyordu. "Ben senin kardeşinim, hayatının bir parçası olmak istiyorum artık. Alacağım mirasın yarısı senin. Ne karar verirsen ver, bu böyle olacak. Eminim varlığından haberi olsaydı babam da aynı şeyi yapardı. Ama lütfen gitme. Burada bir yuvan, seni tanımak isteyen bir ailen var."

Raonaid eliyle midesini tutarak iki büklüm oldu. "Lachlan, lütfen beni dışarı çıkar, uzaklaştır beni bu insanlardan. Nefes alamıyorum."

Catherine dehşet içinde Lachlan'ın yerinden kalktığını, yardım etmek için elini Raonaid'e uzattığını gördü. Raonaid yavaşça Catherine'den uzaklaşarak Lachlan'a doğru yürüdü. Hiç konuşmadan birlikte kapıya ilerlediler.

Catherine ve John sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Catherine eldivenlerini çıkararak yastıkların üstüne fırlattı.

"Büyükannem nerede?" diye sordu Catherine öfkeyle. "Onunla konuşmak istiyorum. Hemen, şimdi. Tanrı onu benim gazabımdan korusun John. Ona yapacaklarımdan korusun." Catherine hışımla döndü, odadan çıkmadan

hemen önce omzunun üzerinden, "Gitmelerine izin verme John," dedi. "Lachlan ve Raonaid bu gece burada kalmalılar. İkisini de kaybetmek istemiyorum. Zaten şimdiye kadar çok şey kaybettim."

Bölüm 33

"Rüya mı gördüm ben?" diye sordu Raonaid.

Yumruklarını kalçalarına dayamış, malikanenin önündeki bahçede bir aşağı bir yukarı hırsla gidip geliyordu. "Sen de duydun, değil mi? Yoksa aklımı mı kaçırıyorum?"

"Duydum," dedi Lachlan. Endişeyle ona bakıyordu. Bu kadını koca bir mutfağın altını üstüne getirirken görmüştü, o yüzden bu akşam da öyle olursa hiç yoluna çıkmak istemezdi doğrusu. Aslında bu malikanenin de güzelce bir silkelenmeye ihtiyacı vardı.

"Kendi öz büyükannem, beni köpek yavrusuymuşum gibi nehirde boğması için bir yabancının ellerine teslim etmiş. Nasıl bir delilik bu? Burada büyümediğim için şükürler olsun Tanrı'ya. Catherine'e acıyorum. Kimseye bir şey söylemeden ortadan kaybolmasına hiç şaşırmamalı. Olasılıkla buradan çığlık çığlığa, arkasına bile bakmadan kaçmış, sonra da her şeyi hafızasından silmiştir."

"Sakin olmaya çalış," dedi Lachlan. "O kadar da kötü değil durum. Artık bir kız kardeşin var, bir de güçlü ve

soylu bir kuzenin. İkisinin de o gün yaşananlarla bir ilgisi yok, ikisi de barış yapmak istiyor. Yani onlardan intikam almaya kalkamazsın."

Raonaid durdu. "Kont sana ateş mi etti? Catherine taş dairelerde nasıl karşılaştığınızı anlattı bana. Seni öldürmeleri için nasıl güvenlik kuvvetlerine teslim ettiğini de anlattı. Hâlâ neden onları savunuyorsun anlamıyorum."

"Böyle davrandıkları için onları suçlayamam," diye cevap verdi Lachlan. "Ben olsam ben de aynı şeyi yapardım. O sırada Catherine'in arkasından vahşiler gibi koşturuyordum, sen olduğunu sanmıştım."

"Ah, bu da her şeyi affettirir yani, öyle mi?" diye hırladı Raonaid. "İnsanlar canlarının istediğini yapabilirler bana çünkü ben aşağılık bir cadıyım ve değersizim. Kimsenin saygısını hak etmiyorum. Hatta, yaşlı bir kontese göre, yaşamayı bile hak etmiyorum."

"Yaptığı şey çok yanlış," dedi Lachlan sesinin sakin çıkmasına gayret ederek. "Herkes biliyor bunu. Bu yüzden bütün dünyayı sorumlu tutamazsın. Eminim Dul Kontes kendince pişmanlık duyuyordur. Bu konu henüz kapanmış değil. Kardeşin de olanları duyunca en az senin kadar dehşete kapıldı. Onu tanırım. Bu işin peşini bırakmaz."

Raonaid buz gibi bir bakış fırlattı, sonra avluyu arşınlamaya devam etti. "Ne yapacağım ben şimdi? Onlardan nefret ediyorum. Hepsinden!"

"Catherine'den değil," dedi Lachlan. "*Ondan* nefret edemezsin. Etmeyeceğini biliyorum."

Raonaid gözlerini kısarak ona baktı. "Beni buradan götürmeyeceksin, değil mi?"

Lachlan başını iki yana salladı. "Şimdi değil. Bütün so-

runları çözmen, kim olduğunun bilincine varman gerek. Aksi halde ömrünün sonuna kadar dünyanın altını üstüne getirmeye devam edersin. Ayrıca Catherine'in sana ihtiyacı var. Anılarına ihtiyacı var. Bir de tepede taş daireler var. Eminim çok merak ediyorsundur."

Raonaid, Lachlan'a doğru tahminde bulunduğu için kızmış gibi bakıyordu.

"Sonra ne olacak?" diye sordu Raonaid. "Bu kızcağıza yardım ettim varsayalım, sonra ne yapacağım? Onların arasına katılamam, kokoş bir prenses gibi yaşamaya başlayamam."

Lachlan onu ciddi bakışlarla süzdü. "En azından payına düşen mirası almalısın. Catherine kendisi teklif etti. Doğduğun gün o alçak kadının sana yaptıklarından sonra bu parayı almayı sonuna kadar hak ediyorsun."

Raonaid'in kaşları kalktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu inanamayarak.

"Evet, ama çok heyecanlanma Raonaid. Bunlar senden hoşlandığım anlamına gelmiyor."

Raonaid bir an baktı ve sırıtarak cevabını yapıştırdı. "Ben de senden hoşlanmıyorum zaten."

***

Catherine büyükannesiyle konuştuktan hemen sonra Lachlan'ı aramaya başladı. Gitmesinden, giderken Raonaid'i de götürmesinden korkuyordu. İkisini birden kaybederse ne yapardı? Hemen bir at eyerletip peşlerine düşmeliydi.

Ama Lachlan, kendisi için hazırlanan mavi konuk odasındaydı. Pencerenin önünde bir koltuğa oturmuş, koca

çizmeli ayaklarını pencerenin kenarına dayamıştı. Güneş güzel yüzünü aydınlatıyordu.

Pelerini, kılıcı, kemeri ve tabancası bir yığın halinde yatağın üzerindeydi. Kucağında bir tabak dolusu kurabiye vardı. Birer birer ağzına attıktan sonra parmaklarını yalıyordu.

Catherine içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Lachlan hemen ayaklarını indirip ona döndü.

"Aman Tanrım, savaştan çıkmış gibi görünüyorsun."

"Savaştan çıkmış gibi *hissediyorum*."

Lachlan elindeki tabağı pencerenin kenarına bıraktı. "Belki memnun olursun, Raonaid'i burada kalmaya ikna ettim."

Catherine heyecanını bastırmak için üst üste yutkundu. Kardeşinin aileyi asla affetmeyeceğini, bir daha hiçbirini görmek istemeyeceğini düşündüğü için dehşete kapılmıştı. Sadece onun değil, Lachlan'ın da tüm bu çılgınlığı arkasında bırakarak çekip gideceği fikri de onu aynı şekilde korkutuyordu.

Ne düşündüğünü yüzünden anlayan Lachlan ayağa kalkarak Catherine'in yanına geldi. "Zor bir gün geçirdin tatlım." Elini uzatıp boynunu tuttu, başparmağıyla kulağını okşadı.

Catherine'in içine bir sıcaklık yayıldı. Kollarında olmayı ne kadar özlemişti. Ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Tek düşünebildiği şey onunla yeniden sevişmekti

Gözlerini kapatıp başını yana eğerek Lachlan'ın avucunu öptü. "Beni terk ettiğini sandım, çok korktum."

Lachlan başını salladı. "Hayır."

Catherine gözlerini açtı. "Gitmeni istemiyorum. Hiçbir zaman. Gidersen yaşayamam."

"Buna bir saniye bile inanmam. Sen bir savaşçısın Catherine."

Catherine güçlü olmaya çalışarak başını salladı ve uzaklaştı. "Büyükannemle konuştum az önce. Kendisinin bu evde artık istenmediğini söyledim. John da aynı fikirde. Onun yaşayabileceği uygun bir yer araştırıyor. Hizmetçilerini yanına verecek, bir miktar da maaş bağlayacak. Ama hepsi bu kadar. Bunun dışında, ona ve sefil köpeklerine güle güle diyeceğiz. Onu bir daha görmek istemiyorum."

"Bu haberi nasıl karşıladı?"

"Garip gelecek ama normal karşıladı. İtiraz etmedi. Tek kelime bile etmedi. Aslında yüzüme bile bakmadı. Konuştuğum sürece bana arkası dönüktü. Sürekli pencereden dışarı baktı."

"Sence yaptıklarına pişman mı?"

Catherine biraz düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Öyle olsa bile bana bir şey söylemedi. Özür filan da dilemedi. Anladığım kadarıyla bu konuşmayla aramızdaki ilişki tamamen bitti. Artık onunla bütün bağlarımı kopardım, onu bir daha da görmek istemiyorum. Raonaid'in de isteyeceğini sanmıyorum."

Catherine, Lachlan'ın güzel yüzüne baktı, ona sıkıca sarılmak, onu yatağa götürmek, sabaha kadar birlikte kalmak arzusu kapladı içini yine.

Lachlan bakışlarını başka yere çevirince Catherine onun bu düşüncelerini hoş karşılamadığı izlenimine kapıldı.

Pencerenin önündeki kurabiye tabağı gözüne ilişince o tarafa doğru yürüdü, bir kurabiye aldı, ağzına götürmek

üzereyken midesinin bulandığını hissetti. Son günlerde hiç iştahı yoktu. Kurabiyeyi yerine bıraktı.

"Ne istiyorsun Catherine?" diye sordu Lachlan. "Neden geldin buraya?"

Catherine'in kalbi göğsünde acı verecek kadar güçlü atıyordu. Çok umutsuzdu, dizlerinin üzerine çöküp ağlayabilirdi. "Belli olmuyor mu?"

"Ben anlayamadım," dedi Lachlan. "Son konuştuğumuzda sana lanetin kalktığını söyledim. Sonra sen kardeşinle buluştun. Planladığımız her şeyi gerçekleştirdik. İkimiz de istediğimizi elde ettik. Sanırım artık birbirimizle işimiz bitti."

Catherine başını iki yana salladı. "Lütfen böyle konuşma."

"Ama doğru olduğunu sen de biliyorsun. Bizimkisi garip bir ilişki. Sen kaybolmuştun, ben lanetlenmiştim. Bir şekilde birbirimize ihtiyaç duyduk. Nasıl oldu hâlâ anlayabilmiş değilim ama bir daha olmayacağından eminim, her neyse hepsi geçti gitti. Evlilik konusunda sen haklıydın. Eminim, teklifimi reddettiğin için sana minnettar olacağım. Sen de mutlu olursun ben de."

"Bu söylediklerine inanıyor olamazsın."

Lachlan burnunu kaşıyarak başını iki yana salladı. O da en az Catherine kadar üzgündü.

Catherine birkaç adım ilerledi. "Seninle evlenmek istemediğimden değil..."

Lachan başını kaldırıp Catherine'in gözlerine bakınca o gözlerin derinliklerindeki acı ve üzüntüyü gördü. "Ne söylemek istiyorsun?"

"Şunu söylemek istiyorum. Doğru sebeplerden dolayı

evlenme teklif etmemiştin. Çocuğunu taşıdığımı, dokuz ay sonra öleceğimi düşünüyordun. Neden hayır dediğimi anlıyorsun sanırım."

"Anlıyorum," dedi Lachlan.

Ama şimdi her şey değişti diye düşünüyordu Catherine. Lanet yoktu, hiç *olmamıştı* zaten. Her şeye yeniden başlayamazlar mıydı? Lachlan usulüne uygun olarak kur yapabilirdi. Catherine'in yakında bir sürü parası olacaktı. Yasal olarak da yetişkin sayılacaktı. Lachlan'ın kendisi için uygun bir koca olmaması umurunda bile değildi. Yakında özgür bir kadın olacak ve istediği her şeyi yapabilecekti.

Ama Lachlan onu hâlâ isteyecek miydi acaba? Asıl soru buydu. Ve bunu anlamanın tek bir yolu vardı.

Dikkatle birkaç adım ilerledi ve ellerini Lachlan'ın göğsüne koydu.

***

Raonaid kendisine ayrılan özel konuk odasında, ellerini oymalı yatak direklerinden birinin üstünde aşağı yukarı gezdirip duruyordu. El işçiliğinin mükemmelliğine hayran kalmıştı. Hayatında böyle şey görmemişti.

Odanın duvarları kiraz lambriyle kaplanmıştı. Kemerli pencereleri aşağıdaki küçük avluya bakıyordu. Zengin perdelere tavuskuşu ve kuğu motifleri işlenmişti. En azından yirmi tane altın kaplama şamdan vardı içeride.

Etrafının böyle bir servet ve şaşaa ile çevrelenmiş olması çok garibine gidiyordu. Her şey gerçekdışı gibiydi. Bu servetin içine doğmuş olmasına karşın kendini her şeye yabancı hissediyordu. Damarlarında aristokrat kanı dolaşıyordu. Babası, ünlü bir Jakoben savaş kahramanıydı. Sheriffmuir Savaşı'nda hayatını kaybetmişti.

Eski sevgilisi Angus da aynı savaşa katılmıştı. Acaba babası ve Angus bir şekilde savaş meydanında karşılaşmışlar mıydı? Belki de yan yana at koşturmuşlardı.

Çok garipti, aralarında gizemli bir bağ vardı.

Yarın Catherine ile birlikte, annelerinin doğum sancılarının başladığı taş dairelere gideceklerdi. O kutsal yerde Raonaid bir görüntü yakalamaya çalışacaktı. Belki Catherine'in hafızasını kazanmasına yardımcı olabilirdi.

Bir yandan da görebileceği şeylerden korkuyordu. Ya annesinin ölüm anını görürse? Ya da geçmişin en acılı anıları görünürse gözüne? Olamaz mıydı? Artık nereden geldiğini biliyordu, belki önünde yeni bir imgeler dünyası açılacaktı?

Tam o sırada kapı vuruldu. O zaman odanın karardığını fark etti, çabucak mumlardan birini yaktı.

"Bir dakika!" diye seslendi kapıdakine. Odanın içi iyice aydınlanınca, "Girin!" dedi.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve eşikte yaşlı bir kadın belirdi. Siyahlar giymişti, saçları ensesinde sıkı bir topuz halinde toplanmıştı. Raonaid'e hortlak görmüş gibi bakıyordu. Titreyen eliyle yüzünü kapadı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı kadın. "Olamaz..."

Raonaid o anda her şeyi anladı.

"Sen Eleanor'sun," dedi buz gibi bir sesle. "Büyükannem."

Yaşlı kadının yüzü bir mezar taşı kadar soğuktu. Dişlerini sıktı, elini uzatarak birkaç adım ilerledi.

"Yaklaşma!" diye uyardı Raonaid.

Eleanor, ağzında bir avuç dolusu zehir varmış da onu tükürmek istiyormuş gibi titredi. "Sen olduğunu biliyor-

dum," dedi. "Yıllardan beri, ensesinde bir doğum lekesi olan 'Batı Adalarının Büyücüsü' hakkında bir sürü hikâyeler duydum. Sen olduğundan kesinlikle emindim."

"Haklıymışsın," dedi Raonaid gururla çenesini kaldırırken. "Ben o sefil büyücüyüm ama beni sen yarattın. Doğduğum gece olanları öğrendim. Beni nehirde boğdurmaya çalıştığını biliyorum. Ancak ben ölmedim büyükanne, işte buradayım sonunda. Oğlunun mirasının yarısını almaya geldim. Buna ne diyorsun?"

Eleanor'un dudakları nefretle kıvrıldı. "O ebe kadına asla güvenmemeliydim. Seni kendi ellerimle boğmalı ya da ateşe atmalıydım."

Raonaid, yaşlı kadını boğazından yakalayıp pencereden fırlatmak için karşı koyulmaz bir istek duydu ama öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Belki odanın etkisinden, belki kendisine leydi diye hitap edilmesinden, yaşlı kadını pencereden atmanın *uygun* bir davranış olmadığına karar vermişti.

"Defol!" dedi Raonaid sakin bir sesle. "Yoksa seni ateşe atarım." Yapabileceğinin en iyisi buydu.

Eleanor bir iki adım geriledi. "Gerek yok. Sadece yüzünü görmek istemiştim. Hepsi bu. Gerçekten şeytana mı benzediğini, yoksa söylenenlerin dedikodu mu olduğunu merak etmiştim."

"Emin değil miydin?" diye sordu Raonaid onun üzerine doğru yürüyerek. "Küçücük bir bebeği, emin olmadığın bir şey yüzünden boğdurmaya mı kalktın?"

"Tehlikeyi göze alamazdım," diye cevap verdi Eleanor. "Şimdi görüyorum ki o zaman doğru olanı yapmışım. Kesinlikle şeytani bir yaratıksın."

Raonaid durdu, dimdik gözlerine baktı. "Hayır! Şey-

tani olan *sensin*. Bir gün benim haklı olduğumu anlayacak ama o zaman çığlık çığlığa cehennemin kapısından giriyor olacaksın. Şimdi... *defol*!"

Eleanor, Raonaid'e küçümsercesine baktı. "İkinci kez söylemene gerek yok. Zaten senden önce de bu evi terk etmem istendi benden."

"Çok üzüldüm... Şimdi, hemen çekil gözümün önünden, seni sefil yaratık, yoksa seni yılana çevireceğim."

Eleanor'un gözleri faltaşı gibi açıldı ve Raonaid yaşlı kadını iterek odadan çıkardı ve kapıyı suratına çarptı.

Bölüm 34

Catherine ellerini Lachlan'ın geniş omuzlarında gezdirip dudaklarını onunkilere hafifçe değdirdiğinde, Lachlan böylesi duyguları ancak Catherine'le yaşayabileceğini bir kez daha anladı. Catherine hayatı darmadağın ve hafızasını kaybeden bir kadın olsa da, Lachlan'ın yanındayken ne istediğini bilen, duygularının arkasında duran bir kadındı. Her şeye bir anlam katıyordu.

Şimdi Lachlan'ı öpüyor olması da çok anlamlıydı. Dudaklarının dokunuşunu hisseder hissetmez Lachlan'ın içindeki arzular patlayarak ortaya çıkmıştı. Catherine'i kollarına alarak vahşi bir heyecanla öptü. Elleri bedeninin her yerinde dolaşırken Lachlan duyduğu ihtirasla inliyordu.

"Sana ihtiyacım var Catherine," dedi dudakları yarı açık bir halde. Ateş gibi nefesi Catherine'in ensesine çarpıyordu. "Senden ayrı kalmaya dayanmıyorum. Seviştiğimiz geceden bu yana cehennem ateşleri içindeyim. Sana yeniden sahip olamayacağımı biliyor, işleri bu hale getirdiğim

için pişmanlık duyuyorum. Haklısın, seni olması gerektiği gibi sevemedim. Sen çok daha fazlasına layıksın. Sana her şeyi vermek isterdim..."

"Kanıtla bana öyleyse," dedi Catherine onun yüzünü avuçlarının içine alırken. "Artık lanet yok. Bu gece gönlümüzce birbirimizin olabiliriz. Ne istersek yapabiliriz."

Lachlan'ın dudakları Catherine'inkilerle buluştu yine. Lachlan onu kucaklayarak yatağa götürdü, sonra dönüp kapıyı kilitledi. Ve... Catherine'in karşısında yakışıklı İskoçyalı vardı yine. Yatağa yaklaşmış, iri bedenini yavaşça üzerine bırakmıştı.

Catherine derin bir iç çekti. Cennetteydi. Bütün bedenini sevgilisine açmıştı. Hiçbir şeyden korkmadan, çekinmeden Lachlan onun içine girebilirdi. Dünyada istediği tek şey buydu ve şimdi bu isteğine kavuşacaktı.

Bacaklarını Lachlan'ın kalçalarına sımsıkı doladı, kıpırdanarak eteğini yukarı kaldırdı. Bu arada Lachlan da kiltini çıkarmıştı. Her şey gözlerinden silinmişti, kalpleri deli gibi çarpıyordu. Catherine uzandı, onun erkekliğini tuttu ve kadınlığına yönlendirdi. Lachlan onun gözlerinin içine dikkatle baktı ve bir saniye sonra içindeydi. Olabildiğince derinlerine gitmek istiyordu.

"Ne kadar sahip olsam da yetmiyor bana," diye fısıldadı Lachlan yüzünü Catherine'in ensesine gömerken. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Catherine kolların Lachlan'a daha sıkı doladı. "Ben de seni kaybetmek istemiyorum. Lütfen Lachlan, senin için önemli olduğumu söyle."

Lachlan başını kaldırdı. "Elbette benim için önemlisin sevgilim. *Seni seviyorum*, seni kaybetmeye dayanamam."

Sonra yeniden, hiçbir engelle karşılaşmadan kendini ileri itti. Catherine kulaklarına inanamıyordu. Lachlan onu sevdiğini mi söylemişti?

Lachlan, Catherine'in içine tekrar tekrar girip çıktı. Catherine bu fetih dalgalarını mutlulukla, inleyerek karşıladı. Bedenleri müthiş bir uyum içinde hareket ediyordu. Bir ara Lachlan kollarının üstünde doğrularak, yumuşak akşam alacasında, sevgilisinin yüzüne bakmak istedi. Usanmadan, yorulmadan tekrar tekrar seviştiler.

Sevişirken bir ara Catherine, Lachlan'ın gömleğini başından çıkardı, bir ara Lachlan, Catherine'in korsesini çözdü... Parça parça bütün giysiler yere yığıldı.

Catherine yine sırtüstü yattı ve Lachlan onu tepeden tırnağa titreterek içine girdi. Catherine kalçalarını yukarı kaldırdı, bacaklarını Lachlan'ın beline sımsıkı doladı ve tüm bedeni bir zevk patlamasıyla sarsılırken çığlık attı.

Lachlan hareketlerini hızlandırdı. Zaten sevişmeleri hızlı ve sert oluyordu. Catherine, Lachlan'ın doyuma ulaşmak üzere olduğunu fark etti. Lachlan da bunu fark ederek çekildi, dirseğine dayanarak doğruldu.

"İçime gir," dedi Catherine. "Öyle *istiyorum*. Hamile kalsam da umurumda değil. Gel!"

Lachlan başını iki yana salladı. "Hayır, yapamam. Seni kaybedemem."

"Ama lanet filan yok."

Lachlan'ın bedeni şiddetle sarsıldı, gözlerini sımsıkı kapatarak Catherine'in karnının üstüne boşaldı.

Catherine onun toparlanması için birkaç dakika bekledi, sonra Lachlan yana devrildi. İkisi de yorgun ve bitkin düşmüşlerdi. Catherine düşüncelerini toparlamaya, ken-

dine gelmeye çalıştı bir süre. İnanılmaz bir seks deneyimi yaşamıştı. Lachlan onunla sevişmiş, kendisini *sevdiğini* söylemişti. Biriyle bu kadar yakın olacağını hayal bile edemezdi. Lachlan o sözleri söylediğinde Catherine'in kalbi coşkuyla çarpmıştı.

Ama Lachlan her zamanki gibi son dakikada çekilmiş, içine boşalmayı reddetmişti. Catherine onun neden böyle yaptığını anlamalıydı.

"Artık benimle evlenmek istemiyor musun?" diye sordu.

Lachlan yastıktaki yüzünü sevdiği kadına çevirdi. "Benim için çok değerlisin sevgilim. Aklına başka bir şey gelmesin. Bu yüzden seni hamile bırakmaktan korkuyorum. Hafife alabileceğim bir konu değil bu."

"Ama ya ben senden bir çocuğum olsun *istiyorsam*? Ya senden sonsuza dek ayrılmak istemiyorsam? Sensiz yaşayamayacaksam?"

Lachlan koluyla yüzünü örttü. "Bunu bir kere yaptım. Sonu hiç iyi olmadı. Söylüyorum sana, seni kaybetmek istemiyorum."

"Yani bu ne demek oluyor?" Catherine kızmaya başlamıştı, yatağın içinde doğrulup oturdu. "Çocuk istemediğini mi söylüyorsun? Yoksa kara büyüyle lanetli olmadığını öğrendiğine göre benden mi çocuğun olsun istemiyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey yok sevgilim." O da doğrulup oturmuştu. "Böyle bir konuda gereksiz şövalyelik yapmam, anla lütfen. Ölüm riskin olmadığını daha dün öğrendim. Bırak, biraz daha senin keyfini çıkarayım. Bırak, daha çok zamanımız olduğuna inanarak mutlu olayım."

"Ama böyle yaşanmaz ki," dedi Catherine. "Her an kötü bir şey olmasını bekleyerek yaşayamaz kimse. Sana daha önce de söyledim, hiçbir şeyin garantisi yok. Yarın, bir meyhanede bir bıçak darbesiyle ölebilirsin. O zaman bize ne olacak?"

"O kadar basit değil Catherine."

"Evet, basit." Yataktan fırlayıp iç çamaşırlarını giymeye başladı. "Eğer beni gerçekten seviyorsan, gerçek bir hayat sunmalısın bana. Yeniden evlenme teklif et, bana çocuklar vereceğine söz ver. Ben bunu istiyorum. Sevdiğim adamla bir aile kurmak istiyorum. O adam sensin Lachlan. İşte söylüyorum, fikrimi değiştirdim. Eğer hiçbir şeyden korkmadan benimle yaşamayı istiyorsan, seninle hemen evlenirim. Ama *bu*..." Eteğini giydi, yatağı işaret etti. "Tek başına bu yeterli olamaz."

Korsesini alıp giydi ve hızla kapıya yöneldi.

Lachan yataktan fırladı. "Catherine!"

"Yarın yine konuşuruz," dedi Catherine eliyle onu durdururken. "Raonaid ile birlikte taş dairelerden döndükten sonra. Güneş doğmadan orada olmamız gerek. Döndüğümde pek çok şey değişmiş olabilir. Ve az öncesi için teşekkür ederim," diye ekledi kapının kilidini açarken. "Çok güzeldi. Ve Lachlan, benim için çok önemlisin. Ama hayatımı geri almalıyım. Sen de kendi hayatından neler beklediğini iyice düşün."

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattığı zaman hırsı geçmişti. Tek istediği, içeri dönüp bütün gece sevgilisinin koynunda yatmaktı.

Bölüm 35

Drumloch'taki taş daireler, sık köknar ormanının bir mil doğusunda, malikânenin bir mil kuzeyinde yer alıyordu. Yemyeşil dağlara, tepelere hâkim bir konumdaydı.

Catherine ve Raonaid, güneş ufukta yükselmeden hemen önce oraya gelmişlerdi. Ayaklarının altındaki toprak sertti, üzeri ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Catherine nefes aldıkça kış ayazını ciğerlerinde hissediyordu.

Tepeyi tırmanıp dairenin ortasına ulaştıkları zaman ikisinin de yanakları soğuktan ve yorgunluktan kıpkırmızı olmuştu. İkisi de susuyordu. İnsanı susmaya ve düşünmeye zorlayan melankolik bir sessizlik vardı ortamda.

Catherine çimlere bakarak annesini düşündü. Doğum burada başlamıştı. Sancıları başladığında ve acıdan yere yığıldığında neler düşünmüştü acaba? Mutlu muydu? Yoksa bir şeylerin yolunda gitmediğini, çocuklarının büyüdüğünü görecek kadar yaşayamayacağını sezmiş miydi?

Raonaid yavaşça kendi etrafında döndü, bakışlarını tek tek bütün dikilitaşların üzerinde gezdirdi. Catherine merakla onu izliyor, ne olacağını bilmiyordu.

"Nasıl olacak?" diye sordu kardeşine. "Ve ne zaman?"

Raonaid işaret parmağını kaldırdı. "Şşşş! Benim kontrolümde değil bu işler. Yapabileceğim tek şey şu taşlardan birinin benimle konuşmasını beklemek."

"Taş seninle nasıl konuşacak?"

"Yerin tıpkı su gibi değiştiğini ve hareket ettiğini göreceğim önce," diye cevap verdi Raonaid. "Görmeden önce genellikle midemde bir şeyler hissederim ve o zaman taşa odaklanmam gerektiğini anlarım."

Tam o sırada tepenin arkasından gökgürültüsü gibi at sesleri duyuldu. Raonaid etrafına bakındı. "Bunlar da kim? Her şeyi berbat edecekler."

İki kadın dairenin kenarına kadar yürüyüp John'la Lachlan'ın dörtnala tepeyi tırmandıklarını gördüler.

"Buraya yalnız gelmemeliydiniz," dedi Lachlan, gözleri öfke saçıyordu. "Hiç güvenli değil."

Catherine kısa bir bakış attı Lachlan'a. "Yalnız değilim. Raonaid'le birlikte geldik. Anılarımı hatırlamak için buradayız, onun için yalnız bırakın bizi."

"Hayır," dedi Lachlan kararlı bir sesle.

Raonaid elini taşlardan birine koydu. "Siz izlerken ben bir şey yapamam. Görüntüler gelmez. Eve dönmelisiniz."

"Sessiz oluruz," dedi John. "Burada olduğumuzu fark etmezsiniz bile."

"Hemen dönüp gidin buradan," dedi Raonaid. "Hiç olmazsa tepenin eteklerine dönün. Olay gerçekleştikten sonra biz sizi çağırırız. Ama bütün gün sürebilir."

Lachlan gözlerini Catherine'e dikmişti. "Sen de aynı fikirde misin?"

Catherine onun gözlerindeki ilgi ve endişeyi gördü, önceki gece yatakta paylaştıkları zevki hatırladı birden.

"Ben iyiyim," diye rahatlatmaya çalıştı onu. "Sonra yanına geleceğim, söz veriyorum."

Catherine tam da ilk kez karşılaştıkları yerde duruyordu. Onu çok sevdiğinden hiç kuşkusu yoktu ama geçmişini de hatırlamak zorundaydı. Rüyalarının, kâbuslarının ne anlama geldiğini öğrenmeliydi. Gerçekte kim olduğunu bilmezken kalbini Lachlan'a –ya da bir başkasına– nasıl verebilirdi?

"Bekleyecek misin?"

"Elbette bekleyeceğim. Seni aşağıdan gözetleyeceğim. Buradan ayrılmayacağım."

Lachlan'a duyduğu aşk başını döndürüyordu, görüntünün çabuk gelmesi ve kendisini bu boş kafesten kurtarması için dua etti içinden.

"Hadi, gidin şimdi," dedi Raonaid eliyle işaret ederek. "Sessizliğe ihtiyacım var."

Lachlan atının başını çevirmeden önce Catherine'e hafifçe bir baş selamı verdi, sonra John ile birlikte dörtnala uzaklaştılar.

Catherine dönüp Raonaid'in arkasından dairenin merkezine yürüdü.

***

Öğleden biraz önce, gökyüzünde alçak bir bulut göründü, arkasından rüzgâr esmeye başladı. Raonaid'in gözleri taşların en uzununa kilitlenmişti. Rüzgâr uzun saçlarını ve eteklerini savururken gözlerini hiç ayırmadan bekledi.

Elini sallayarak Catherine'i çağırdı. "Gel benimle."

İkisi birlikte taşa doğru yürüyüp önünde diz çöktüler.

"Şuraya bak," dedi, Raonaid. Taşın üzerindeki girinti ve çıkıntıları gösterdi. "Hareket ettiklerini görüyor musun?"

Catherine yüzüne düşen saçı kulağının arkasına itti, gözlerini kısarak dikkatle taşa baktı. "Hayır, hiçbir şey görmüyorum."

"Bakmaya devam et. Bakışlarını iyice odakla. Yavaşça nefes al, gevşemeye çalış. Elimi tut."

İki kardeş el ele, taşa bakmayı sürdürdüler.

Birden, görüntüler ardı ardına belirmeye başladı. Başta ayırt etmek çok zordu ama sonra Catherine daha önce kendi rüyalarında da gördüğü şeyleri fark etmeye başladı. Bebek, mavi yastık, havada uçuşan tozlar, yüzüne dökülen toprak... Bir adam görüyordu, mezarının başında duran yakışıklı bir adam... Elinde bir kürek, üzerine toprak atıyordu.

Korunun içinde bir ev vardı.

Bir araba.

Sonra yine aynı adam.

Çok yakışıklıydı. Dar yollarda arabayı sürüyorken bağırıyordu. Yolun iki tarafında beyaz taş evler vardı. Adam çılgın gibiydi. Atları kırbaçlıyordu sürekli.

Catherine korudaki evin ön kapısından dışarı çıktı, yüzüğünü adama fırlattı.

Ah... Taştaki görüntülere bakarken başı zonkluyordu. Dayanamadı, parmaklarını şakaklarına bastırarak gözlerini yumdu.

Görüntüler kayboldu.

Catherine gözlerini açtı.

Yeniden belirdiler.

Adam... çok yakışıklıydı, saçları altın renkliydi. Bir gemideydiler... güvertede duruyorlardı.

Sonra birden her şey silindi. Catherine sanki canı çekilmiş gibi yere yığıldı.

Dikilitaşın yüzeyi bomboştu.

"*Hayır*!" diye haykırarak dizlerinin üstüne oturdu, avuçlarıyla dizlerini dövüyordu. "Geri dön! Her şeyi görmedim daha! Bir şey hatırlamıyorum!"

Ayağa kalktı, taşın etrafında dolandı, arkasına geçti, eliyle sert yüzeyini yokladı. Sonra yanındaki taşa geçti, sonra onun yanındakine, onun yanındakine. Daha fazlasını arıyordu. Ama hepsi de suskundu. Tarih öncesinin devasa taşları gibi görünüyorlardı. Başka dünyalardan gelmiş ciddi, katı görünüşlü yargıçlar gibi kendisine bakıyorlardı.

Catherine hâlâ bir şey hatırlayamıyordu. Gördüklerinin hiçbir anlamı yoktu. Ağlamak istiyordu.

Dairenin ortasına kadar gidip topuklarının üzerine oturdu.

Kardeşi neredeydi? Şu anda burada tek başınaydı ve rüzgâr soğuk esmeye başlamıştı.

Sonunda daireye girmekte olan kardeşini gördü. Raonaid elleriyle eteklerini tutmuş, koşuyordu. Catherine'i çekerek ayağa kaldırdı. "Hemen gitmeliyiz." Raonaid panik içindeydi.

"Neden?"

"Murdoch burada. *Lachlan*!" diye haykırdı Raonaid.

Ama Catherine'in kafası gördüklerinden dolayı hâlâ karmakarışıktı. Zar zor ayağa kalktı, Raonaid'in kendisini dairenin kenarına sürüklemesine izin verdi. Başı dönüyordu. Hasta olacaktı galiba. "Ne istiyormuş?"

"Seni öldürmek."

"Anlamadım?" Baş dönmesi birden geçmiş, damarlarına adrenalin dolmaya başlamıştı yine.

"Murdoch yeni isyanın lideri," diye açıkladı Raonaid

koşarlarken. "Eğer ölürsen, babanın serveti miras yoluyla ona kalacak."

"O senin de baban," dedi Catherine. Tam o sırada bir kurşun havada şimşek gibi yol aldı. Catherine sırtında korkunç bir acı hissetti, tüm nefesi ciğerlerinden boşaldı. Ayakları birbirine dolaştı, yüzüstü yere düştü, tepeden aşağı yuvarlanmaya başladı... Vücudu yuvarlanarak, takla atarak hızla aşağı iniyordu. Duyabildiği tek şey, dünya etrafında fırıl fırıl dönerken hissettiği keskin, korkunç acıydı.

Sonra her şey bitti. Gökyüzü bembeyaz oldu. Yüreği kör edici beyazlıktaki bu ışımaya açılırken Catherine yavaşça gözlerini kapattı.

Bölüm 36

Lachlan silah sesini duyar duyma Goliath'ı topuklayarak dörtnala tepeyi tırmanmaya başladı. "*Deh! Deh*!"

Catherine'i gördü. Catherine öne doğru düştü, sonra da tepeden aşağı yuvarlanmaya başladı. Yolun ortasındaki tümsek olmasaydı en aşağıya kadar yuvarlanmayı sürdürecekti.

Lachlan'ın kalbi müthiş bir panikle, deli gibi atıyordu. Ne olmuştu Tanrı aşkına? Kim ateş etmişti?

Kont'un, hemen arkasından dörtnala geldiğini fark etti. İkisi birlikte, şu anda tepenin eteklerinde hareketsiz yatmakta olan Catherine'e doğru koşturuyorlardı.

Lachlan sonunda Catherine'e ulaşıp atından atladı. Diz çöküp genç kadının omuzlarını tuttu. "Catherine!"

Catherine gözlerini yavaşça açıp acıyla inledi. "Kolum..."

Lachlan baktı, kol ezilmiş, bükülmüştü. Kuşkusuz kırılmıştı.

Göğüskafesinin hemen altından akan kan, korsesini

kırmızıya boyamıştı. Lachlan eliyle yaranın üstüne bastırdı. "Ne oldu?"

"Murdoch'tu..."

Lachlan başını arkaya çevirip kendilerine ihanet eden Raonaid'e lanetler okuyarak taş dairelere baktı. Âşığını buraya o mu çağırmıştı? Bu olayı o mu planlamıştı? Catherine'i öldürüp servetini Jakobenler'e mi bağışlayacaktı?

John durmadı, dörtnala Lachlan'ın yanından geçip Murdoch'un peşine düştü. Bu arada Murdoch bir taşın arkasına saklanmış, silahını yeniden doldurmaya çalışıyordu.

Lachlan doğrulup kılıcını çekti, kalkanını, korumak için Catherine'in üzerine kapadı.

John bir yandan atını sürerken diğer yandan silahını çekip ateş etti. Hedefi ıskalamıştı, biraz yavaşlayarak silahını yeniden doldurmaya çalıştı.

Murdoch saldırmaya devam ediyordu. Kolunu ileri uzatmış, tabancası hedefe doğrulmuştu. Lachlan'ın savunmasını aşıp Catherine'in kalbine bir kurşun daha sıkmaya kararlıydı.

Lachlan öfkeyle kükredi. Bir elinde kalkanı, ötekinde kılıcı Murdoch'un üzerine saldırdı. Catherine'e ulaşamadan bu adamı yere indirmesi gerekiyordu.

Onu kaybetmeyeceğim!

Tam o sırada yukarılarda bir hareketlilik gözüne çarptı. Raonaid saklandığı taşın arkasından çıktı. Bir dizinin üstüne çökerek elindeki bıçağı fırlattı. Bıçak havada taklalar atarak uçtu ve Murdoch'un sırtına saplandı. Murdoch'un gözleri şaşkınlıkla açıldı, tabancası elinden düştü, Lachlan'ın ayaklarına doğru yere kapaklandı. Sarsıldı, inledi ve sonra hareketsiz kaldı.

Lachlan hayretler içinde Raonaid'e bakıyordu. Sonra hemen Catherine'e döndü, silahını ve kalkanını bıraktı.

Catherine kendinde değildi. Göğsündeki yara kanamaya devam ediyordu. Lachlan onu çevirince sırtındaki kurşun yarasını gördü.

Bu arada John yanlarına ulaşmıştı. "Hemen bir cerrah göndereceğim size! Onu sana emanet edebilir miyim?"

Lachlan, "Evet," diye cevap verirken kolunu Catherine'in başının altından geçirdi ve bir ıslık çalarak Goliath'ı çağırdı. "Ben onu eve getiririm. Sen cerrahı çağır, çabuk. Kaybedecek zamanımız yok. Sırtından vurulduğunu söyle."

John atını mahmuzladı, hızla tepeden aşağı inmeye başladı. Bu arada Lachlan özenle Catherine'i kollarına aldı, Goliath'ın eyerine koydu, sonra da kendisi binip onu kucağına aldı.

Bu sırada koşarak tepeden aşağı inmekte olan Raonaid seslendi. "Bekle! Yaşıyor mu?"

"Evet," diye cevap verdi Lachlan. "Yaralı mısın?"

"Hayır, ben iyiyim. Murdoch öldü."

Lachlan kadının dudağının kanadığını, kaşının yarıldığını fark etti. Silahını ateşlemeden önce Murdoch ile boğuşmuş olmalıydı.

"Bıçağını çok iyi kullandın. Doğru hedefi vurdun. Malikânede buluşalım."

"Tamam. Lütfen onu hemen eve götür. Ben silahlarını toplayıp geliyorum."

Lachlan atını dikkatle sürerken Catherine'i göğsüne bastırmıştı. Tepeden aşağı inmeye başladılar.

***

Üç saat sonra Catherine hâlâ kendine gelememişti. Lachlan onu yatağına yatırdıktan hemen sonra doktor gelmişti. Kurşunun iç organlarına zarar vermeden karın boşluğundan çıktığını söylemiş, kanamayı başarıyla durdurmuştu. Ancak yaşayıp yaşamayacağını şimdiden söylemesi çok zordu. Enfeksiyon riski vardı ve bazı şeylerin önceden bilinmesi olanaksızdı.

"Kolu nasıl?" diye sordu Lachlan.

Doktor kırılan kemiği yerine koyduğunu, bu esnada Leydi Catherine'in baygın olmasının büyük şans olduğunu, yoksa feryatlarının çok uzaklardan işitileceğini anlattı.

Lachlan birden karısını anımsadı. Acı ve dehşetle attığı çığlıkları hâlâ kulağındaydı. Catherine'in de öyle olacağı korkusu acısını ikiye katlıyordu.

Beklemekten başka yapacak bir şey olmadığını söylemişti doktor. Lachlan yatağın yanına gitti, diz çökerek ellerini kavuşturdu. Başını eğerek sevgilisinin bir an önce uyanması için dua etti.

Yaralı olmayan elini avuçlarına alıp bir saat kadar oturdu. Ağladı, koluna damlayan gözyaşlarını sessizce sildi, defalarca onu sevdiğini söyledi. Acıyla hıçkırarak uyanması için yalvardı ama Catherine hiçbir tepki vermedi.

Oda kararmıştı. Hizmetçilerden biri sessizce içeri süzülüp mumları yaktı, leğendeki suyu değiştirdi ama Lachlan hiçbir şeyin farkında değildi. Acı, dehşet ve çaresizlikten bitkin düşmüştü.

"Neden Catherine'i olması gerektiği gibi sevmedim?" diye sordu kendine defalarca. Dün gece onun gitmesine izin vermişti. Onu hak ettiği gibi sevemediği için yatağından çıkıp gitmesine seyirci kalmıştı.

Çok yazık olmuştu. Her gününü, onu gerçek olmayan bir lanetten korumakla geçirmişti. Lanetin uydurma olduğunu öğrendikten sonra bile onu korumaya devam etmişti. Neden? Çünkü onu doğum sırasında ölmesinden korkuyordu.

Peki *bu* neydi şimdi?

O çok korktuğu acılardan kaçabilmiş miydi? Hayır. Lachlan ne kadar dikkatli ve korumacı olursa olsun Catherine ölüyordu işte.

Ne düşünüyordu ki? Lachlan Tanrı değildi. Sadece sıradan bir insandı. Sevdiği insanların bu dünyadan nerede ve ne nasıl ayrılacağını kontrol edemezdi. Yapabileceği tek şey, her günü değerlendirmek, her değerli dakikayı onunla geçirmek ve olabilecek her şekilde onu nasıl sevdiğini göstermekti.

Başını eğip Catherine'in avucundaki elini öptü. "Lütfen uyan Catherine. *Lütfen*..."

Birden kapı vuruldu ve Lachlan gözyaşlarını silmeye fırsat bulamadan yavaşça açıldı.

Raonaid içeri girip yatağın karşı tarafına yürüdü. "Şimdi nasıl?" diye sordu.

"Bir değişiklik yok," diye cevap verdi Lachlan titreyen sesiyle. "Ben dayanamıyorum Raonaid. Onu kaybedemem." Genç kadının koyu mavi gözlerine baktı. "Onu çok *seviyorum*."

Raonaid, Lachlan'a uzun uzun, dikkatle baktı. "Sanırım ortak bir noktamız oldu."

Lachlan kısa bir süre sustu. "Kimin aklına gelirdi böyle bir şey?"

Raonaid anlayışla başını salladı, uzanıp Catherine'in al-

nına düşen saçlarını kaldırdı, büyük bir sevgi ve şefkatle gözlerinden öptü. "Her zaman yanımda olduğunu biliyordum," diye fısıldadı kardeşine. "Şimdi buluştuk, çok farklı şeyler hissediyorum. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Lütfen bize geri dön."

Hâlâ bir iyileşme belirtisi yoktu. Raonaid de yatağın diğer yanına oturdu.

"Neredeydin?" diye sordu Lachlan. Raonaid, Catherine vurulduktan sonra saatlerce ortaya çıkmadı.

"Bir süre taş dairelerde kaldım," dedi. "Daha çok şey görmek istedim."

"Bu sabah neler oldu? Catherine de bir şeyler mi gördü? Hayatını görebildi mi? Herhangi bir şey hatırlayabildi mi?"

Raonaid başını iki yana salladı. "İkimiz aynı görüntüyü paylaştık. Parça parça görüntülerdi ve gittiklerinde Catherine hiçbir şey hatırlayamamıştı. Çok sinirliydi."

Lachlan, Catherine'in yüzüne baktı. Ne kadar huzurlu görünüyordu. Keşke ona yardım edebilseydi. Kayıp hafızası başlı başına bir sırdı, tamamen Lachlan'ın kontrolü dışındaydı.

"Ne gördünüz?"

"Bir adam vardı," diye cevap verdi Raonaid. "Sarı saçlı ve çok yakışıklıydı. Birlikte bir gemide yolculuk ediyorlardı. Uzun süredir birlikte olmalıydılar, Catherine'in yüzünden anladım. Gemideyken yirmi yaşlarında filandı ama daha sonra onları birlikte bir arabada gördüm, bir kentin taş sokaklarında gidiyorlardı. Roma gibi bir yerdi."

"Catherine İtalya'da bulundu," dedi Lachlan.

"Biliyorum. Kral James'in Roma'da sürgünde yaşadı-

ğını, oğlu Charles'ın da orada, geçen Noel'de doğduğunu da biliyorum."

Lachlan mumların loş ışığında Raonaid'i dikkatle inceledi. Acaba beşikte bir bebek de görmüş müydü, merak etti. Catherine'in rüyasında bir bebeği öldürdüğünü gördüğünü de biliyor muydu?

Raonaid'in yüzünde şüphe uyandıracak herhangi bir ifade değişikliği olmamıştı. Sadece meydan okurcasına Lachlan'ın yüzüne bakıyordu. "Bundan sonra Catherine'i korumak *benim* işim," der gibiydi. Sadece Lachlan'ın değil yani.

Eğer Catherine kurtulabilirse, gelecekte bu sorumluluğu Raonaid'le paylaşacaklarmış gibi görünüyordu çünkü Lachlan kendi payından asla vazgeçmeyecekti.

"Üzülme," dedi Raonaid sonunda. "O, Prens'i öldürmeye kalkmadı."

Lachlan başını kaldırdı, gözlerinde müthiş bir rahatlama ifadesi belirmişti. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü gördüm," diye açıkladı Raonaid. "Tam bir yıl önceydi, ben o görüntülerde kendimi gördüğümü sanıyordum. Görüntüler sık sık kafamı karıştırır, yanlış olduklarına inanırım. Yani, onlara her zaman güvenmem. Bir keresinde kendimi onun giysilerine bürünmüş olarak görmüştüm. Hayallerimin ötesinde bir zenginlikti. Ama şimdi anlıyorum ki gördüklerimin hepsi de Catherine'miş. O, Prens'in hayatını *kurtardı* Lachlan. Prens'i öldürmek isteyen, o sarı saçlı adamdı. Catherine onu durdurmak istedi, boğuşurlarken adam Catherine'i de öldürmek istedi."

Lachlan'ın içinden bir öfke ve yok etme arzusu yükseldi. Alçak, sakin ama tehlikeli bir ses tonuyla, "Kim bu adam?" diye sordu. "Onu bulacağım."

"Bulamazsın," dedi Raonaid başını iki yana sallayarak.

"Bana ne yapamayacağımı söyleme."

Raonaid çok sakin ve kendinden emindi. "O adam öldü."

Lachlan için bu haber büyük bir sürpriz oldu. Nefesini kontrol etmek ve sakinleşmek için epey uğraşması gerekti. "Nasıl? Kimdi? Bilmem gerek."

Raonaid arkasına yaslandı, şefkat ve üzüntüyle elini Catherine'in alnına koydu. "O adam Catherine'in kocasıydı Lachlan. Bütün bildiğim bu. Öldüğüne çok memnun oldum çünkü ona göre biri değildi."

***

Öldüm mü, diye düşündü Catherine gözlerini açmaya çalışırken.

Hayır, ölmüş olamam, cennette böyle acı olamaz.

Sol tarafı baştan ayağa sancıyordu. Bıçaklanmıştı herhalde. Neyse, şu anda tek düşündüğü, o göz kamaştıran beyaz ışığın ruhunu ısıttığı ve o an dünyanın durduğuydu.

Ama sol kolunda müthiş bir ağrı vardı. Kımıldatamıyordu. İki tahta parçasıyla sarılmıştı.

Sonunda gözlerini açtı, ne olduğunu görmek için kolunu kaldırdı. Şaşkın ve sersemlemiş bir halde tavandaki resimlere baktı. Tanrılar, melekler ve bulutlar vardı. Gökyüzü açık maviye boyanmıştı.

"*Yüce Tanrım...*"

Lachlan'ın dudaklarını dudaklarında hissedince sağlam elini örtünün altından çıkardı, parmaklarını saçlarının arasına sokarak kendine doğru çekti. Lachlan'ın öpücüğüne sevgiyle karşılık verdi.

Lachlan, onun biricik, güzel İskoçyalısı. Uzaklardan gelip onu içine düştüğü karanlıktan kurtaran adam.

"Hatırlıyorum," dedi Catherine. Lachlan geri çekilince omzuna yaslayıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. "Her şeyi hatırlıyorum." Elini Lachlan'ın saçlarında dolaştırdı, siyah buklelerini gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden çekti. "Yaşayacak mıyım?"

"Evet," diye cevapladı Lachlan. Gülüyor, sevgilisinin yüzünü öpücüklere boğuyordu. "Yaşayacaksın sevgilim. Kendine geldin. Doktor bünyenin çok güçlü olduğunu söyledi."

"Öyle olmam gerek, değil mi?"

Lachlan keyifle güldü, gözleri elmas gibi parlıyordu. "Her zaman bir savaşçı olduğunu söylemişimdir. İşte kanıtı. Buradasın, çok güzelsin, yaşıyorsun. Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Evet, kız kardeşiyle el ele dikilitaşların dairesinden koşarak uzaklaştıklarını hatırlıyordu. Bir silah sesi duymuştu ve sırtında müthiş bir acı hissetmişti.

"Beni Murdoch vurdu."

"Evet, ama kardeşin, adam başladığı işi bitiremeden onu durdurdu. Murdoch sana yeniden saldırdı ama Raonaid hayatını kurtardı."

"Nasıl?"

"Oldukça uzak mesafeden bıçağını savurdu ve hedefini vurdu. Çok etkileyici bir atıştı. Şu senin kız kardeşin var ya, müthiş bir kadın."

Catherine yanağına dokundu. "Ama sen ondan nefret ederdin?"

"Evet, ederdim. Belki hâlâ ediyorumdur, başka sebep-

lerden dolayı. Ama sanırım onu affedebilirim. Senin için yaptıklarından sonra... Sadece senin için değil, ikimiz için..."

Catherine bir an için gözlerini kapattı, hayatının son beş yılı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Bilmediği daha çok şey vardı ama çoğunu öğrenmişti artık. Anlıyordu. Hatırlıyordu.

"*Biz* diye bir şey olacak mı peki?" diye sordu Catherine ağzını aramak için. "Sana her şeyi anlattıktan sonra bu pek mümkün olamaz diye düşünüyorum." Odanın her tarafında yanan mumların danseden ışıklarında Lachlan'ın yüzüne uzun uzun baktı. "Buradan önce nerede olduğumu hatırladım. Başıma gelenleri, nereye gittiğimi, ne yaptığımı biliyorum artık ama sana anlatmaya çekiniyorum."

Lachlan onun elini öptü. "Hiçbir şey sana karşı duyduklarımı değiştiremez sevgilim. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Emin misin? Çünkü öyle şeyler oldu ki... Çok gençtim Lachlan, hem de çok aptal." Catherine durakladı, güçlükle yutkundu. Boğazı kurumuştu.

Lachlan kafasından geçenleri anlamış gibi başucundaki masaya gidip bir bardak su doldurdu.

"İç bunu." Catherine'in doğrulmasına yardım ettikten sonra bardağı dudaklarına uzattı.

Catherine susuzluktan ölmüş gibi hepsini içtikten sonra kendini kuştüyü yastıklara bıraktı yeniden.

"Doktor çok ağrın olursa biraz afyon almanı önerdi," dedi Lachlan. "İhtiyacın olduğunda bana söyle."

"Şimdi değil, belki daha sonra."

Lachan yatağa uzanıp Catherine'i kollarına aldı. Lach-

lan'm sıcaklığı, Catherine'in bütün bedenini cennetten gönderilen bir battaniye gibi sardı, gitmesini hiç istemiyordu.

"Her şeyi anlat bana," dedi Lachlan. "Seni dinliyorum."

Catherine yüzünü Lachlan'ın yumuşak yün pelerinine gömdü. "Altı yıl önce babamın öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Onun ölümünden sonra her şey değişmişti. Öleli bir yıl bile olmadan büyükannem beni birisiyle evlenmeye zorladı. Hiç sevmediğim biriydi. Çok yaşlıydı."

"Sevgi çok önemli tabii."

Catherine başını salladı. "Ben de hep öyle düşünürdüm. Bu yüzden evden kaçtım. Yakışıklı bir İngiliz devlet memuruyla. Burada, Drumloch'ta yapılan politik bir toplantıda tanışmıştık. Konukların çoğu Hanoverciydi çünkü John da onlardan biriydi. Ama ben onlar gibi düşünmüyordum. Aralarındaki genç bir adam Jakoben sempatizanıydı. Adı Jack'ti. Bir köşeye çekilip bütün gece konuştuk. Onu kahramanım olarak görmeye başlamıştım."

"Düşündüğün gibi değil miymiş?"

Catherine başını iki yana salladı. "Hayır, anladığımda da çok geç olmuştu. Başlangıçta bana karşı son derece iyiydi. Birlikte Fransa'ya kaçtık ve orada gizlice evlendik."

Catherine, ne düşündüğünü anlamak için dikkatle Lachlan'a baktı. Ama Lachlan hiçbir tepki vermemişti, devam etti.

"Nereye gittiğimizi kimseye söylememiştim," dedi Catherine. "Büyükannemden nefret ediyordum, John'u neredeyse hiç tanımıyordum. Onun hakkında tek bildi-

ğim, babamın unvanını ve malikânesini devraldığıydı. Oysa orası benim evimdi, John'un orada bulunmaya hakkı olmadığını düşünüyordum."

"Babanın yasal veliahtıydı," dedi Lachlan biraz çekinerek.

"Evet, ama bunu şimdi anlıyorum," diye itiraf etti Catherine. "Sanırım o zaman da biliyordum da babamın ölümüyle çok dağılmıştım. John'a çok kızıyordum. Eski hayatımı geri istiyordum."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Lachlan. "O İngiliz adamla evlendikten sonra?"

Catherine bakışlarını kaldırdı. "Beni ve babamın Kral James ile yakınlığını kullanarak Roma'daki Stuart Sarayı'na girmek istiyordu. Başından beri niyetinin bu olduğunu düşünüyorum. Hanoverler'in casusuymuş, Prens doğduğunda beni onu öldürmeye ikna etmeye çalıştı."

Lachlan'ın yüzü bir öfke dalgasıyla bulandı. "Bu iğrenç şeyi onun için yapmanı mı istedi? Prens'i öldürmeni mi istedi senden?"

"Evet," dedi Catherine. "Ama ben reddettim. Her şeyi herkese açıklayacağımı söyleyince beni öldürmeye kalktı. Boğazımı sıktı, tartakladı."

Gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı, güçlükle toparlandı. "Kendimi kaybetmişim. Kendime geldiğimde beni arka bahçeye gömüyordu."

Catherine o cehennem gibi kâbustan daha fazla bahsedemedi. Başını Lachlan'ın göğsüne dayayarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

Lachlan, "Ağlama canım," diye fısıldayarak saçlarını okşadı, alnından öptü. "Güvendesin artık. Ben yanındayım.

Hepsi geçmişte kaldı. Bundan sonra hiç kimse seni incitemez."

"O benim kocamdı ve beni canlı canlı gömmeye çalıştı."

"Biliyorum.

Catherine gözyaşlarını sildi. Lachlan'a her şeyi anlatacaktı. Olanları bütün ayrıntılarıyla anlatacaktı. "Kendime geldiğimde, ağzımın toprakla dolduğunu fark ettim. Hava nemli ve soğuktu ve ama çok şükür ki, mezar derin değildi. Dışarı çıkmayı başardım. Orada bulduğum bir küreği kapıp Jack'in kafasına vurdum. Onu öldürdüm Lachlan ve sonra oradan kaçtım."

"Sen doğru olanı yapmışsın."

Catherine başını öne eğdi, kabul etmesi çok zordu. Jack onun kocasıydı ve bir zamanlar onu sevmişti. En azından Catherine öyle sanmıştı.

"İşte o zaman hafızamı kaybettim," dedi Catherine. "Ondan kısa süre sonra beni buldular, önce çiftliğin ahırına tıktılar, sonra da manastıra teslim ettiler."

Uzun bir süre, kuştüyü yatakta, birbirlerinin kollarında yattılar. Birbirlerini okşadılar, sevgiyle öptüler.

"Murdoch'a ne olacak?" diye sordu Catherine.

"Kuzenin o işle ilgileniyor. Güvenlik güçlerine haber gönderdi. Murdoch'un yeni bir isyan başlatmak için yaptığı çalışmalar konusunda hazırlanan rapor, doğrudan Kral'a sunulacak. Biliyorsun, daha önce de aynı şeye kalkışmıştı. Tutuklanmış, sonra serbest bırakılmıştı. Raonaid ülkemizin barış içinde yaşaması için gereken her türlü bilgiyi vermeye hazır olduğunu söyledi. Kral'ın, bu çabaları için onu ödüllendireceğini düşünüyorum. Sonuçta yeni bir isyanın elebaşını teslim etti."

Catherine, Lachlan'ın geniş göğsüne iyice sokuldu, giysilerinin, saçlarının, teninin kokusunu içine çekti. Tek isteği, burada, onunla sonsuza kadar yatmaktı.

"Ama Raonaid ve Murdoch sevgiliydiler," dedi bir süre sonra. "Her şeye rağmen üzülüyordur."

"Evet, ama o da senin gibi savaşçı biri. Üstesinden gelecektir."

Catherine bir süre düşündü. "Şimdi her zamankinden çok daha fazla ortak yanımız var. Konuşacak çok şeyimiz olacak."

Lachlan başını eğip Catherine'in omuzlarını okşadı. Catherine kollarının sıcaklığı ve güveni için minnettardı.

"Her şey için özür dilerim," dedi Lachlan. "Sana çektirdiğim acılar için özür dilerim. Seni incitmeyi asla istemedim."

Catherine biraz doğrulup gözlerine bakmak istedi ama kaburgalarının acısı kımıldamasına izin vermedi. Hareketsiz yatmaktan başka seçeneği yoktu. "Bütün hatalarını affediyorum Lachlan Yeter ki sen hep beni sev ve koru."

"Ah sevgilim, seni ne çok sevdiğimi bilsen..."

"Ama *bilmiyorum*," dedi Catherine. Sesi niyetlendiğinden daha öfkeli çıkmıştı. Lachlan'ı seviyordu. Lachlan'ın da kendisini ne kadar sevdiğini bilmek hakkıydı. "Lütfen Lachlan, beni ne kadar sevdiğini anlat bana."

Lachlan, Catherine'in yüzünü avuçlarına aldı, saçlarını öptü, sonra derin derin iç geçirdi. "Seni tepeden aşağıya yuvarlanırken gördüğümde nasıl korktuğumu tahmin bile edemezsin. Yaralandığını biliyordum, elbisendeki kanı görünce ikinci kez aynı şeyi yaşamaya dayanamayacağımı anladım. Ama sana olan aşkımı inkâr etmek bundan daha

fazla acı verecekti. O anda fark ettim ki seni severek geçirdiğim her günün değeri ölçülemez. Aramızdaki tutkunun keyfini süremedikten sonra yaşamanın anlamı neydi?"

Catherine'in dudaklarından minik bir çığlık yükseldi. "Sen neler söylüyorsun Lachlan?"

"Sonsuza kadar seninle birlikte olmak istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum, seninle bebekler yapmak istiyorum, istediğin her şeyi ayaklarının dibine sermek istiyorum. Bir daha asla yanından ayrılmak istemiyorum. Dün gece odadan çıkıp giderken bana istediğini söylediğin her şeyi ben de istiyorum. Çok haklıydın. İyi bir dayağı hak ettim."

Uzanıp Catherine'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sıcacık, yumuşacık bir öpücüktü ama içinde çokça aşk ve tutku vardı.

"Yine yanlış yapıyorum," dedi Lachlan. Çabucak yataktan indi, bir dizinin üzerine çöktü. "Seni seviyorum Catherine Montgomery ve karım olmanı istiyorum. Seninle nerede istersen orada yaşarım, nasıl olmamı istersen öyle olurum. Eğer istersen kılıcımdan vazgeçerim. Bu gezgin savaşçı hayatını yeterince yaşadım. Artık senin sevgilin olmak istiyorum, sadece senin. Sen benim meleğimsin, aşkımsın. Beni eş olarak kabul eder misin?"

Catherine'in gözleri yaşlarla doldu, sevinç dolu bir kahkaha attı. "Elbette ederim," dedi.

Lachlan yeniden yatağa uzanmış, Catherine'i kollarına almıştı. Canını acıtmamak için özen gösteriyordu. Lachlan'ın ağzını kapatan dudakları Catherine'in hem ruhunun hem bedeninin tüm acılarını geçirmişti. Lachlan artık tamamen ona aitti, ona asla veda etmek zorunda olmaya-

caktı. Sevdiği erkek onu hayatının karanlık kuyularındn çekip çıkarmış, gerçek kimliğine kavuşturmuştu.

Üstelik şimdi bir de kız kardeşi vardı.

"Nerede yaşayacağız?" diye sordu Catherine.

"Sen nerede istersen."

"John ne olacak? Sence karşı çıkar mı?"

"Bir şey fark eder mi?"

"Hayır," dedi Catherine kıkıradayarak. "Yirmi beş yaşımı doldurdum. Artık istediğim her şeyi yapabilirim."

"Sanki şimdiye kadar yapmıyordun da..."

Dudakları birleştiğinde Lachlan gülümsüyordu.

Lachlan'ın kollarındaki her dakika kutsal bir keyifti. Catherine geleceğin ona yeni bir hayat armağan ettiğini biliyordu.

"Umarım bir an önce iyileşirsin sevgilim," dedi Lachlan. "Çünkü sana vermek istediğim çok şey var. Bir daha seviştiğimizde seni tam anlamıyla mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Senden hiçbir şey esirgemeyeceğim, asla."

"Tamam öyleyse," dedi Catherine cilveyle. "Bu sözlerinin üzerine, daha çabuk iyileşmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Lachlan, Catherine'in yüzüne düşen saçlarını kaldırdı, Catherine onun baştan çıkarıcı bir şeyler söylemesini beklerken –çünkü onun ne kadar çabuk tahrik olduğunu biliyordu–Lachlan ciddi bir ifadeyle, en çok duymak istediği şeyleri söyledi.

"Seni seviyorum Catherine Montgomery," diye fısıldadı ve yanağından bir damla yaş süzüldü.

Sonsöz

Drumloch Malikânesi, İskoçya Sınırı
Aralık, 1731

CATHERINE MACDONALD'IN
GÜNLÜĞÜNDEN

Bugün hava çok güzel olduğu için, yeni günlüğümü yazmaya taş dairelerde başlayacağım. On yıl önce gerçek hayatımın başladığı yerde.

Lachlan'ın beni orada bulmasının üzerinden on yıl geçtiğine inanamıyorum. O zamandan bu yana ne çok şey oldu. Evlendim, çocuklarım oldu...

Evlendiğimiz günden bu yana Kinloch Şatosu'nun Batı Kulesi'nde yaşıyoruz. Lachlan, Ordu Komutanlığı'nı sürdürüyor hâlâ. Angus'la her zamanki yakınlıkları devam ediyor. Ben de Angus'un karısı Gwendolen ile iyi arkadaş oldum. Benim için gerçek bir kız kardeş oldu. Çocuklarımız her gün birlikte oynuyorlar. Bizim yedi, Angus ve Gwendolen'in altı çocuğu var

Gwendolen yine hamile. Hepimizin ne kadar mutlu olduğunu gördükçe kendimi çimdiklemek istiyorum.

Yılda iki kez Moncrieffe Şatosu'na gidiyoruz, gezmeye. Orada Angus'un yakın arkadaşı Duncan MacLean var İskoçya'nın haklarını savunmak için gösterdiği olağanüstü çabalarından dolayı, dük unvanıyla ödüllendirildi. Kendisi çok parlak bir diplomat ve Kral'ın gözdelerinden biri.

Duncan'ın karısı Düşes Amelia bir İngiliz. O da Kral tarafından çok sevilen biri. Evliliğimizin onuncu yıldönümü için geçen ay bana muhteşem bir pırlanta broş gönderdi. Bu hoş davranışından çok etkilendim. Lachlan da anılarımı yazmam için bu deri kaplı ajandayı hediye etti. Hem söz de vermişti, ikizimi ziyaret etmek için Noel'de Drumloch'a gitme sözü ve işte buradayız. Bu hediye benim için bütün mücevherlerden daha değerli.

Raonaid çok değişti. Artık o yabani, asosyal kadın değil, Drumloch Şatosu'nun Leydisi. John'la iyi arkadaş oldular John'un dostluğu ve sadakati Raonaid'in taşlaşmış kalbini yumuşattı. Artık kardeşim mutluluğa, aile olmanın güzelliğine inanıyor. Gördüğüm en yumuşak kalpli kadın oldu.

Sık sık birbirimize mektup yazıyoruz, bazen rüyalarımızda iletişim kuruyoruz. Söylemesi tuhaf gelebilir ama onunla aramızdaki ilişki, biraz mantık dışı, nasıl söylesem ruhsal düzeyde.

Ama sevgi de öyle bir şey değil mi? Onu görmek ya da tarif etmek olanaksız ama etkisi her türlü kılıçtan ve tüfekten daha güçlü.

Kocam ve çocuklarım yaşam kaynağım. Hepsi için canımı bile verebilirim. Onların da aynı şeyi yapacaklarını biliyorum.

Ah, işte Lachlan da geliyor Akşam yemeğine çağırmak için tepeyi tırmanıyor Raonaid'le John bizim için büyük bir ziyafet veriyor ve ben açlıktan ölüyorum.

Ah, keşke kocamın ne kadar yakışıklı olduğunu siz de göre-

bilseniz. Ben bu kadar güzel bir adamla nasıl evlendim? Hâlâ, ara sıra yaşadıklarımın bir rüya olup olmadığını düşünüyorum. Kocam her zaman yüreğimi hoplatıyor ve ben onu her gün biraz daha fazla seviyorum.

İşte geldi. Gitmem gerek. Yarın yine yazarım, söz.

Catherine